

Duke University Libraries

D01464099X

יוסף קר

הממזריה עברית

חלק ראשון

Div. Sch.
296.09
K84
H673
1925

יוסף קר

הַסְטוֹרְיָה עִבְרִית

Historyah 'Ivrit
א

קורס אלמנטרי

לכתי הספר העבריים באמריקה ויתר ארצות הגולה

Korchmar, Joseph

חלק ראשון

1925

Copyright by
JOSEPH KORCHMAR

1926

(All rights reserved)

Pinski-Massel Press, Inc.
84 Bowery, N. Y. City

אל חברי המורים

הספר הזה אינו אלא עבודת אחד המורים, אשר מלאו לבו דקחת עליו את עריכת החמר ההסטורי אשר כבר עבד על ידי חוקרים מומחים וידועי שם, ולהרצותו בשפה קלה ובסדר נוח, כדי להקל מעליו ומעל תלמידיו את למוד ההסטוריה העברית.

מטרתו העקרית היתה לערך ספר למוד, אשר בו יוכלו הילדים להבין בלי עזרת המורה, ואז יוכל המורה להקדיש את השעור במחלקה להרצאה בעל פה, כי רק הרצאה שבעל פה יפה ומעניינת נכנסת ומתרשמת בלב הילד. על כן השתדלתי להשתמש במלים ומבטאים שהילדים מצויים אצלם, ובסגנון קל ונוח. אם בכל זאת יצטרך המורה לבאר אייזו מקומות, ימצאו המקומות האלה בנקל על פי המספרים אשר בצדי השורות.

נמנעתי מהזכיר שמות ומעשים שרשומם אינו נכר ביותר, אבל את האנשים והמאורעות החשובים השתדלתי להבליט כאשר הגיעה ידי. כן גם נמנעתי מדבר רמות ונשגבות על היהודים והיהדות, כי לא באלה יקנו אהבת הילד ואמונו, הדרך הנכונה היא לספר לילד את העובדות כמסיח לפי תמו, אבל באופן כזה שחשיבות האיש אל המאורע תתגלה לילד מאליו. גלוי שכינה כזה משאיר על הילד רשם עז ובלתי נמחה.

אם הצלחתי כך לספר, ואם יוכל הספר למלא את תעודתו בכלל-המורים ישפטו.

אני מביע בזה את הכרת תודתי הרבה לכל חברי המורים בתה"ת דמיניאפוליס, שעזרו לי בסדור הספר ברב או במעט. תודה כפולה ומכפלת לחברי היקר שלמון בן צמח אשר עמד תמיד לימיני לסמכני ולחוקני ולנהלני בעצתו הנאמנה.

יוסף קר

מיניאפוליס מיננ., כ' אדר תרפ"ה

פֶּרֶק רֵאשׁוֹן

רֵאשִׁית הָעַם

אֲבוֹתָיו הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל הָיוּ: אֲבִרְהָם אָבִינוּ,
יִצְחָק אָבִינוּ וְיַעֲקֹב אָבִינוּ. מִתְחִלָּה נִדְּרָה אֲבִרְהָם אָבִינוּ עִם

בְּנֵי בֵיתוֹ בָּאָרֶץ אֲרָם נְהָרִים (מְסֻפּוֹטִמִּיה), אֲבִרְהָם אָבִינוּ

וּמְדוֹתָיו אֲשֶׁר מַעֲבֵר לְנֹהַר פָּרָת. שֵׁם נִרְאָה ה'

אֱלֹהֵי, וְאָמַר לוֹ לָלֶכֶת אַרְצָה כְּנָעַן, וְהִבְטִיחַ לָתֵת לוֹ אֶת הָאָרֶץ 5

הַזֹּאת, לוֹ וּלְבָנָיו עַד עוֹלָם. כְּאֲשֶׁר בָּא אֲבִרְהָם אַרְצָה כְּנָעַן,

קָרָאוּ לוֹ הַכְּנַעֲנִים "אֲבִרְהָם הָעֵבֶרִי", מִשּׁוֹם שֶׁבָּא מֵעֵבֶר הַנֶּהָר

פָּרָת, וּלְכֹן קוֹרְאִים לַיהוּדִים גַּם "עֵבֶרִים" עַד הַיּוֹם הַזֶּה. מִתּוֹךְ

סִפּוּרֵי הַתּוֹרָה אָנוּ יוֹדְעִים, כִּי אֲבִרְהָם הָיָה אִישׁ טוֹב וּמִיטִיב,

מְכַנִּים אוֹרְחִים וְאוֹהֵב שְׁלוֹם, וְתִמִּיד הָיָה זָכוֹן לַעֲזֹרַת כָּל חֵלֶשׁ 10

וְנִרְדָּף. בְּיָחִיד אָהֵב אֲבִרְהָם אָבִינוּ אֶת הַצֶּדֶק, וְלִבּוֹ הָיָה מְלֵא

רַחֲמִים אֲפִילוֹ עַל אֲנָשֵׁי סְדוֹם הַחַטָּאִים. הַכֹּל אָהָבוּ וְכִבְּדוּ

אֶת אֲבִרְהָם וְקָרָאוּ לוֹ "נָשִׂיא אֱלֹהִים".

יִצְחָק אָבִינוּ, בְּנוֹ שֶׁל אֲבִרְהָם, הָיָה גַם הוּא אוֹהֵב שְׁלוֹם

וּבוֹרֵחַ מְכַל דְּבַר רִיב. לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הָיוּ שְׁנֵים־עָשָׂר בָּנִים, 15

אֲשֶׁר מֵהֶם יָצְאוּ אַחֲרֵי בֶן שְׁנֵים־עָשָׂר

וְיַעֲקֹב אָבִינוּ שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל (יַעֲקֹב). חַי יַעֲקֹב, מְסַפֵּר

הַתּוֹרָה, הָיוּ קָשִׁים מְאֹד. הִרְבֵּה סָבַל מֵעֲשׂוֹי אֲחֵיו וּמִלֶּכֶן דּוֹדוֹ;

רַחֵל, אִשְׁתּוֹ הָאֲהוּבָה, מָתָה בַּחֲצֵי יָמֶיהָ; יוֹסֵף, בְּנוֹ הָאֲהוּב,

נִמְכָּר לַעֲבֹד מִצְרַיִמָּה, וְיַעֲקֹב חָשַׁב כִּי חָיָה רָעָה אֲכַלְתָּהּ. 20

אברהם העברי

אֵד יוֹסֵף לֹא אֶבֶד בְּאֶרֶץ הַנֹּכַר. מִבֵּית הָאֲסוּרִים יֵצֵא לְמֶלֶךְ
וַיְהִי לְמוֹשֶׁל עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם. אִזּוּ יֵרֵד יַעֲקֹב עִם כָּל בֵּיתוֹ
מִצְרַיִם וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ גִּשְׁן. שָׁם מָת יַעֲקֹב, וּבָנָיו נָשְׂאוּ אוֹתוֹ אֶרְצָה

כַּנְעַן וּקְבֻרוֹהוּ בַּמַּעֲרָת הַמְּכַפְלָה, בַּקְּבוּרֹת אֲבוֹתָיו אֲבָרְהָם
25 וַיִּצְחָק.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִשְׁאָרוּ לַשָּׁבֹת בַּמַּצָּרִים, כִּי הָיוּ אֲנָשֵׁי מִקְנֶה,
וְאַדְמַת גֶּשֶׁן הָיְתָה אֲדַמַּת מִרְעָה. עָבְרוּ יָמִים, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ
גִּלּוֹת מַצָּרִים לָעַם גָּדוֹל וְעֶצּוֹם. הִתְחִילוּ הַמַּצָּרִים
לִפְחוֹד מִפְּנֵיהֶם וּכְבָּשׁוּ אוֹתָם לַעֲבָדִים. הַמַּצָּרִים מָרְרוּ אֶת
30 חַיֵּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל בַּעֲבוּדָה קָשָׁה, הִטְבִּיעוּ אֶת יְלָדֵיהֶם בַּיָּאֹר, אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ וַרְבוּ, הִלְכוּ וַחֲזָקוּ. הֵם גַּם לֹא שָׁכְחוּ כִּי ה'
הִבְטִיחַ לְהַשִּׁיבָם אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָתֵת לָהֶם, וְלָכֵן לֹא
עָזְבוּ אֶת ה' וְאֶת מִנְּהֲגֵי אֲבוֹתֵיהֶם. אוּלַּם, הָיוּ גַם בְּאֵלֶּה שְׁלֹמֹדוֹ
אֶת מִנְּהֲגֵי הַמַּצָּרִים, וְגַם חָדְלוּ לְהַרְגִּישׁ אֶת חֲרַפַּת הָעֲבָדוֹת.
35 הָעֲבוּדָה הַקָּשָׁה וְהַחַיִּים הַמָּרִים הִמִּיתוּ בְּלִבָּם אֶת הָאַהֲבָה לַחַיֵּי
חֶפֶשׁ.

יָמִים רַבִּים הָיוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים לַפְּרָעָה בַּמַּצָּרִים, עַד
שֶׁבָּא מֹשֶׁה רַבֵּנוּ וְהוֹצִיאָם מֵעֲבָדוֹת לַחֲרוּת.

פָּרָק שְׁנִי

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ

מֹשֶׁה בֶּן עַמְרָם בֶּן לֹוִי נִוְלַד בַּשָּׁעַת גְּזֵרַת פְּרָעָה לְהַשְׁלִיךְ
אֶת יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל הַיָּאוּרָה. אָמַז יוֹכָבֵד שָׁמָּה אוֹתוֹ בְּתִבָּה קִטְנָה,
וַתִּשֶּׂם אֶת הַתִּבָּה עַל שֵׁפֶת הַיָּאֹר. בְּאוֹתָהּ
תַּחֲלַת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ
שָׁעָה בָּאָה בַּת פְּרָעָה לִרְחֹץ בַּיָּאֹר,
5 וּכְשֶׁרָאָתָה אֶת הַיֶּלֶד הַיָּפֶה, לָקְחָה אוֹתוֹ לָהּ לְבֵן. מֹשֶׁה גָּדַל

בארמון המלך ולמד מחכמי מצרים הרבה חכמה ודעת.
 כאשר נודע לו כי עברי הוא, עזב את הארמון ואת כבודו,
 והלך אל אחיו לחיות עמם, לסבל עמם ולעזר להם בכל
 דבר שיוכל. פעם ראה, כי נוגש מצרי מכה איש עברי. חמל
 משה על אחיו האמלל, הרג את המצרי וברח מפני פרעה
 לארץ מדין. בבואו שמה ישב על יד באר לנוח. ראה כי
 הרועים גוזלים את המים מבנות יתרו ומיד קם והושיען. מאז
 ישב משה בבית יתרו, וינקח לו את צפורה בתו לאשה, ויהי
 רועה את צאן יתרו חותנו.

15 אולם גם בחיי הרועים השקטים לא מצא משה מנוחה לנפשו.
 במדבר גדול והדומם ישב משה על יד עדריו, וחשב מחשבות
 שונות על חיי האדם, ועל הסדרים
 משה רבנו במדבר
 והחקים הרעים אשר בארץ. הוא לא
 יכל לשכח את אחיו ואת חיייהם המרים במצרים. רצון אחד
 גדול ונפלא מלא את לבו: להוציא את עמו מבית עבדים
 וליסד בארץ כנען ממלכה חדשה עם חקים טובים וצדיקים,
 שיהיו למופת לכל העולם. אך משה רבנו היה ענו מכל אדם;
 הוא לא חשב את עצמו ראוי לעשות דבר גדול כזה. הוא גם
 פחד פן יאבדו בני ישראל במצרים עוד טרם שישפיק
 20 להצילם. אז הראה לו ה' סנה בוער באש ואינו אכל, לאמר:
 25 כמו שאין האש אוכלת את הסנה, כך לא תכלינה הצרות את
 עם ישראל. אחרי כן שלח אותו ה' מצרימה וצנהו להוציא
 את עמו משם.

ביד חזקה ובמופתים גדולים הוציא משה את בני ישראל

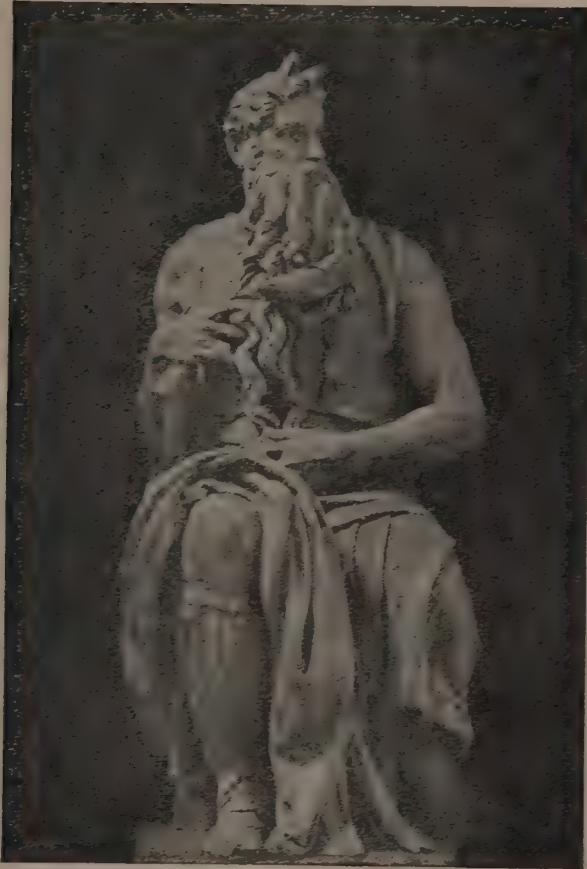
הר סיני

30 ממצרים והביאם אל הר סיני. שם נתן להם ה' את עשר
הדברות ומשה התחיל ללמדם את תורת
ה', כְּדִי שְׂיוּכְלוּ לְסִדֵּר בְּאֶרֶץ מַמְלָכָה
לְמוֹפֶת, "ממלכת כהנים וגוי קדוש". אך רבים מבני ישראל
לא הבינו אותו, ובראותם כי לא ירד מן ההר בזמנו, עשו להם
35 עֵגֶל זָהָב. וְעוֹד דִּבֶּר: הֵם לֹא חָפְצוּ לְסַבֵּל בְּעַד חֲרוּתָם.
הַעֲבָדִים שֶׁל אֱתָמוֹל יֵרָאוּ מִפָּנָי "הַמִּדְבָּר הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא" וְרַבּוּ
עִם מֹשֶׁה בְּחִזְקָה, כִּי הוֹצִיאָם מֵ"אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ". הֵם
חָפְצוּ לָשׁוּב מִצְרִימָה וְלִהְיוֹת שְׁנִית עֲבָדִים לַפְּרָעָה, הֵם וּבְנֵיהֶם
וּבְנֵי בְנֵיהֶם.

40 צָעַר גָּדוֹל מְלֹא אֶת נַפְשׁ מֹשֶׁה, וּפַעַם גַּם בִּקֵּשׁ אֶת נַפְשׁוֹ לָמוּת.
אֵךְ הוּא הִתְחַזַּק מִדֵּי פַעַם בְּפַעַם וְהוֹסִיף לְלַמֵּד אֶת הָעָם לִשְׁנֹא
אֶת הַעֲבָדוֹת וּלְאַהֲבָא אֶת הַחֹפֶשׁ וְאֶת
אֲחֵרֵי אֲרָבָעִים שָׁנָה
תּוֹרַת הָאֱמֶת וְהַצֶּדֶק. עָבְרוּ אֲרָבָעִים

הסטוריה עברית

שנה. כל בני הדור שהיו עבדים לפרעה מתו במדבר.

משה רבינו

45 ובמקומם קם דור צעיר, חפשי ונכון להלחם בעד החפשי.

אז התחיל משה לנשט אל גבול ארץ כנען. מלכי עבר הירדן
 מזרחה, סיוחון ועוג, יצאו לקראתו למלחמה אך משה הכה
 אותם, כבש את ארצם ונתנה לשבטי ראובן, גד, ונחצי המנשה.
 עוד מעט ויבא חלום חזיו של המנהיג הגדול-וה' הודיע
 50 לו כי בא יומו, כי מרחוק יראה את ארץ החמדה ושמה לא
 מיתו של משה יבא. האגדה מספרת כי משה התחנן
 לפני ה' ורב אתו, ושוב התחנן; הוא הרעיש את השמים ואת
 הארץ וכל צבאם שיבקשו רחמים עליו; הוא בקש שתנתן לו
 הרשות להכנס לארץ לו גם לימים מעטים-אך יד המות חזקה
 55 גם על משה רבנו, אדון הנביאים. לפני מותו הפקיד משה על
 העם את תלמידו יהושע בן נון, בדרך את העם וימסר את נשמתו
 לאלהי הרוחות.

פֶּרֶק שְׁלִישִׁי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

ארץ ישראל נמצאת בין הים התיכון ממערב ומדבר סוריה
 ממזרח, ובין הרי לבנון וחרמון מצפון ונחל מצרים מדרום.
 מדת ארץ ישראל עולה בקרוב לששים
 וחמשה אלף קילומטרים מרבעים. כל הארץ מתחלקת
 5 לארבע רצועות: (1) רצועת החף של הים התיכון. בדרום
 הרצועה הזאת נמצא עמק פלשתים ומצפון-עמק השרון.
 (2) רצועת ההרים העוברים מדרום לצפון בסדר כזה: הרמה
 (או גלב יהודה), הרי יהודה, הרי אפרים, הרי ישראל והרי
 הגליל התחתון והעליון. בין הרי ישראל והרי הגליל נמצא

הסטוריה עברית

10 עמק יזרעאל. (3) רצועת עמק הירדן. הירדן יורד מהר חרמון, חוצה את מי מרום ואת ים כנרת ונופל לים המלח. (4) רצועת עבר הירדן. כל אדמת ארץ ישראל, מלבד מקומות אחדים, היא פוריה וטובה לזריעה, לנטיעה ולמרעה.

על כל נבעה רמה וסחת כל עץ רענו

מג האויר בארץ ישראל הוא חם ובעמק הירדן הוא חם
15 מאד. השנה מתחלקת לשתי תקופות: ימות החמה וימות
הנשמים. רוחות הים מביאים נשמים
וטל, ורוחות הקדים והנגב מבישים את
העמקים והסוואות

The Littlefield O.T. Historical Maps

Copyright, 1911, by Wm. W. Smith &
Bureau of Education, Jewish Community, N.Y.

הָאוֹר וּמִבֵּיָאִים לַפְעָמִים לִירֵי חָרֵב וּבִצָּרָתָהּ. מִסְפֵּר מִיָּנִי
הַצִּמְחִים בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל רַב מְאֹד. מִתְּבוֹאוֹת הַשָּׂדֶה חֲשׂוֹבוֹת
20 בְּיוֹתֵר הַחֹטָה וְהַשְּׁעוּרָה וְעוֹד, וּמִן הַעֲצִים-הַזֵּית, הַגָּפֶן, הַתְּאֵנָה
וְהַתְּמָר. בְּהֵמוֹת הַבַּיִת הָיוּ: הַכֶּבֶשׂ, הַבָּקָר, שְׁשֻׁמֶשׁ לַעֲבוֹדַת
הָאֲדָמָה, וְהַחֲמֹר וְהַגָּמֶל לַרְכִּיבָה וּלְמִשָּׁא. בְּיָמִים קַדְמוֹנִים
הָיוּ בָּאָרֶץ גַּם אַרְיוֹת, דְּבִים וְנֹמְרִים, נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים.

יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִלְּפָנִים הָיוּ: הַכְּנַעֲנִי, הָאֲמֹרִי וְהַיְבוּסִי וְעוֹד.
25 כָּלֵם עָבְדוּ לַבַּעַל וְלַעֲשֻׁתָּהּ (אוֹ אֲשֶׁרָה), שֶׁנֶּחֱשְׁבוּ לַמְּבָרְכִי
יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִלְּפָנִים הָאֲדָמָה. עַל כָּל גִּבְעָה רָמָה וְתַחַת כָּל
עֵץ רַעְנָן הִקִּימוּ הַכְּנַעֲנִים פְּסִילִים, אֱלֹהֵי מַסֵּכָה וּמִזְבְּחוֹת
לַבַּעַל וְלַעֲשֻׁתָּהּ. מִלְּבַד שְׁנֵי הָאֱלִילִים הָרִאשִׁיִּים הָאֵלֶּה הָיוּ
לְכָל שִׁבְט אֱלִילִים מְשֻׁלוֹ, וּלְכָל מִשְׁפָּחָה תָּרְפִים מְשֻׁלָּה.

פָּרֶק רְבִיעִי

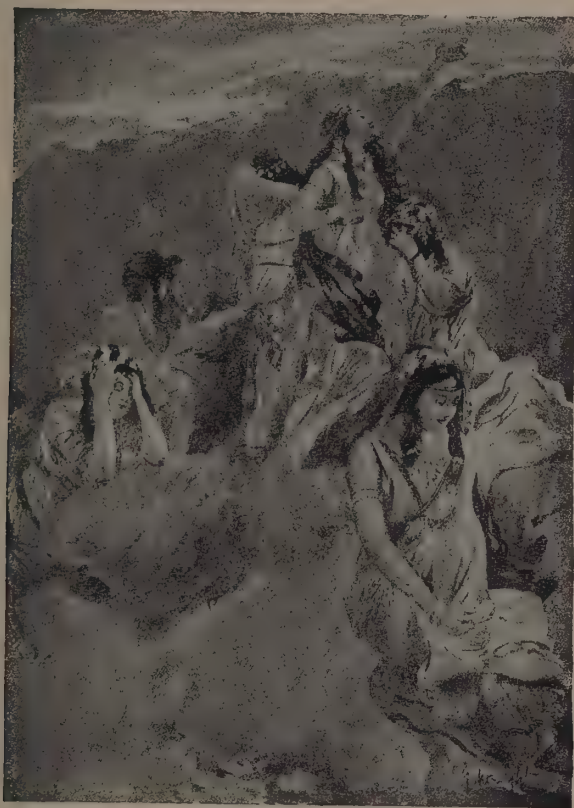
יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון וַיְמִי הַשּׁוֹפְטִים

יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון הָעֵבֶר אֶת הָעָם אֶת הַיָּרְדֵּן וְהַתְּחִיל לְכַבֵּשׁ
אֶת הָאָרֶץ. הַכְּנַעֲנִים נִלְחָמוּ נֹגֵד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל כַּחַם, אֶךְ
יְהוֹשֻׁעַ הָיָה אֲמִיץ לֵב וְגִבּוֹר מִלְחָמָה וְנִצָּח
כְּבוֹשׁ הָאָרֶץ ע"י יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון
בְּכָל הַמִּלְחָמוֹת. בַּתְּחִלָּה נִכְבְּשׁוּ יְרִיחוֹ
5 וְהָעִי וְאַחֲרֵיהֶן כָּר אֶפְרַיִם, הָרִי יִשְׂרָאֵל וְעוֹד. שְׁבָטֵי בְנֵימִן,
יְהוּדָה וְדָן הִתְנַחְלוּ בְּדָרוֹם הָאָרֶץ, אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה-בְּחֶלֶק
הָאֲמֻצָּעִי וְיִתְרֵי הַשְּׁבָטִים הִתְנַחְלוּ בְּצָפוֹן. הַכְּנַעֲנִים לֹא גִרְשׁוּ
מִן הָאָרֶץ, כִּי אִם נִשְׁאָרוּ לְשִׁבְתָּ בֶּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

- אֲחֵרֵי מוֹת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון נִשְׁאָרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּצֹאן בְּלִי רוּעָה.
 10 הַשְּׂבָטִים נִפְרְדּוּ זֶה מִזֶּה וְהִתְיַשְּׁבוּ מִי בְּנַחֲלָתוֹ, וּמִי בְּתוֹךְ
 בְּיָמֵי שְׁפֹט הַשּׁוֹפְטִים הַכְּנַעֲנִים. לָאֵט, לָאֵט שָׁכְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 אֶת תּוֹרָתָם וְלָמְדוּ מִשְׁכָּנֵיהֶם לַעֲבֹד לַבַּעַל וּלְעִשְׁתָּרֶת. אָמֵנָּה,
 גַּם אֶל בֵּית ה' בְּשִׁלָּה בָּאוּ מִסְבִּיב לַעֲבֹד אֶת ה', אֲדָרְבָּי רַב הָעָם
 עָבַד גַּם לְאֱלִילִים. וּבַעֲדָה עִם יִשְׂרָאֵל צָעִיר וְרַךְ וּמִבְקֵשׁ אֶת
 15 דְּרָכּוֹ, הִתְחִילוּ שְׂכָנָיו הָרָעִים לְהָצִיק לוֹ מְכַל צָד, וּבִקְשׁוּ
 לְהַשְׁמִידוֹ עוֹד טָרָם יִגְדַּל וַיַּחֲזֹק. אֲדָרְבָּי מִפְּעַם לְפַעַם עָמְדוּ
 לְיִשְׂרָאֵל שׁוֹפְטִים-מוֹשִׁיעִים וְהִצִּילוּ אֶת עַמָּם מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם.
 יָמֵי שְׁפֹט הַשּׁוֹפְטִים אָרְכוּ כְּשֶׁלֶשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וּבְיָמֵים הָהֵם אֵין
 מֶלֶךְ בְּיִשְׂרָאֵל וְאִישׁ הֵיטֵר בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה.
 20 הַשּׁוֹפְטִים הָיוּתָר חֲשׁוּבִים הֵיוּ: (1) אֶהוֹד בֶּן גִּירָא, שֶׁהוֹשִׁיעַ
 אֶת עַמּוֹ מִיַּד מֶלֶךְ מוֹאָב. (2) דְּבוֹרָה הַנָּבִיאָה, שֶׁעוֹרְרָה אֶת
 שְׂבָטֵי הַגָּלִיל לְקִרְאָת נֶצְחֹון מְזִהִיר עַל
 הַשּׁוֹפְטִים הָיוּתָר חֲשׁוּבִים
 סִיסְרָא שֶׁר צָבָא הַכְּנַעֲנִים. (3) גִּדְעוֹן בֶּן
 יוֹאֵשׁ, שֶׁהַשְׁמִיד אֶת מַחֲנֹות הַמִּדְיָנִים אֲשֶׁר חָנוּ בְּאֶרֶץ לְשַׁחְתָּה.
 25 בְּיָמָיו כָּבַד הַבֵּינוּ שְׂבָטֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם יִהְיֶה לָעָם אֶחָד, יוֹכְלוּ
 לַעֲמֹד בִּפְנֵי כָּל אוֹיְבֵיהֶם. הֵם פָּנוּ אֶל גִּדְעוֹן וַיִּבְקְשׁוּ אוֹתוֹ כִּי
 יִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם. אֲדָרְבָּי גִּדְעוֹן בּוֹר הַחִיל חֲשֹׁב, כִּי רַק לֵה' הַמְּלוֹכָה,
 וְעַנָּה: "לֹא אֶמְשַׁל אֲנִי בָכֶם, וְלֹא יִמְשַׁל בְּנִי בָכֶם, ה' יִמְשַׁל בָּכֶם".
 (4) אַבִּימֶלֶךְ בֶּן גִּדְעוֹן, הִרְאִישׁוֹן שְׁנִסָּה לַעֲשׂוֹת מְלוּכָה בְּיִשְׂרָאֵל
 30 וְלֹא הִצְלִיחַ, כִּי הָיָה אִישׁ קָשָׁה וְאֶכְזָר. (5) יִפְתָּח הַגִּלְעָדִי, שֶׁהוֹשִׁיעַ
 אֶת שְׂבָטֵי עַבְרַת הַיַּרְדֵּן מִבְּנֵי עַמּוֹן. (6) וְשִׁמְשׁוֹן הַגִּבּוֹר, שֶׁעָשָׂה
 נִקְמוֹת וְדוּלוֹת בְּפִלְשְׁתִּים אוֹיְבֵי עַמּוֹ, עַד שֶׁנִּמְסַר לְיַדֵּיהֶם עַל
 יְדֵי דָלִילָה הַפְּלִשְׁתִּית.

הסטוריה עברית

הפִּלְשְׁתִּים הָיוּ קָשִׁים לְיִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מִכָּל הָאוֹיְבִים הַקּוֹדְמִים.
35 לְרֵאשׁוֹנָה הִצִּיקוּ בָּרֶק לְשִׁבְטֵי דָן וַיהוּדָה, אֲדָם אַחֲרֵי מוֹת שִׁמְשׁוֹן

לחנות לבת יפתח

הַפִּלְשְׁתִּים וְחָרְבְּנוּ שָׁלָה כָּבְשׁוּ גַם אֶת נַחֲלַת אֶפְרַיִם, וְאֶת מִשְׁכַּן ה'
בְּשָׁלָה הִחֲדִיבוּ. בְּכָל עָרֵי יִשְׂרָאֵל שָׁמוּ הַפִּלְשְׁתִּים נֹצִיבִים

לַקַּחַת מִסּ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלִשְׁמֹר עֲלֵיהֶם שְׁלֹא יַעֲשׂוּ לָהֶם חֶרֶב
אוֹ חֲנִית. בִּשְׁעַת צָרָה זֹאת הוֹפִיעַ הַשׁוֹפֵט הַמּוֹשִׁיעַ הַיּוֹתֵר גָּדוֹל:
שְׁמוּאֵל הַנָּבִיא. 40

שְׁמוּאֵל גָּדַל בְּבֵית ה' בְּשִׁלָּה וּלְמַד מִן הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּים אֶת
תּוֹרַת מֹשֶׁה, וּבְמִשָּׁךְ הַזָּמֵן נוֹדַע לְנָבִיא מֶדֶן וְעַד בָּאָר שָׁבַע.
שְׁמוּאֵל הַנָּבִיא
אֲחֵרֵי חָרְבֵן שִׁלָּה הָיָה דָּבָר שְׁמוּאֵל אֶל
הָעָם לֵאמֹר: „הִכִּינוּ אֶת לִבְבְּכֶם אֶל ה' וְעַבְדוּהוּ לְבָדּוֹ וַיֵּצֵל
45 אֶתְכֶם מִיַּד פְּלִשְׁתִּים". כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִתְאַסְּפוּ אֶל הַמִּצֵּפָה,
צָמוּ וְהִתְפַּלְּלוּ לִפְנֵי ה' וְאַחֲרֵי כֵן הִתְנַפְּלוּ עַל הַפְּלִשְׁתִּים בְּגִבּוֹרָה
רַבָּה וַגִּרְשׁוּם מֵאַרְצָם. עֲבֹדַת שְׁמוּאֵל חֲשׁוּבָה, אֵיפָה, בְּשִׁלָּשָׁה
דְּבָרִים אֵלֶּה: הוּא אֶחָד אֶת הָעָם, הֵשִׁיב אוֹתוֹ אֶל אֱלֹהָיו וְהִצִּילוֹ
מִיַּדִּי הַפְּלִשְׁתִּים.

פָּרָק חֲמִישִׁי

שְׁאוּל הַמֶּלֶךְ

כַּאֲשֶׁר זָקֵן שְׁמוּאֵל דָּרָשׁוּ וְקָנִי הָעָם מִמֶּנּוּ כִּי יָשִׁים עֲלֵיהֶם
מֶלֶךְ אֲשֶׁר יֵצֵא לִפְנֵיהֶם. בְּתַחֲלָה הִתְנַגַּד שְׁמוּאֵל לְרִצּוֹן
הָעָם דוֹחֵשׁ לוֹ מֶלֶךְ הָעָם. הוּא אָמַר כִּי דֶרֶךְ הַמְּלָכִים לָשִׁים
עַל הָעָם מְסִים קָשִׁים וּלְדָאֵג הָרַבָּה לְכַבּוֹד בֵּיתָם, וּמֶלֶכֶד זֶה
5 חֶשֶׁב שְׁמוּאֵל כִּי רַק ה' צָרִיךְ לִהְיוֹת מֶלֶךְ עַל עַמּוֹ. אֵד וְקָנִי
הָעָם עָמְדוֹ עַל דַּעְתָּם, כִּי יֵרָאוּ, שְׂאֲחֵרֵי מוֹת שְׁמוּאֵל יִהְיוּ עוֹד
הַפֶּעַם כְּצֹאֵן בְּלִי רוּעָה. אִזּוֹ אֶסֶף שְׁמוּאֵל אֶת כָּל הָעָם אֶל
הַמִּצֵּפָה וְהַמֶּלֶךְ עָלָיו אֶת שְׁאוּל בֶּן קִישׁ מִשִּׁבְטַת בִּנְיָמִין.

- שָׂאוֹל הָיָה עוֹבֵד אֲדָמָה וְנִחְבָּא אֶל הַכִּלִּים וְרַבִּים אָמְרוּ
 10 "מָה יוֹשִׁיעֵנו זֶה?" וְהָיָה פַּעַם אַחַת, בְּשׁוּבוֹ מֵעֲבוֹדַת הַשָּׂדֶה,
 הַנֶּצֶחַן הָרָאשׁוֹן מָצָא שָׂאוֹל אֶת הָעֵם בּוֹכָה. סָפְרוּ לוֹ,
 כִּי נָחַשׁ מֶלֶךְ עַמּוֹן צָר עַל אֲנָשֵׁי יִבְשׁ וְלָעַד וְאִינוּ חֲפִיץ לְכַרֵּת
 לָהֶם בְּרִית, עַד שִׁיתְנוּ לוֹ לְנֶקֶר לְאֲנָשֵׁי יִבְשׁ כָּל עֵין יָמִין, לָשִׁים
 חֶרֶףָה עַל כָּל יִשְׂרָאֵל. מִיַּד צִוָּה הַמֶּלֶךְ הַצָּעִיר לְנִתַח צָמֵד
 15 בָּקָר לְנִתְחִים וּלְשַׁלַּח בְּכָל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר: "אֲשֶׁר אֵינָנו
 יוֹצֵא אַחֲרֵי שָׂאוֹל וְאַחֲרֵי שְׁמוּאֵל, כֹּה יַעֲשֶׂה לְבָקְרוֹ". בַּיּוֹם
 הַשְּׁנִי הִתְנַפֵּל שָׂאוֹל עִם מַחֲנֶה גָדוֹל עַל בְּנֵי עַמּוֹן, וְלֹא הִשְׁאִיר
 בָּהֶם שְׁנַיִם יָחִיד. אַחֲרֵי הַנֶּצֶחַן הָיָה עֹשֶׂה הָעֵם חֵג גָּדוֹל וְחִדֵּשׁ
 אֶת הַמְּלוּכָה.
 20 כְּאֲשֶׁר הִתְחַזַּק שָׂאוֹל בְּמַלְכוּתוֹ סָדַר לוֹ צָבָא תְּמִידִי וַיִּלָּחֶם
 בְּמוֹאָב, אֲדוֹם וְעַמְלָק, וּבִיחוד בְּפִלְשְׁתִּים, שְׁהוֹסִיפוּ לְהִתְנַפֵּל
 עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִפַּעַם לַפַּעַם. בַּשָּׁעַת
 הַמִּלְחָמָה עִם עַמְלָק נָפַל רִיב בֵּין שְׁמוּאֵל
 וְהַנְּבִיא וְשָׂאוֹל. הַנְּבִיא צִוָּה לְהַשְׁמִיד בַּעַמְלָק מֵאִישׁ וְעַד אִשָּׁה וּמִשׁוֹר
 25 וְעַד שֶׂה, אֲךֹּ הַמֶּלֶךְ חָמַל עַל מֵיטֵב הַצֹּאן, וְגַם אֶת מֶלֶךְ עַמְלָק
 תָּפַשׁ חִי. רָאָה שְׁמוּאֵל כִּי הַמֶּלֶךְ מִתְחִיל לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים עַל
 דַּעַת עֲצָמוֹ, וַיַּחֲר לוֹ, כִּי יֵרָא פָּן תַּחֲזֹק מִמֶּשְׁלַת הַמֶּלֶךְ עַל הָעָם
 מִמֶּשְׁלַת נְבִיאֵי ה'. אָז הוֹדִיעַ שְׁמוּאֵל לְשָׂאוֹל כִּי קָרַע ה' אֶת
 מַלְכוּת יִשְׂרָאֵל מֵעָלָיו וְנִתְּנָה לְרַעְהוּ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ. הַדְּבָרִים
 30 הַקָּשִׁים הָאֵלֶּה הִבִּיאוּ עַל שָׂאוֹל רוּחַ רָעָה וְעֲנָנֵי חֶרֶף וּפְחָד,
 שֶׁהִשְׁחִיתוּ לֵאט, לֵאט אֶת רוּחוֹ וְאֶת כָּל חַיּוֹ.
 בַּיָּנִמִּים הָלַךְ שְׁמוּאֵל חֶרֶשׁ אֶל בֵּית לָחֶם וַהֲוֹדָה וּמָשַׁח לְמֶלֶךְ
 אֶת דָּוִד בֶּן יִשִּׁי, נֶעַר רוּעָה, יָפֶה, וְרַךְ, וַיּוֹדַע גִּנּוֹן, אֲךֹּ מָלֵא גְבוּרָה

תחלתו של דוד ואמץ לב. פעם, בשעת מלחמה בין
 35 שאול והפלשתים, בא דוד אל מחנה ישראל לבקר את אחיו.
 שם נודע לו, כי גלית הפלשתי, ענק מוֹזֵן מכף רגלו ועד קדקדו,
 יוצא יום יום לחרף את מערכות ישראל, ודורש כי מי שהוא
 מגבורי ישראל יצא אליו למלחמת בינים. שאול הודיע כי
 האיש אשר יכה את הפלשתי יעשרנו המלך עשר רב ויתן לו
 40 את בתו לאשה, אך איש כזה לא נמצא. קנא דוד לכבוד עמו
 ואלהיו ויצא לקראת הענק לא בחרב ולא בחנית, כי אם
 באבני קלע, להודיע "כי יש אלהים בישראל". באבן אחת
 הפיל דוד את גלית ארצה, גול את חרבו הגדולה וכרת את
 ראשו מעליו. מחנות הפלשתים נסו במהומה רבה, ובני ישראל
 45 רדפו אחריהם, רדף והכה עד גת ועקרון.
 דוד נעשה לשר אלה, וילחם עם כל אויבי עמו מסביב,
 ובכל אשר פנה הצליח. אהבת העם אל דוד הלכה וגדלה,
 ובכל מקום בואו שרו בנות ישראל
 ורדפו את דוד לקראתו: "הכה שאול באלפיו ודוד
 50 ברבבותיו". אז הבין שאול, כי דוד הוא האיש "הטוב ממנו",
 ויתעצב מאד. ענוי הקנאה והפחד גברו עליו, ויבקש להרוג
 את דוד. דוד ברח, אסף לו גידוד גבורים מרי נפש והסתתר
 בין ההרים. שאול רדף אחריו כל ימיו אך לא יכל לתפשו.
 ובשעה ששאול היה עסוק ברדפו את דוד התחזקו
 55 הפלשתים ויעלו שנית על ישראל למלחמה. שאול ידע כי
 מות שאול
 בא סופו. הוא שאל באלהים ולא ענהו,
 שאל על ידי אשת אוב את שמואל והוא ענהו: "מחר אתה ובניך
 עמי". המלך החולה והאמלל שב אל המחנה להלחם את

מִלְחָמָתוֹ הָאַחֲרוֹנָה עִם אוֹיְבֵי עָמוֹ. בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי פָּשְׁטָה הַמֶּלֶכְמָה
 60 בְּהָר הַגִּלְבָּעַ וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל נָסוּ. בְּנֵי שָׁאוּל נָפְלוּ כָּלָם חֲלָלִים,
 שָׁאוּל נִפְצַע קָשָׁה מִחֲצֵי הָאוֹיֵב, וַיִּפֹּל עַל חֶרְבוֹ וַיָּמָת גַּם הוּא.

פָּרָק שְׁשִׁי

דָּוִד הַמֶּלֶךְ

אַחֲרֵי מוֹת שָׁאוּל בָּא דָּוִד חֲבֵרוֹנָה וַיִּמְלֹךְ עַל שֵׁבֶט יְהוּדָה.

חֲבֵרוֹן

יָתֵר הַשְּׁבִטִּים הִמְלִיכוּ עָלֵיהֶם אֶת אִישִׁיבֶשֶׁת בֶּן שָׁאוּל. אִישֵׁי-
 דָּוִד מוֹלֵךְ עַל יְהוּדָה בֶּשֶׁת הָיָה אִישׁ חוֹלָה וּרְפָה יָדַיִם וְכָל
 עַנְיָנֵי הַמְּלוּכָה הָיוּ בְּיַד אֲבִנֵּר בֶּן נֵר, שֶׁר
 וְכָל יִשְׂרָאֵל

5 צָבָאוֹ שֶׁל שְׂאוּל. אֵךְ אֲבִנָּה נִהְרָג עַל יְדֵי יוֹאָב בֶּן צְרוּיָה, שׁוֹר
צָבָאוֹ שֶׁל דָּוִד, אִישׁ־בִּשֵׁת נִרְצָח בְּיַדִּי שְׁנֵי בְנֵי בְלִיעֵל, וְדָוִד
מֶלֶךְ עַל כָּל יִשְׂרָאֵל. אִזּוֹ כָּבֵשׁ דָּוִד מִיַּד הַיְּבוּסִי אֶת יְרוּשָׁלַם,
שֶׁהִפְרִידָה עַד אִזּוֹ בֵּין שְׁבִטֵי יְהוּדָה וּבְנֵי־מִינ. אֶת מְצוֹדֵת צִיּוֹן
הַחֹזֶקָה קָרָא בָשֵׁם „עִיר דָּוִד“, בָּנָה לוֹ שֵׁם אֲדָמוֹן יִפְּה וַיֵּשֶׁב בּוֹ.
10 שְׂרֵי הַצָּבָא הִתְיַשְׁבוּ גַם הֵם בִּירוּשָׁלַם,
תַּחֲלָתָהּ שֶׁל יְרוּשָׁלַם
הָעִיר יִפְתָּה וְנִדְלָה וַתְּהִי מֵאִזּוֹ לְעִיר
הַבִּיָּרָה לְכָל מַלְכֵי יְהוּדָה. אַחֲרֵי כֵן הָקִים דָּוִד מִשְׁכַּן לָהּ,
הָעֵלָה אֵלָיו אֶת אֲרוֹן הַבְּרִית וִירוּשָׁלַם נַעֲשֶׂתָה לְעִיר הַקֹּדֶשׁ
לְכָל הָעָם.

15 בְּאֲשֶׁר שָׁמְעוּ הַפְּלִשְׁתִּים כִּי דָוִד הוֹלֵךְ וּמִתְחַזֵּק, עָלוּ עָלָיו
לְהַכְנִיעוֹ תַּחֲתָם. אֵךְ הַפְּלִשְׁתִּים טָעוּ הַפַּעַם. דָּוִד הִכְנִיעַ אוֹתָם
מִלְחָמוֹת דָּוִד בַּעֲמִים
וְגַם שָׁם עָלִיהֶם מָס. אַחֲרֵי כֵן הִכְנִיעַ וְגַם
מִסְבִּיב
אֶת מוֹאָב, וְאֶת אֲדוֹם, וְאֶת עַמּוֹן, וְאֶת
אֲרָם וַיֵּשֶׁם מָס עַל כָּלָם. כָּל יָמָיו עָבְרוּ בְּמִלְחָמוֹת, וּבְכָל
20 מִלְחָמוֹתָיו הִצְלִיחַ. אֵךְ בִּימֵי זִקְנָתוֹ בָּאוּ עָלָיו צָרוֹת רַבּוֹת.
אֲבִשָׁלוֹם בְּנוֹ הִיפָּה וְהַחֲנָף, מִשָּׁךְ אַחֲרָיו אֶת לֵב הָעָם וּמָרַד
בָּאֵבָיו. דָּוִד בָּרַח מִירוּשָׁלַם, עָבַר אֶת הַיַּרְדֵּן וְאֲבִשָׁלוֹם רָדַף
מְרִידוֹת אֲבִשָׁלוֹם
אַחֲרָיו שָׁמָּה. מִלְחָמָה גְּדוֹלָה פָּרְצָה בֵּין
וְשָׁבַע בֶּן בְּכָרִי
אֲנָשִׁי אֲבִשָׁלוֹם וְאֲנָשִׁי דָּוִד, וְאֲבִשָׁלוֹם
25 נִהְרָג. בְּאֲשֶׁר עָבַר דָּוִד אֶת הַיַּרְדֵּן לָשׁוּב יְרוּשָׁלַיִם, קָנְאוּ יֵתֶר
הַשְּׁבִטִים בְּשִׁבְטֵי יְהוּדָה, וְשָׁבַע בֶּן בְּכָרִי הָרִים שְׁנִית אֶת גִּם
הַמָּרַד. אֵךְ יוֹאָב בֶּן צְרוּיָה שָׁם קֶץ גַּם לַמָּרַד הַזֶּה, וְהָאֲרָץ
שָׁקֵטָה. בְּיָמָיו הָאֲחֵרוֹנִים הִמְלִיךְ דָּוִד בְּמִקְוָמוֹ אֶת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ
וַיַּצֵּת אַחֲרָיו מִלְכוֹ אַרְבָּעִים שָׁנָה.

הסטוריה עברית

30 הרדוד הִיָּה מֶלֶךְ רָם וְאִדִּיר וְאִישׁ מִצֵּין וְנִעְלָה מֵאֹד. הַנֶּעֶר
וְעָה מִבֵּית לֶחֶם הִיָּה לְמֶלֶךְ אִדִּיר, שֶׁהִרְחִיב אֶת אֶרְצוֹ פִּי
מִה עָשָׂה דוֹד לְעַמּוֹ שָׁנִים וְהִגְדִּיל אֶת כְּבוֹד עַמּוֹ בְּעֵינֵי כָל
וְלֶאֱרָצוֹ הָעַמִּים מִסָּבִיב. בִּימֵי הַשּׁוֹפְטִים הִיָּה
סֶפֶק גָּדוֹל אִם יוֹכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִתְגַּבֵּר עַל אוֹיְבֵיהֶם וּלְהִיּוֹת

אִנְשֵׁי דוֹד בַּמִּלְחָמָה

35 לְעַם אֶחָד, אוֹ לֹא. גַּם בִּימֵי שְׁמוּאֵל לֹא הִיָּה הַדְּבָר נָכוֹן וּבִטּוֹחַ,
וְרַק דוֹד עָשָׂה אֶת יִשְׂרָאֵל לְעַם אֶחָד, גָּדוֹל וְחָזָק. הַנְּדוּדִים
הָרַבִּים וְהַמִּלְחָמוֹת הַקְּשׁוּת לֹא הִשְׁחִיתוּ אֶת נַפְשׁוֹ הַעֲדִינָה
וְהִיָּפָה. הַמוֹשֵׁל הָאִדִּיר וּמֵר הַנֶּפֶשׁ הִיָּה נִכְנָע לַפָּנִי ה' וּמִתְפַּלֵּל

וּמִתְחַנֵּן לִפְנֵי כִּילָד תָּמִיד. כֹּאֲשֶׁר חָטָא בְּדַבָּר בַּת שֶׁבַע וְאֵת
 40 מְדוּתָיו שֶׁל דָּוִד בְּעֵלְהָ הָרֵג בְּחֶרֶב בְּנֵי עַמּוֹן, הוֹדָה אַחֲרֵי
 כֵן, כִּי בֶן מוֹת הוּא, וַיִּקְבֵּל עָלָיו כָּל עֲנֹשׁ שֵׁשִׁים עָלָיו ה'. בְּבִרְחוֹ
 מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנוֹ, וְאַחַד מִגְדוֹלֵי בְנֵימִין הִלֵּךְ אַחֲרָיו, הִלֵּךְ
 וְקָלִיל וְעֶפֶר בְּעֶפֶר, רָאָה דָּוִד גַּם בָּזָה אֶת יָד ה' וַיִּכְנַע. בְּשַׁעַת
 מִנְפָּה הִתְחַנֵּן דָּוִד לִפְנֵי ה' כִּי יָכָה רַק אוֹתוֹ וְאֵת בֵּיתוֹ וְלֹא אֶת
 45 יָתֵר הָעָם וַיֹּאמֶר: "אֲנֹכִי חָטָאתִי וְאֲנֹכִי הִעֲגִיתִי וְאֵלֶּה הַצֹּאֵן מֶה
 עָשׂוּ?" וְעוֹד בְּדַבָּרִים רַבִּים אָנוּ יְכוּלִים לִרְאוֹת אֶת נִפְשׁוֹ הַגְּדוֹלָה
 שֶׁל הַמֶּלֶךְ-הַרְוּעָה הַנֶּאֱמָן הַזֶּה. דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקִיָּם
 בְּקֶרְבָּנוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְעַל שְׁמוֹ יִקְרָא גַם הַמְּשִׁיחַ הָעֲתִיד לָבֵא,
 "מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד".

50 דָּוִד הַמֶּלֶךְ נִקְרָא גַם בְּשֵׁם "נָעִים וְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל" וְעַל שְׁמוֹ
 נִקְרָא סֵפֶר הַתְּהִלִּים בְּשֵׁם "תְּהִלּוֹת דָּוִד בֶּן יִשִּׁי".

פָּרָק שְׁבִיעִי

שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ

שְׁלֹמֹה הָיָה אוֹהֵב שְׁלוֹם וּמְנוּחָה, וּבִיָּמָיו יָשְׁבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל
 אִישׁ תַּחַת גִּפְנוֹ וְאִישׁ תַּחַת תְּאֵנָתוֹ. כְּדִי לִשְׁמֹר עַל הַשְׁלוֹם עִם
 הַשְׁלוֹם מִבֵּית וּמִחוּץ הָעַמִּים מִסָּבִיב, לָקַח לוֹ שְׁלֹמֹה מִקְרָבָם
 נָשִׁים רַבּוֹת, וּבְתוֹכָן גַּם אֶת בַּת פֶּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרַיִם. אַחֲרֵי
 5 שֶׁהָבִין לוֹ שְׁלֹמֹה אֶת הַשְׁלוֹם מִבֵּית וּמִחוּץ, הִתְחִיל לְהִתְעַנֵּג
 עַל הָעֵשֶׂר וְהַכְּבוֹד שֶׁהִנְחִיל לוֹ דָּוִד אָבִיו. בְּכֶסֶף וּבַזָּהָב הָרַב
 שֶׁאִסַּף דָּוִד מִשָּׁלַל אוֹיְבָיו בָּנָה שְׁלֹמֹה עַל הַר הַמִּזְבֵּיחַ (בְּצִפּוֹנִית)

- מֵעֶרְבִית לִירוּשָׁלַיִם) בֵּית מִקְדָּשׁ גָּדוֹל וְנֹהֶדֶר, בֵּית תַּפְלָה לְכָל
הָעַמִּים. אַחֲרֵי כֵן בָּנָה אֲרַמּוֹנוֹת יָפִים
בִּנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
10 וְעִלִּית יְרוּשָׁלַיִם וְנֹהֲדָרִים לְעַצְמוֹ וּלְנִשְׁוֵי הָרְבוּת, וְהָעִיר
יְרוּשָׁלַיִם נַעֲשְׂתָה מְאֹז לְ"קִרְיַת מֶלֶךְ רָב". "לְמִשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ".
עַל גְּבוּלוֹת הָאָרֶץ הָקִים שְׁלֹמֹה מִבְּצָרִים חֲזָקִים וּבְתֵי נֶשֶׁק,
בִּנְיָן מִבְּצָרִים וְנִמְלִים
רְבוּת. אֲנִיּוֹת שְׁלֹמֹה הוֹלִיכּוּ לְאַרְצוֹת אַחֲרוֹת חֹטָה, שָׁמֶן וַיֵּין
15 וְהֵבִיאוּ לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל הָרַבָּה כֶּסֶף וְזָהָב, כְּלֵי שֵׁן וְאַבְנֵי טוֹבוֹת.
הַמַּסְחָר גָּדֹל בָּאָרֶץ וְסוֹחְרֵי הַמֶּלֶךְ הִלְכוּ וַעֲשִׂרוּ.
שְׁלֹמֹה נִהַג אֶת בֵּית מַלְכוּתוֹ בְּיַד רַחֲבָה, "בְּיַד הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה".
לֶחֶם בֵּיתוֹ לְיוֹם אֶחָד הָיָה, לְפִי סִפּוּרֵי הַתַּנ"ךְ, תִּשְׁעִים כָּר קֶמַח
וְסֻלַּת, שְׁלֹשִׁים בָּקָר וּבְנֵי בָקָר, מֵאָה צֹאן,
בֵּית שְׁלֹמֹה, כְּבוֹדוֹ
20 מִלְּבַד חַיּוֹת וְעוֹפּוֹת. תַּפְאֶרֶת אֲרַמּוֹנוֹ
וְכָל כְּבוֹדוֹ וְגִדּוּלָתוֹ הִפְלִיאוּ אֶת כָּל עַמֵּי הַקָּדָם. שְׁלֹמֹה נֹדֵעַ
בְּכָל הָאָרֶץ גַּם בְּחָכְמָם גָּדוֹל וְשׁוֹפֵט נִפְלָא. "כָּל מַלְכֵי מִזְרַח
וּמַעֲרָב" הָיוּ בָּאִים לִרְאוֹת אֶת כְּבוֹד "הַמֶּלֶךְ הַחָכָם מִכָּל אָדָם",
לִשְׁמֹעַ אֶת דְּבָרֵי חֲכָמָתוֹ וְאֶת מִשְׁלָיו וּלְנִסּוֹתוֹ בַּחֲדוֹת. כָּלֵם
25 הֵבִיאוּ לְשְׁלֹמֹה כְּלֵי כֶּסֶף וְזָהָב וּבִשְׂמִים לָרֹב, וְשְׁלֹמֹה נָתַן גַּם
לָהֶם מִתְּנוֹת יְקָרוֹת "בְּיַד הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה".
אוּלָם בְּשִׁלְשָׁה דְּבָרִים הָיְתָה מַלְכוּת שְׁלֹמֹה קִשָּׁה מְאֹד
לְיִשְׂרָאֵל: (1) הַנָּשִׁים הַנִּכְרִיּוֹת עֲבָדוּ לְאַלִּילֵיהֶן בְּלִי מִפְרִיעַ,
בְּנוֹ לָהֶם בְּתֵי מִקְדָּשׁ, בָּמוֹת וּמִזְבְּחוֹת,
מַלְכוּת שְׁלֹמֹה הִרְעָה
30 לָעָם וְעַבְדוֹת הָאֱלִילִים הִתְפַּשְּׁטָה שְׁנִית בָּאָרֶץ
יִשְׂרָאֵל. (2) תַּפְאֶרֶת בֵּית הַמֶּלֶךְ, בְּלִכְלֵת בְּתֵי נִשְׁוֵי וְאַלְפֵי שָׂרָיו
וְעַבְדָּיו דָּרְשׁוּ הָרַבָּה מָסִים. הַמָּסִים הָרַבִּים הִרְגִּיזוּ אֶת הָעָם

וְהִקְיִמוּ אוֹתוֹ נָגֵד שְׁלֹמֹה וְכָל בֵּיתוֹ. אֶחָד מִשְׂרֵי אֶפְרַיִם, יִרְבֵּעַם
בֶּן נִבְט, בִּקֵּשׁ גַּם לְמַרְדֹּךְ, אֲדָם לֹא הִצְלִיחַ וַיִּבְרַח מִצָּרִימָה.
(3 35) הָעַמִּים הַנִּכְנָעִים הִכִּירוּ כִּי אֵין שָׁלוֹם בְּיִשְׂרָאֵל, כִּי מַלְכוּת
שְׁלֹמֹה יָפָה מִבְּחוּץ וְרָפָה מִבְּפָנִים, וַיְרִימוּ רֹאשׁ. לְרֹאשׁוֹנָה
פָּשְׁעוּ מַלְכֵי אֲדוֹם וְאַרְם, וְאַחֲרֵי מוֹת שְׁלֹמֹה עָשׂוּ כֵן גַּם הָאַחֲרִים.

אֲנִיּוֹת בִּימֵי שְׁלֹמֹה

אֲמָנָם, שְׁלֹמֹה עֲצָמוֹ לֹא רָאָה עֹמֶל בְּחַיּוֹ, וְאַחֲרֵי מָלְכוֹ אַרְבָּעִים
שָׁנָה שָׁכַב עִם אֲבוֹתָיו בְּשָׁלוֹם וְכְבוֹד, אֲדָם תּוֹצְאוֹת מַלְכוּתוֹ
40 הִקְשָׁה לֹא אַחֲרוֹ לְבֹא.

פרק שימיני

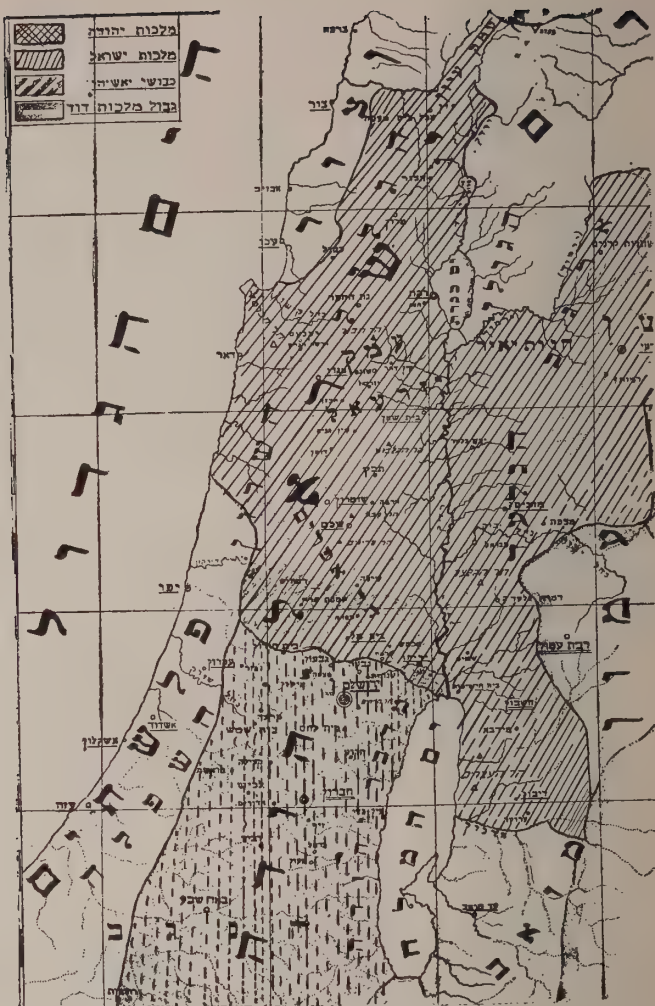
חלוקת המלוכה ומלכי ישראל הראשונים

אחרי מות שלמה דרשו וקני העם מאת רחבעם בנו, כי יקל מעליהם את על המסים, ויעבדוהו. אך רחבעם הצעיר ענה בגאון, כי יכביר את ידו על העם עוד חלוקת המלוכה לשנים יותר מאביו. ויחר הדבר לעם, ונעשרה

5 שבטים המליכו עליהם את ירבעם בן נבט, אשר שב אז ממצרים, ורק שבטי יהודה ובנימין המליכו עליהם את רחבעם בן שלמה. בן נקרעה מלכות דוד לשתי ממלכות: ממלכת יהודה וממלכת ישראל, או ממלכת אפרים. רחבעם וירבעם נלחמו זה בזה כל הימים, וכן עשו גם המלכים אחריהם, ואתהדות העם לא שבה עוד. מלחמות האחים רק החלישו את העם וחזקו עליו את יד אויביו מסביב.

ירבעם חפץ, כי בני עשרת השבטים לא יעלו ירושלימה לעבד את ה', פן ישוב לבם אל בית דוד. לכן הקים שני עגלי עגלי הזהב, אחד בדרן, בצפון הארץ, ואחד עגלי הזהב בדרן ובבית אל 15 בדרום, בבית אל, וצוה לעם להשתחוות להם ולעבדם. הכהנים והלוויים לא חפצו לשרת לפני העגלים האלה אך ירבעם עשה לו כהנים אחרים מיתר בני העם, וגם הוא עצמו עלה לפעמים להקריב ולהקטיר, כמשפט מלכי הגויים.

20 ירבעם חלל את כבוד הכהונה, וממנו למדו גם אחרים וחללו גם את כבוד המלוכה. רב מלכי ישראל נפלו בחרב

ממלכת יהודה וממלכת אפרים

אי הסדרים באפרים, קושרים, איש איש ביד עבדו שמלך
מלכות עמרי. תחתיו. מלכד המדומות בפנים הארץ
סבלה ממלכת אפרים גם מאויביה שכניה, וביחוד הציקו לה
25 הארמים, מצפון. עמרי, המלך החמישי אחרי ירבעם, הצליח
להקים סדרים בארץ, גם הכניע את מואב תחתיו, ועם יהודה
וצידון כרת ברית שלום, אך בפני הארמים לא יכול לעמוד.
מפני הארמים בנה עמרי על הר שמרון עיר גדולה ובצורה
מאד, את שמרון, ועשה אותה לבירת מלכי ישראל.

מצור

30 אחרי מות עמרי מלך אחאב בנו. גם הוא נלחם כל ימיו
בארמים ושתי פעמים גם הכה אותם. אז הבטיח מלך ארם
נצחונות אחאב ומותו. להשיב לאחאב את כל הערים, שלקחו
הארמים מאבותיו במלחמות הקודמות. אך הוא לא מלא
את הבטחתו, ואחאב הוסיף להלחם בו עד שנפצע באחת
35 המלחמות וימת.

פָּרָק תּשִׁיעִי

אַלְהֵהוּ הַנְּבִיא

לְמִרוֹת הַמִּלְחָמוֹת בְּעַד חֲרוֹת הָעַם, הִיָּתָה מַלְכוּת אַחָאב
רָצָה מְאֹד בְּעֵינֵי נְבִיאֵי ה', אֵשֶׁת אַחָאב, אִיזְבֵּל הַצִּידוֹנִית,
מַעֲשֵׂי אִיזְבֵּל הַצִּידוֹנִית הַקִּימָה בְּשִׁמְרוֹן בֵּית מִקְדָּשׁ לִבְעַל
וּלְעִשְׁתָּרֶת, הַבִּיאָה מֵאַרְצָה כְּהֵנִים רַבִּים וְהִשְׁתַּדְּלָה לְהַשְׁלִיט
בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל אֶת אֱלִילֵי עַמָּהּ. נְבִיאֵי ה' קָמוּ לְהִגֹּן עַל תּוֹרַת
ה', וַיַּעֲזְרוּ אֶת הָעַם נֹגֵד מַעֲשֵׂי אַחָאב וְאִיזְבֵּל וְנֹגֵד עֲבוֹדַת
הַבְּעַל הַנִּשְׁחָתָה. אִיזְבֵּל רָדְפָה אוֹתָם בַּחֲרוֹן אָף, הִרְבָּה מֵהֶם
הַשְׁמִידָה, וַיִּתְּרֵם הַסִּתְּתָרוּ בְּאֶשֶׁר מָצְאוּ.

הַיּוֹתֵר מֵאֵין וְנִפְלָא בְּנְבִיאִים הָהֵם הָיָה אֱלֵהוּ הַנְּבִיא שְׁנוּלֵד
בְּעִיר תַּשְׁבָּה (אֱלֵהוּ הַתַּשְׁבִּי), בָּאָרֶץ גִּלְעָד (אֱלֵהוּ הַגִּלְעָדִי).
מַעֲשֵׂי אֱלֵהוּ וְהַשְׁפָּעוֹת מֵרֹאשׁוֹ הַחִיצוֹנִי וּמַעֲשָׂיו שֶׁל הָאִישׁ הַקָּדוֹשׁ
הַזֶּה מְשֻׁכּוֹ עָלָיו אֶת עֵינֵי הַכָּל. לְבוּשׁ אֲדָרֶת שַׁעַר וְחִגּוּר אֲזוּר
עוֹר, הָיָה מוֹפִיעַ בְּחוּצוֹת שִׁמְרוֹן, שׁוֹפֵךְ אֶת תּוֹכְחָתוֹ הַלּוֹהֶטֶת
עַל כָּל מַכְעִיסֵי ה' וְנֹעֵלִים הַמִּדְבָּרָה. מִלְחָמָה קָשָׁה וּמְרָה גִלְחָם
אֱלֵהוּ בְּרִשְׁעַת אַחָאב וְאִיזְבֵּל וְנְבִיאֵי הַבְּעַל. בְּאֶשֶׁר נִרְצַח
נְבוֹת הַיִּזְרְעֵאלִי בְּמִצֵּאת אִיזְבֵּל, וְאַחָאב יָרַד לְרֶשֶׁת אֶת כֶּרְמוֹ,
הוֹפִיעַ אֱלֵהוּ לִפְנֵי וַיִּקְרָא בְּחֶמֶת רוּחוֹ: "הִרְצַחְתָּ וְגַם יָרַשְׁתָּ?"
בְּאֶשֶׁר רָאָה כִּי הָעַם "פּוֹסֵחַ עַל שְׁתֵּי הַסְּעָפִים", וְאֵינּוּ יוֹדְעִים
אִם לַעֲבֹד אֶת ה' אוֹ אֶת הַבְּעַל, אָסַף אֱלֵהוּ אֶת הָעַם וְאֶת נְבִיאֵי
הַבְּעַל אֶל הַר הַכֶּרְמֶל וְהוֹכִיחַ כִּי "ה' הוּא הָאֱלֹהִים". דְּבָרֵי
אֱלֵהוּ, וּמַעֲשָׂיו, וְכָל דְּרָכֵי חַיּוֹ לְמַדּוֹ אֶת הָעַם, כִּי ה' הוּא

אלהי המשפט והצדק, והוא יחיד, נצחי ועליון על כל. באמץ רוחו הנפלא הראה אליהו את הדרך לנביאים הבאים, להוכיח מלכים ושרים על פניהם ולהגיד את דבר ה' בלי פחד. אליהו הנביא נחשב עד היום לאבי העם. הוא השומר ומגן על העם מכל צרה, מבטל כל גזרה רעה ונוקם בכל שונאי ישראל, והוא יהיה המבשר את ביאת המשיח לעתיד לבא.

עבודת אליהו נגד נביאי הבעל נמשכה על ידי תלמידיו אלישע הנביא. בימי יהורם בן אחאב בָּאָה ממלכת ישראל במצב קשה מאד מפני מואב וארם. השקדת בית אחאב ונביאי הבעל שנאת העם לבית אחאב התגברה, והנוטים אחרי נביאי ה' רבו. אז שלח אלישע את אחד תלמידיו ומשח את יהוא בן נמשי למלך על ישראל. יהוא בן נמשי הרג את יהורם ואת איזבל אמו והשמיד את כל בית אחאב ואת כל נביאי הבעל.

פרק עשירי

מלכי יהודה הראשונים

מצב ממלכת יהודה היה קשה גם הוא. אמנם, מלכי בית דוד ישבו על כסאם בשלום והסדרים בארץ לא חדלו, אך המצב ביהודה בימי יהושפט חלוקת המלוכה והמלחמות עם השכנים מסכיב החלישו אותה מאד. בימי יהושפט (בן אסא בן אביס בן רחבעם) הוטב המצב. יהושפט הכניע תחתיו את ארם ואת מואב, בצר את ארצו והגדיל בה את המסחר, גם צוה ללויים לחזק את לב העם בתורת

ה' וְלִשְׁׁפֹּטִים—לִשְׁפֹּט אֶת הָעָם בְּצֶדֶק. יְהוֹשֻׁפֹּט חַי בְּשָׁלוֹם עִם
אֲחָאָב וְעוֹר לוֹ בְּמִלְחָמוֹתָיו בְּאַרְם, וְגַם לָקַח אֶת עַמְלִיָּה בְּתוֹ
10 לַיהוָה בְּנוֹ לְאַשָּׁה.

עַמְלִיָּה לֹא נִפְלָה בְּרִשְׁעָתָהּ מֵאִיזָבֵל אִמָּהּ. בְּאֲשֶׁר עָלָה
יְהוָה בְּעָלָהּ לְמַלּוּכָהּ, הִנְחִינָה עַמְלִיָּה אֶת עֲבוֹדַת הַבַּעַל
עַמְלִיָּה בַּח אִיזָבֵל בִּירוּשָׁלַיִם וּבְכָל אֶרֶץ יְהוּדָה. אַחֲרֵי מוֹת
יְהוָה מֶלֶךְ אַחֲזִיָּה בְּנוֹ. אֵלֶּה הָיוּ נְהַרְגֵי יְחִיד עִם יוָרֶם מֶלֶךְ
15 יִשְׂרָאֵל בְּיַד יְהוָה, וְעַמְלִיָּה תִפְשָׁה אֶת הַמְּלּוּכָה בִּידָהּ וְצוֹתָהּ
לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ. אֵשֶׁת יְהוֹיָדָע הִכְהֵן הַגִּדּוֹל הַצִּילָהּ
מִבְּנֵי הַמֶּלֶךְ אֶת יוֹאָשׁ הַתִּינוֹק וְהִסְתִּירָה אוֹתוֹ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ.
כְּשֶׁהָיָה יוֹאָשׁ לְבֵן שֶׁבַע, אָסַף יְהוֹיָדָע לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ אֶת שְׂרֵי
הַצָּבָא וְאֶת טוֹבֵי הָעָם הַנְּאֻמָּנִים לְבֵית דָּוִד, הִרְאָה לָהֶם אֶת
הַיָּלָד, וּמָשַׁח אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ בְּמָקוֹם אָבִיו. עַמְלִיָּה נְהַרְגָה, וּבֵית
20 הַבַּעַל, מִזְבְּחוֹתָיו וְצִלְמָיו נִהְרָסוּ.

עַד שֶׁגִּדַּל יוֹאָשׁ מָשַׁל בְּשֵׁמוֹ יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן, וְכַח הַכֹּהֲנִים גִּדַּל
מִכַּח הַשָּׂרִים. יְהוֹיָדָע עָמַל לְתַקֵּן אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּלְפָאֲרוֹ
מוֹת כֹּהֵן וְנָבִיא וּלְהָשִׁיב אֶת לֵב הָעָם אֶל ה' וְאֶל תּוֹרָתוֹ.
25 אֵלֶּה בְּאֲשֶׁר מָת יְהוֹיָדָע, הַטּוֹב הַשָּׂרִים אֶת לֵב הַמֶּלֶךְ אַחֲרֵיהֶם
וְאַחֲרֵי עֲבוֹדַת הָאֱלִילִים. הַדָּבָר חָרָה לַכֹּהֲנִים, וּפַעַם אַחַת
קָם זִכְרְיָה בֶן יְהוֹיָדָע (זִכְרְיָה הַנָּבִיא) בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְהוֹכִיחַ
אֶת הַמֶּלֶךְ לְעֵינֵי כָּל הָעָם. הַמֶּלֶךְ וְשָׂרָיו הִתְרַגְּזוּ וְרָגְמוּ אֶת
זִכְרְיָה בָּאֲבָנִים בַּחֲצַר בֵּית ה'. וּבִצְאָתוֹ נִפְשׁוּ קָרָא זִכְרְיָה: "יֵרָא
30 ה' וְיִדְרֹשׁ". לֵב הָעָם סָר מִן הַמֶּלֶךְ הָאֲכָזֵר וְשָׁנִים מַעֲבָדָיו קָשְׁרוּ
עָלָיו וְהִרְגוּהוּ.

אֲמָצְיָהוּ בֶן יוֹאָשׁ הָיָה אִישׁ מְלַחְמָה. לְרִאשׁוֹנָה עָלָה עַל

אֶרֶץ אֲדוֹם וְהַכְנִיעָה, אַחֲרֵי כֵן עָלָה לְמַלְחָמָה גַּם עַל יְהוֹאָשׁ
מַלְכוּת אֲמֻצָּיָהוּ
35 מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל (בֶּן יְהוֹאָחָז בֶּן יְהווא). אֵד
חֵיל יְהוּדָה נִגַּף לִפְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲמֻצָּיָהוּ
נָפַל בַּשָּׂבִי. יְהוֹאָשׁ הָרַס אֶת חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם, לָקַח אֶת כָּל
אוֹצְרוֹת הַמֶּלֶךְ פָּדִיוֹן נִפְשׁוֹ וַיָּשָׁב לְאַרְצוֹ. הַמַּלְחָמָה הַזֹּאת
הִקִּימָה אֶת הָעָם נֶגֶד אֲמֻצָּיָהוּ וַיַּהַרְגוּהוּ. בַּמָּקוֹמוֹ מֶלֶךְ עֲזַיָּהוּ
בָּנוּ וְהוּא חִדַּשׁ אֶת הַשְּׁלוֹם עִם יִרְבְּעָם הַשֵּׁנִי (בֶּן יְהוֹאָשׁ בֶּן יְהוֹאָחָז
40 בֶּן יְהווא) מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל.

פָּרֶק אֶחָד עָשָׂר

נְבִיאֵי הַצֶּדֶק וְהָאֱמֶת

יְמֵי עֲזַיָּהוּ וִירְבְּעָם הַשֵּׁנִי הָיוּ יְמֵי גְדוּלָּה וְכְבוֹד לַיהוּדָה
וְיִשְׂרָאֵל. אֲדוֹם מוֹאָב וְאַרְם הָכּוּ מְכָה נֶצְחָת, וְרָגַשׁ שֶׁל שְׁמֹחָה
וְנִאֲוֹן אָחִיו אֶת כָּל הָעָם. שְׂרֵי שְׁמֶרֶן
הַצֶּלְחָה מִבְּחוּץ
וְהַשְׁחָתָה מִבְּפָנִים
וִירוּשָׁלַיִם הִסִּירוּ כָּל דָּאָנָה מִלִּבָּם וַיַּדְעוּ
5 אֵד שְׁמֹחָה וְתַעֲנָגוֹת. הֵם בָּנוּ לָהֶם הֵיכָלֵי שֵׁן, מְלָאוּם כָּלִי כֶסֶף
וְזָהָב, לָבְשׁוּ מַחְלָצוֹת, אָכְלוּ מַעֲדָנִים, שָׁתוּ יַיִן וְשָׂכַר וְכֵן הִלָּאָה.
אוּלָּם הָרְכוּשׁ הָרַב שֶׁל הַשְּׂרִים בָּא מִגִּזְלַת הָעֲנִיִּים. הָעֲשִׁירִים
הָיוּ מַלְוִים לָעֲנִיִּים כֶּסֶף בְּרִבִּית, וְאִם לֹא שָׁלַם הַלֹּוֹה אֶת חוּבוֹ
בְּזִמְנוֹ, לָקַח הַמַּלְוֶה אֶת נַחֲלָתוֹ, וְאוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו כָּבַשׁ לַעֲבָדִים.
10 הַסּוֹחָרִים נָזְלוּ אֶת הָעָם בַּמֶּדָּה וּבַמִּשְׁקָל, הַשׁוֹפְטִים לָקְחוּ שֹׁחַד
וְהָטוּ מִשְׁפָּט, וְכָל הָאֶרֶץ מָלְאָה חָמָס.
נֶגֶד הַסּוֹדָרִים הַנִּשְׁחָתִים הָאֵלֶּה קָמוּ הַנְּבִיאִים עֲמוּס, וְהוֹשִׁעַ

- בְּיִשְׂרָאֵל, יִשְׁעִיהוּ בִּיהוּדָה וְעוֹד אַחֲרֵיהֶם. הַנְּבִיאִים הָאֵלֶּה
 לֹא קָרְבָנוֹת כִּי אִם
 15 מַעֲשִׂים טוֹבִים
 הִשְׁתַּדְּלוּ לְהוֹכִיחַ לָעָם, כִּי ה' הוֹרֵשׁ
 מִבְּנֵי הָאָדָם לֹא קָרְבָנוֹת, כִּי אִם מַעֲשִׂי
 צָדֵק וּמִשְׁפָּט. כִּי "לָמָּה לִּי רֹב זִבְחִיכֶם, יֹאמַר ה'? מִי בִקֵּשׁ
 זֹאת מִיָּדְכֶם רִמָּס חֲצִרִי? גַּם כִּי תִרְבוּ תַפְלָה אֵינִי שׂוֹמֵעַ, יְדִיכֶם
 דָּמִים מְלֹאוּ. רַחֲצוּ, הִזְכוּ, חִדְּלוּ הָרַע, לְמַדּוּ הַיָּטִב, שְׁפֹטוּ יְתוֹם
 רִיבוֹ אֶלְמָנָה" (יִשְׁעִיָּהוּ). הַנְּבִיאִים נִבְּאוּ לָעָם חֲרָבָן וּשְׁמָמָה
 20 עַל עֲזוּבוֹ אֶת ה' וְאֶת דְּרָכָיו. בְּשֵׁם ה' קוֹרֵא עָמוֹס לְכָל הָעַמִּים
 לַעֲלוֹת עַל הָרֵי שְׁמֶרֶן כִּי "מִהוֹמוֹת רַבּוֹת
 בְּתוֹכָהּ וַעֲשׂוּקִים בְּקִרְבָּהּ, וְלֹא יָדְעוּ עֲשׂוֹת
 הַמַּעֲשִׂים הָרָעִים
 נִכּוּחָהּ וַחֲמָס וְשׂוֹד בְּאַרְמוֹתֵיהֶם". כִּי רִיב לָהּ עִם יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ.
 כִּי אֵין אֶמֶת וְאֵין חֶסֶד וְאֵין דַּעַת אֱלֹהִים בְּאָרֶץ". רַק "כֶּחֶשׁ,
 25 וְרֹצֵחַ, וְגַנֵּב, וְדָמִים בְּדָמִים נִגְעוּ" (הוֹשֵׁעַ). לָכֵן נֹרֵא יְהוָה מִשְׁפָּט
 ה', "וְאֹבֵד מְנוּס מִקָּל, וְגִבּוֹר לֹא יִמְלֹט נִפְשׁוֹ". "כֹּאֲשֶׁר יָנוּס אִישׁ
 מִפְּנֵי הָאָרִי וּפָגְעוּ הַדָּב וּבָא הַבַּיִת וּנִשְׁכּוּ הַנְּחֹשׁ", כֵּן יָבִיא ה' עַל
 עַמּוֹ צָרוֹת עַל צָרוֹת. אֲדָּהּ לֹא לָשֵׁם נִקְמָה יַעֲנִישׁ ה' אֶת עַמּוֹ
 הַנִּבְחָר, כִּי אִם לְהַשִּׁיבוֹ מִדְּרָכּוֹ הָרָעָה. הַנְּבִיאִים הָאֵלֶּם
 30 בְּאִמּוּנָה שְׁלֵמָה כִּי אֶהְבֵּת הַצָּדֵק וְהַיָּשָׁר, הַנְּטוּעָה בְּלֵב הָעָם
 מִיָּמוֹת מֹשֶׁה, תִּגְדֹּל וְתִחַזַּק וְתִנָּצַח אֶת הָרָשָׁע. אֲזִי יִרְבֶּה הַשְּׁלוֹם
 בְּאָרֶץ, הַתְּקִיף לֹא יִלְחָץ אֶת הַחֶלֶשׁ,
 35 "וְנֹר זָאֵב עִם כֶּבֶשׂ, וְנֹמֵר עִם גֹּדִי יִרְבֹּץ".
 מְלַחְמוֹת לֹא תִהְיֶינָה עוֹד בְּאָרֶץ "וְכִתְתּוּ (הָעַמִּים) אֶת חֲרֻבוֹתֵם
 לְאַתִּים וְחִנִּיתוּתֵיהֶם לְמִמְרוֹת, כִּי לֹא יִשָּׂא גּוֹי אֶל גּוֹי חֶרֶב וְלֹא
 יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה". כָּל הַגּוֹיִים יִנְהָרוּ אֶל הַר בֵּית ה' לְלַמֵּד
 אֶת מִשְׁפָּטֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב, "כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה, וְדִבְרֵי ה'

ישעיהו הנביא

מירושלים (ישעיהו). מלהמתם המרה בממשלת הזדון ואמונתם
 החזקה בנצחון הצדק עשו את נביאינו לקדושי עליון בעיני
 40 כל העמים עד היום הזה. לעם ישראל נתנו הנביאים את
 האמונה הקדושה, כי באחרית הימים תכלה ממשלת הזדון
 מן הארץ, ומשיח צדקנו יתקן את העולם במלכות שדי.

פרק שנים עשר גלות עשרת השבטים

נבואת עמוס כי "ישראל גלה וגלה מעל אדמתו" קמה. אחרי מות ירבעם קמו מהומות בארץ, ומלכי ישראל עלו וירדו עלית ממלכת אשור "בקצף על פני המים" (הושע). בינתיים קם אויב חדש לישראל, חזק ומסכן מכל הקודמים: מלכות אשור הגדולה שנוסדה על נהרות פרת וחדקל. אחרי כבשם את בבל, פרס ומדי, בקשו מלכי אשור להכניע תחתם גם את מצרים, ולשם זה החליטו לכבש תחלה את כל הארצות שסגרו את הדרך מאשור מצרימה. צבאות אשור היו אכזרים ונוראים במלחמה ואיש לא יכול לעמד בפניהם. ישעיהו הנביא מתאר את מנחם בדיברים אלה: "מהרה, קל יבא; אין עיף ואין כושל בו, לא ינום ולא ישן; חציו שנונים וכל קשתותיו דרוכות, פרסות סוסיו בצור נחשבו ונגלגלו בסופה; שאגה לו כלביא, ושאג ככפירים, וינהם, ויאחו טרף, ויפליט ואין מציל".

נגד האויב הנורא הזה כרת פקח מלך ישראל ברית עם מלך ארם ושניהם עלו על אחז (בן יותם בן עוזיהו) מלך יהודה להכריח גם אותו להתחבר עמם. אבל אחז שלח שחד רב למלך אשור ובקשם להצילו מידי מלכי הברית. מיד עלה תגלת פלאסר וכבש את ארם, את הגלעד ואת הגליל. את יושבי הארצות האלה הגלה אשורה ופזרם בין הגוים. פקח נכנע לפני מלך אשור וקבל עליו לשלם לו מס גדול. אך המלחמה האמללה

הסטוריה עברית

הזאת הקימה את העם נגד פקח, והושע בן אלה הרג אותו ומלך מחמיו. באשר מת תגלת פלאסר, ברת הושע ברית עם מצרים ומרד באשור. אז עלה שלמנאסר, מלך אשור על הושע בן אלה, לקח אותו בשבי וצר על שמרון. אחרי שלש שנים של מצור קשה, בבש סרגון, יורשו של שלמנאסר, את

TIGLATH-PILESER III.

תגלת פלאסר

שמרון, הגלה את יושביה לארצות רחוקות ובמקומם הושיב עמי נכר.

הנכרים האלה באו מכותה וערי בבל אחרות והתישבו בערי שמרון, ולכן נקראו גם כותים וגם שמרונים. בתנ"ך הכותים "גרי האריות" מספר כי ה' שלח בהם אריות על עבדו את אלילי ארצם הישנה ולכן קבלו עליהם לעבד גם את אלהי ישראל. "גרי האריות" האלה חשבו אחרי כן את עצמם לבני ישראל ימורים ואת דתם, שהיתה חציה ישראלית וחציה

35 אֵלִילִית, חָשְׁבוּ לָדֶת מִשֶּׁה הַטְּהוֹרָה. בֶּן נִהְיָה עִם הַשְּׁמֵרוֹנִים
שֶׁהָבִיא אַחֲרֵי כֵן צָרוֹת רַבּוֹת עַל עִם יְהוּדָה.

נָלוֹת אֶפְרַיִם

פָּרֶק שֶׁלֹּשֶׁה עָשָׂר

חִזְקִיָּהוּ, מְנַשֶּׁה וַיֹּאשִׁיָּהוּ

חָרְבֵן מִמְּלַכַת אֶפְרַיִם עוֹרֵר בֶּלָב בְּנֵי יְהוּדָה רָגַשׁ שֶׁל צֶעַר
וּפֶחַד. הַמֶּלֶךְ חִזְקִיָּהוּ בֶן אָחִי (חִזְקִיָּהוּ הַצַּדִּיק), תִּלְמִידוֹ שֶׁל
מַעֲשֵׂי חִזְקִיָּהוּ הַצַּדִּיק יִשְׁעִיָּהוּ הַנָּבִיא, קָרָא לָעָם לָשׁוּב אֶל ה'
בֶּלָב שָׁלֵם, וַיַּצֵּל אוֹתָם מִיַּד אֲשׁוּר. עֲבוֹדַת הָאֱלִילִים נִכְרְתָה
מִן הָאָרֶץ, הַבָּמוֹת וְהַמִּזְבְּחוֹת הַשּׁוֹנִים נִהְרָסוּ, וְכָל הָעָם הִתְחִיל
לַעֲלוֹת יְרוּשָׁלַיִם לַעֲבֹד אֶת ה'. אַחֲרֵי כֵן הִתְחִיל חִזְקִיָּהוּ

5

- לִבְצֹר אֶת יְרוּשָׁלַיִם. הוּא בָּנָה חוֹמָה חֲדָשָׁה מִסָּבִיב לְחוֹמַת
דָּוִד וּשְׁלֹמֹה; הֵכִין כְּלֵי נֶשֶׁק לָרֹב וְחִפְּרָה תַעֲלוֹת, לְהִסְפִּיק מִים
מִלְחָמָה אֲשׁוּר בִּיהוּדָה
10 וּמִסֵּלֶת סִנְחָרִיב
בְּרִית עִם מֶלֶךְ מִצְרַיִם וּמֶרֶד בְּאֲשׁוּר.
סִנְחָרִיב מֶלֶךְ אֲשׁוּר עָלָה עַל יְהוּדָה, כָּבַשׁ אֶת כָּל עָרֶיהָ
הַבְּצוּרוֹת, וְשָׁלַח אֶת שָׂרֵי צָבָאוֹ לְצוּר עַל יְרוּשָׁלַיִם. הוּא בָּעֲצָמוֹ
יָצָא לְקִרְאָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם. חִזְקִיָּהוּ וְהָעָם הִתְפַּלְּלוּ אֶל ה'
בְּחִזְקָה וַיִּשְׁעֶיהוּ הַנְּבִיא הַבְּטִיחַ בְּשֵׁם ה' כִּי יְרוּשָׁלַיִם לֹא תִפֹּל
15 בְּיַד צָר. וְכֵן הָיָה. מִנִּפְתַּת ה' הָיְתָה בְּמַחְנֶה הָאֲשׁוּרִים, סִנְחָרִיב
שָׁב לְאַרְצוֹ בְּחִרְפָּה וִירוּשָׁלַיִם נִצְלָה.
מִנְשָׂה בֶן חִזְקִיָּהוּ הִשִּׁיב לְאַרְץ אֶת עֲבוֹדַת הָאֱלִילִים, וְגַם
בְּחֹצֶר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָקִים מִזְבְּחוֹת וּמַצֵּבוֹת לָאֱלִילִי הָאֲשׁוּרִים.
מַעֲשֵׂי מִנְשָׁה
20 וְרָדְפוֹ אֶת נְבִיאֵי ה'
נְבִיאֵי ה' עוֹרְרוּ אֶת הָעָם נֶגֶד הַמַּעֲשִׂים
הָרָעִים הָאֵלֶּה, אֲדָם מִנְשָׁה רָדַף אוֹתָם
בְּאֶכְזָרִיוֹת רַבָּה וּמָלֵא אֶת יְרוּשָׁלַיִם דָּם נָקִי, מִפֶּה אֵל פֶּה.
הָאֲנָדָה מִסְפֶּרֶת, כִּי יִשְׁעֶיהוּ הַנְּבִיא הִתְחַבֵּא מִחַמַּת הַמֶּלֶךְ בְּתוֹךְ
עֵץ חִלּוּל, וּמִנְשָׁה צֹוָה לְנַסֵּר אֶת הָעֵץ וְאֶת הַנְּבִיא הַזֶּקֶן לִשְׁנָיִם.
זָכַר הַמֶּלֶךְ הָרַע הַזֶּה נִשְׁאָר בְּלִב הָעָם לְקַלְלֹת עוֹלָם, וְהַנְּבִיאִים
25 נִבְּאוּ כִּי בְּחַטָּאוֹתָיו תִּחְרַב מַמְלַכַת יְהוּדָה.
בִּימֵי יֵאֻשִׁיהוּ בֶן אֲמוֹן בֶּן מִנְשָׁה הִתְחַזְּקוּ שְׁנֵי נְבִיאֵי ה' וְהָטּוּ
אֶת לֵב הַמֶּלֶךְ לָלֶכֶת בְּדַרְכֵי חִזְקִיָּהוּ הַצַּדִּיק. פַּעַם מָצָא הַכֹּהֵן
מִצִּיַּאת סֶפֶר ״דְּבָרִים״
הַגָּדוֹל בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ כְּתוּבִיד וַיִּתְּנֶהוּ
לְמִזְבִּיר הַמֶּלֶךְ. זֶה הָיָה סֶפֶר ״דְּבָרִים״ אוֹ ״מִשְׁנֵה תוֹרָה״.
30 בְּסֶפֶר הַזֶּה מוֹכִיחַ מֶשֶׁה רַבִּינוֹ בְּדְבָרִים רַבִּים וַיּוֹצֵאֵם מִן הַלֵּב
כִּי ה' דּוֹאֵג לַעֲמוֹ הַנִּבְחָר כְּאֵב לְבָבוֹ, וְדוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ רַק לְשֹׁמֵר

את חקי האמת והצדק, לעשות הטוב והישר, לעזור לגר ליתום
ולאלמנה וכן הלאה. אך אם יסור העם מן החקים האלה יסיר
גם ה' את פניו מעמו ומארצו: "ולד ה' אותך ואת מלכך אל
35 גוי אשר לא ידעת אתה ואבותיך, והפיצה ה' בכל העמים
מקצה הארץ ועד קצה הארץ. ובגוים ההם לא תרגיע ולא
יהיה מנוח לבך רגלך. והיית אך עשוק ונזול כל הימים ואין
מושיע".

לשמע הדברים הנוראים האלה קרע יאשיהו את בגדיו

קריאת משנה תורה לפני יאשיהו

40 ויירא מאד, פן יתקומו גם בו, כמו שנתקומו כבר בממלכת
ברית העם עם ה' אפריים. אז אסף יאשיהו את כל העם
אל בית המקדש, קרא לפניו את דברי משנה תורה, והוא עם
וקני העם ברתו ברית עם ה' ונשבעו לעשות ולקיים את כל

חקי תורתו. מִיַּד צָוָה יֹאשִׁיָּהוּ לְהוֹצִיא מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֶת כָּל 45 כָּלִי הָעֲבוֹדָה הַזֶּה וּלְשָׂרָפָם בָּאֵשׁ. אֶת הַמִּזְבְּחוֹת וְהַמִּצְבּוֹת צָוָה לְהָרֵס, וּלְטַמֵּא אֶת הַבָּמֹת בְּכָל הָאָרֶץ. בַּחֹג הַפֶּסַח אָסַף יֹאשִׁיָּהוּ אֶת הָעָם וְרוֹשְׁלִימָה לְהַקְרִיב אֶת קֶרְבֶּן הַפֶּסַח בְּרֹב פָּאֵר וְשִׁמְחָה. בְּכָל הָאָרֶץ קָמוּ סֻדְרִים טוֹבִים; הַשָּׂרִים מָשְׁלוּ בַּחֲסֵד וְהַשׁוֹפְטִים שָׁפְטוּ בַּצֶּדֶק כִּי הַמֶּלֶךְ „שָׁב אֶל ה' בְּכָל לִבּוֹ 50 וּבְכָל מַאֲדוֹ”.

בִּימֵי יֹאשִׁיָּהוּ יָרְדָּה מַלְכוּת אֲשׁוּר מְגֹדוֹלָתָהּ, וְכָל הָעַמִּים הִתְחִילוּ לִקְרָע מִמֶּנָּה קֳרָעִים, קֳרָעִים. גַּם מֶלֶךְ מִצְרַיִם חָפֵץ לִקְחַת אֶת חֶלְקוֹ, וַיָּבֹא עִם חֵיל קָבֵד לַעֲבֹר דֶּרֶךְ אֶרֶץ יְהוּדָה מוֹת הַמֶּלֶךְ יֹאשִׁיָּהוּ אֲשׁוּרָה. יֹאשִׁיָּהוּ יָרָא פָּן יִכְבַּשׁ מֶלֶךְ 55 מִצְרַיִם גַּם אֶת יְהוּדָה, וַיֵּצֵא לִקְרֹאתוֹ לְמַלְחָמָה. אֲדָ חֵיל יְהוּדָה הָבָה, יֹאשִׁיָּהוּ נָפַל חֶלְל, וְאֶרֶץ יְהוּדָה בָּאָה תַּחַת יָד מֶלֶךְ מִצְרַיִם.

מֶלֶךְ מִצְרַיִם הַמֶּלֶךְ עַל יְהוּדָה אֶת יְהוֹנָקִים בֶּן יֹאשִׁיָּהוּ וַיֵּשֶׁם עָלָיו מָס כָּבֵד מָאֹד. אֶת הַמָּס הַזֶּה גָּבָה יְהוֹנָקִים בַּעֲרִיצוֹת רַבָּה 60 עָלִית בָּבֶל וַיִּמְלֹא אֶת יְרוּשָׁלַיִם דָּם נָקִי. בֵּינְתָיִם קָמָה בַּמָּקוֹם אֲשׁוּר מַמְלַכֶּת בְּכָל הַחֻזָּקָה וַיִּמְרָד יְהוֹנָקִים וְגַם הָיָה בִקְשָׁה לְהַכְנִיעַ תַּחֲתֶיהָ אֶת כָּל הָעוֹלָם. בַּשָּׁנָה הָרַבִּיעִית לְמַלְכוּת יְהוֹנָקִים הָבָה נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל אֶת מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְאֶרֶץ יְהוּדָה עֲבָרָה לְיָדֵי הַמֶּנָּצַח. שְׁלֹשׁ שָׁנִים אַחֲרֵי כֵן כָּרַת יְהוֹנָקִים בְּרִית עִם מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיִּמְרָד בְּבָבֶל. נְבוּכַדְנֶצַּר הָיָה 65 אֲזַ עֶסוֹק בְּמַלְחָמוֹת אַחֲרוֹת, וַיִּשְׁלַח רַק גִּדּוּדִים אַחֲדִים לְהִלָּחֵם בַּיהוּדָה הַמִּוֹרְדֶּת עַד בּוֹאוֹ.

פֶּרֶק אֶרְבָּעָה עָשָׂר

יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא

אֶרֶץ יְהוּדָה בָּאָה אִזּוּ בְּמִצַּב קֶשֶׁה מְאֹד. הַסֹּדְרִים הַטּוֹבִים
 שֶׁהָקִים בָּהּ יֹאשִׁיָּהוּ חָדְלוּ, יוֹשְׁבֵיהָ דָּלוּ מִפְּנֵי הַמָּסִים הַרְבִּים
 וְהָרֵב הַבְּשָׁדִים עוֹפְפָה עַל רֹאשָׁם. אֵךְ
 הַמֶּלֶךְ וְשָׂרָיו לֹא שָׁמוּ לֵב לְצַרַת הָעָם
 5 וְלִסְכַּנַּת הַחֶרֶב וְהוֹסִיפוּ לַחַיּוֹת חַיֵּי שְׁלֹנָה וּתְעִנוּגוֹת. נְבִיאֵי
 הַשֶּׁקֶר הִבְטִיחוּ, אָמְנָם, כִּי ה' לֹא יִשְׁחִית אֶת עַמּוֹ לְמַעַן בֵּיתוֹ
 וְעִיר קֹדְשׁוֹ, אֵךְ נְבִיאֵי הָאֱמֶת יָצְאוּ נִגְדָם בְּדִבְרֵים קָשִׁים וּמְרִים
 וּנְבִאָּאוּ גִלוֹת וְחֶרֶב.

הַגָּדוֹל בְּנְבִיאֵי הַזֶּמֶן הַהוּא הָיָה יִרְמְיָהוּ הַכֹּהֵן מַעֲנֹתוֹת. אֲנָשִׁי
 10 עִירוּ גֵרְשׁוֹ אוֹתוֹ מִשֵּׁם עַל נְבוֹאוֹתָיו הַקָּשׁוֹת, וַיֵּלֶךְ יְרוּשָׁלַיִם
 נְבוֹאֹת יִרְמְיָהוּ וּמִשְׁפָּטוֹ לְהַגִּיד אֶת תּוֹכַחַת ה' לְמֶלֶךְ וּלְשָׂרָיו
 וּלְכָל הָעָם. אֵךְ שֵׁם רָאָה יִרְמְיָהוּ כִּי גַם בְּעִיר הַקֹּדֶשׁ
 אֵין אִישׁ עוֹשֶׂה מִשְׁפָּט וְאֵין שׁוֹמֵעַ לְדִבְרֵי ה'. פַּעַם עָמַד לִפְנֵי
 הַכֹּהֲנִים וְהָעָם בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְהַגִּיד לָהֶם בְּמַר נִפְשׁוֹ, כִּי הֵיכַל
 15 ה' לֹא יֵצֵל אוֹתָם בַּיּוֹם אֲזָרָה. "הִנְנִי, רָצִחַ, וְהִשְׁבַּע לְשָׁקֶר,
 וְקָטַר לִבָּעַל, וּבָאתֶם וַעֲמַדְתֶּם לִפְנֵי בְּבֵית הַזֶּה וְאַמַּרְתֶּם:
 נִצַּלְנוּ! ...", וְעַתָּה, יַעַן עֲשׂוּתְכֶם אֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה וְעֲשִׂיתִי
 לְבֵית אֲשֶׁר אַתֶּם בּוֹטְחִים בּוֹ כְּאֲשֶׁר עֲשִׂיתִי לְשִׁלָּה, וְהִשְׁלַכְתִּי
 אֶתְכֶם מֵעַל פְּנֵי כְּאֲשֶׁר הִשְׁלַכְתִּי אֶת כָּל זֶרַע אֲפֹרִים". הַכֹּהֲנִים
 20 וְנְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר תָּפְשׁוּ אֶת יִרְמְיָהוּ "הַבּוֹגֵד", וְשָׂרֵי הַמֶּלֶךְ יָשְׁבוּ
 בַּשָּׁעַר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְשִׁפְטוֹ. יִרְמְיָהוּ הִחֲזִיק בְּשִׁלּוֹ: "הִנְנִי בְּיָדְכֶם

עשו לי כטוב וכישר בעיניכם. אך ידע תדעו כי אם ממיתים אתם אותי כי דם נקי אתם נותנים עליכם כי באמת שלחני ה' אליכם". השופטים בארו לעם, כי מימי קדם נתנה לנביאים ה' 25 הרשות לדבר בשם ה', וירמיהו נצל.

בפעם אחרת צוה ירמיהו לסופרו ברוך בן נריה לכתב את נבואותיו על מגלה ולהביאה למלך ולשרים, אולי ישובו ירמיהו שולח למלך 30 איש מדרכו הרעה". אך יהויקים שמע את דברי תוכחת הנביא במנוחת לב, ויקרע מן המגלה קרעים, קרעים וישרפם באש שבערה לפניו. אחרי כן צוה לתפש את הנביא ואת סופרו ולשפוטם משפט בוגדים. אך בין השרים היו גם יראי ה', והם הסתירו את ירמיהו ואת ברוך והצילו אותם מחמת המלך.

בינתיים מת יהויקים ובחדש הרביעי למלכות יהויכין בנו 35 בא נבוכדנצר לפני שערי ירושלים. יהויכין נבהל מפני המלך נלח יהויכין בקלה 40 האדיר ומסר לו את ירושלים בלי מלחמה. נבוכדנצר לקח אתו בקלה את יהויכין ואת שריו ואת כל גבורי החיל, את אוצרות בית המלך ואת כלי הזהב והכסף מבית המקדש. ביהודה השאיר רק את דלת העם ושרים אחרים אשר חשבו לאוהבי שלום והמליך עליהם את צדקיהו (מתנה) אחי יהויקים.

פֶּרֶק חֲמִשָּׁה עָשָׂר

חֲרָבֵן יְהוּדָה

- נִצָּחוֹן נְבוּכַדְנֶצַּר וְנָלוֹת יְהוֹיָכִין וְשָׂרָיו לֹא הִחְלִישָׁה בְּלֵב
הָעָם אֶת אֲהֵבַת הַחַרּוֹת, וְשָׂרֵי צִדְקִיָּהוּ הִתְחִילוּ לְהִתְבּוֹנֵן לְמַרְדֹּ
עֲנִי יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא שְׁנִי. יִרְמְיָהוּ אָזַר אֶת כָּל כַּחוֹתָיו לְמַנֵּעַ
אֶת הָעָם מִן הַמַּעֲשֶׂה הַמְסָכֵן הַזֶּה. הוּא דִּבֶּר אֶל הָעָם הַשָּׂכֵם
וְדִבֶּר, כִּי בְמַרְדּוֹ בְּבָבֶל יָבִיא עַל אֶרֶצוֹ חֲרָבֵן עַל חֲרָבֵן, אֵד
אִישׁ לֹא שָׁמַע לוֹ. הַכֹּל שָׁנְאוּ אוֹתוֹ, לָעֲנוּ לוֹ וּבִקְשׁוּ לְהַמִּיתוֹ
כְּבוֹנֵד לְעַמּוֹ. לַפְעָמִים חָפֵץ לַעֲצֹר בְּקִרְבּוֹ אֶת דְּבַר ה',—
וְאַמְרָתִי לֹא אֶזְכְּרֶנּוּ, וְלֹא אֲדַבֵּר עוֹד בְּשֵׁמוֹ—וְהָיָה בְּלִבִּי כְּאֵשׁ
בּוֹעֶרֶת...". לַפְעָמִים, בְּרָנְעִי הַנְּאוּשׁ, קָלַל אֶת הַיּוֹם אֲשֶׁר בּוֹ
נוֹלַד לְהָיוֹת אִישׁ רִיב לְכָל הָאָרֶץ, וַיִּבְקֹשׁ לַעֲזֹב אֶת עַמּוֹ הַחוּטָא
וּלְבָרֵךְ הַמַּדְבָּרָה, אֵד לֹא יָכוֹל. הוּא נִשְׁאַר עִם עַמּוֹ הָאֲהוּב,
סָבַל אוֹתוֹ וּמִזְמַן לִזְמַן נָבֵא לוֹ גַּם דְּבָרֵי נַחֲמָה. הוּא נָבֵא, כִּי
הַנָּלוֹת תִּטְהַר אֶת הָעָם מִחַטָּאוֹי, וְאִזְּ יָשִׁיב ה' אֶת עַמּוֹ אֶל אֶרֶצוֹ
וַיְכַרֵּת אוֹתוֹ בְּרִית עוֹלָם עַל יְדֵי תוֹרָתוֹ.
- 15 צִדְקִיָּהוּ הִמְלִיךְ נֶטָה בְּלִבּוֹ אַחֲרֵי יִרְמְיָהוּ, אֵד הוּא הָיָה רַפָּה
יָדַיִם וַיִּלָּךְ בַּעֲצַת שָׂרָיו וַיִּמָּרֵד בְּבָבֶל. נְבוּכַדְנֶצַּר עָלָה עִם
חִילוֹ הַקָּבֵד עַל אֶרֶץ יְהוּדָה, הִחְרִיב
חֲרָבֵן יְהוּדָה
אוֹתָהּ, הִנָּלָה אֶת יוֹשְׁבֶיהָ וַיִּצָּר עַל
וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ
יְרוּשָׁלַיִם. כְּשֶׁנָּה נִחְצִי צְרוּ הַכַּשְׂדִּים עַל יְרוּשָׁלַיִם וְלֹא יָכְלוּ
20 לָהּ כִּי הַיְּהוּדִים הִגְנוּ עָלֶיהָ בְּנִבְרָה נִפְלְאוּהָ. אָכֵל אַחֲרֵי כֵן
כָּלָה הַלָּחֶם מִן הָעִיר, גְּבוּרֵי הַחֵיל נָפְלוּ בְּרָעַב וּבְדָבָר וִירוּשָׁלַיִם

צדקיהו לפני נבוכדנצר

נפלה בידי האויב. ביום התשיעי להודש אב שרפו הכשדים את בית המקדש ואת ארמנות המלך והשרים, הרסו את ההומות ועשו את כל העיר לשממה. את גדולי השרים הרגו, את בני המלך שחטו לעיני צדקיהו ואותו עורו והגלו בבבלה יחד עם יתר השרים והעם. על השרידים המעטים והדלים שנשארו ביהודה הפקיד נבוכדנצר את גדליהו בן אחיקם. ירמיהו נשאר עם אחיו ביהודה הסרבה ויזון על שבר עמו את קינת "איכה".

איכה ישבה בדרך העיר! רבתי עם היתה כאלמנה; רבתי בגוים, שרתי במדינות היתה למס. בכה תבכה בלילה ודמעתי על לחיה. אין לה מנחם מכל אוהביה. מה אשה

לך ואנחמך, בתולת בת ציון? כי גדול כיס שברך, מי ירפא לך! ראה ה' והביטה למי עוללת כה. שִׁכְבוּ לָאָרֶץ נַעַר וְנָקִי, בְּתוּלוֹתַי וּבְחֻרֵי נַפְלֹו בְּחֶרֶב. הִרְגֹת בַּיּוֹם אֶפְסָד, טִבַּחְתָּ, לֹא חִמַּלְתָּ." 35

גְּדַלְיָהוּ בֶן אַחִיקָם הִתְיָשַׁב בְּעִיר מִצְפָּה, כִּי יְרוּשָׁלַיִם הָיְתָה כָּלָה שְׁמָמָה. לֹאט, לֹאט הִתְאַסְּפוּ אֵלָיו פְּלִיטֵי הָעָבָא וְהָעָם שֶׁהִסְתַּתְּרוּ בְּהָרִים וּבְמַעְרוֹת וַיָּשׁוּבוּ אִישׁ, מִוֶּת גְּדַלְיָהוּ בֶן אַחִיקָם 40
אִישׁ לַעֲבוּדָתוֹ. אָבֵל אֶחָד מִמְּשַׁפַּחַת הַמְּלוּכָה, יִשְׁמַעְאֵל בֶּן נְתַנְיָה, קָשָׁר עַל גְּדַלְיָהוּ וְהִרְגֹת אוֹתוֹ וְהִכָּה אֶת גְּדוּד הַכַּשְׂדִּים שֶׁהָיָה אִתּוֹ. נִתְּיָאוּ שְׂרִידֵי יְהוּדָה מִפְּנֵי נִקְמַת נְבוּכַדְנֶצַּר וְהַחֲלִיטוּ לְבָרֵחַ מִצְרִימָה. יִרְמְיָהוּ דִּבֶּר עַל לֵב הָעָם לְהִשָּׁאֵר בָּאָרֶץ הַמּוֹלְדָת, אִישׁ אִישׁ עַל נַחֲלָתוֹ, אֵךְ אִישׁ לֹא שָׁמַע לוֹ, וַיֵּרֶד גַּם הוּא אִתָּם מִצְרִימָה וְשָׁם מָת. אֶרֶץ יְהוּדָה נִעְזְבָה מִבְּנֵיהָ וְנִתְּיָה לַמָּקוֹם חַיּוֹת וְתַנִּינִים. מַלְכוּת יְהוּדָה חָדְלָה אֵךְ עַם יְהוּדָה נִשְׁאַר בְּחַיִּים, וְתַקְנוּתוֹ לָשׁוּב לָאָרֶץ אֲבוֹתָיו לֹא אִבְדָה מִמֶּנּוּ. 45

פֶּרֶק שֶׁשָּׁה עָשָׂר

גּוּלֵי יְהוּדָה בְּבָבֶל

בְּאֶשֶׁר הִחְרִיב נְבוּכַדְנֶצַּר אֶת אֶרֶץ יְהוּדָה וְהִגְלָה אֶת הַיְּהוּדִים בְּבָלָה, אֶפְשָׁר הָיָה לַחֲשֹׁב, כִּי גּוּלֵי יְהוּדָה יִתְעַרְבוּ בְּעַמֵּי בָבֶל, כִּי הַגּוֹלִים בְּבָבֶל כִּמוֹ שֶׁהִתְעַרְבוּ גּוּלֵי אֶפְרַיִם בְּעַמֵּי אֲשׁוּר, וְאֵין יָבֵא הַסּוּף לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל. אֵךְ לֹא כֵן הָיָה. נְבוּכַדְנֶצַּר

5 נתן לגולי יהודה נחלות שדה וכרם, והרשה להם לסדר קהלות גדולות, להקים בתי תפלה ולחיות על פי מנהגיהם וחקי תורתם. הגולים חיו גם בנכר כעם מיוחד ונבדל, ותקונתם הקדושה לשוב אל ארץ האבות לא עזבה אותם. ארבעה

נהר פרת

ימים בשנה נקבעו לימי צום ואכל לזכר החרבן: (1) יום עשירה
10 בטיבת, שבו התחיל מצור ירושלים. (2) יום שבועה עשר-בתמוז, שבו נבקעה החומה. (3) יום תשעה באב, שבו נשרף בית המקדש. (4) יום שלשה בתשרי, שבו נהרג גדליה בן אחיקם. בשבתות ובחגים היו הגולים מתאספים לבתי התפלה, ושם היו מתפללים, קוראים בכתבי הקדש ושרים תהלים.
15 בשירים האלה שפכו הגולים לפני ה' את צערם וכאבם המר ואת נעוגיהם העזים על ארץ המדתם:

על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון.
על ערבים בתוכה תלינו כנורותינו, כי שם שאלונו שובינו
דברי שיר ותולדונו-שמחה: "שירו לנו משיר ציון". איך
נשיר את שיר ה' על אדמת נכר? ... אם אשכחך ירושלים
תשכח ימיני! תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי, אם לא
אעלה את ירושלים על ראש שמחתי".

הנביאים שהיו עם הגולים נחמו אותם ודברו על לבם לשוב
אל ה' בלב שלם. לשמר את תורתו ומצוותיו, ולחכות לתשועתו
בלב נכון ובטוח. הנביאים הקודמים
נבאו לחרבון, והעם ירא אותם והתרחק
מהם, ונביאי הגולה נבאו לגאולה, והעם שטה בצמא את כל
דבריהם. בין גדולי הנביאים בגולה היה הנביא יחזקאל אשר
חזה את החזון הנפלא, הנקרא בשם "חזון הבקעה".

"היתה עלי יד ה', וניחני בתוך הבקעה, והיא מלאה עצמות.
והעבירני עליהם סביב, סביב, והנה רבות מאד על פני
הבקעה, והנה יבשות מאד. ויאמר אלי: בן אדם, התחינה
העצמות האלה? ואמר: ה' אלהים, אמה ידעת. ויאמר אלי:
הנבא על העצמות האלה ואמר אליהם: העצמות היבשות,
שמעו דבר ה': הנה אני מביא בכם רוח, וחייכם. ונתתי
עליכם גידים, והעליתי עליכם בשר, וקרמתי עליכם עור,
ונתתי בכם רוח, וחייכם. והנבאתי באשר צנני, ותבא בהם
הרוח, ויחיו, ויעמדו על רגליהם, חיל גדול מאד, מאד.
ויאמר אלי: בן אדם, העצמות האלה, כל בית ישראל המה.
הנה אומרים: יבשו עצמותינו ואבדה תקותינו. לכן כה
אמר ה' אלהים: הנה אני פותח את קברותיכם, ונתתי רוחי

בָּכֶם, וְחַיִּיתֶם, וְהִנַּחֲתִי אִתְּכֶם עַל אֲדַמְתְּכֶם, וַיִּדְעֻתָם כִּי
אֲנִי, ה', דִּבַּרְתִּי וַעֲשִׂיתִי".

הַדְּבָרִים הַנִּפְלְאִים הָאֵלֶּה אָמְנָם הֵחִיו אֶת רוּחַ הָעַם, וְכָל
45 הַגּוֹלִים שָׁמְרוּ אוֹתָם בְּלִבָּם וְהִשְׁתַּדְּלוּ לְהִיּוֹת נֶאֱמָנִים לְעַמָּם
וּלְתוֹרָתָם. בַּתנ"ך מְסַפֵּר, כִּי בְּאֶרְמוֹן
חֲנֻנִיָּה מִישָׁאֵל
נְבוּכַדְנֶצַּר נִדְּלוּ נְעָרִים רַבִּים מִבְּנֵי שְׂרֵי
יְהוּדָה, וּבִינֵיהֶם גַּם דְּנִיאֵל, חֲנֻנִיָּה, מִישָׁאֵל וְעִזְרָיָה. דְּנִיאֵל
וְחֻבְרִיו יָדְעוּ הֵיטֵב אֶת שְׁפַת הַכַּשְׂדִּים וּלְמָדוּ הַרְבֵּה חֻכְמָה
50 מִכָּל חֻכְמֵי הָאָרֶץ, אֲךָ אֶת אֱמוּנַת אֲבוֹתֵיהֶם אָהָבוּ יוֹתֵר מִכָּל.
פַּעַם דָּרַשׁ נְבוּכַדְנֶצַּר מֵאֵת חֲנֻנִיָּה מִישָׁאֵל וְעִזְרָיָה, כִּי יִשְׁתַּחֲווּ
לְאֱלִילֵי הַכַּשְׂדִּים, אֲךָ הֵם לֹא שָׁמְעוּ לוֹ, וְהִמְלִיךְ צֹוָה לְהַשְׁלִיכָם
אֶל כְּבֶשֶׂן הָאֵשׁ. פְּקוּדַת הַמֶּלֶךְ נַעֲשְׂתָה אֲךָ ה' הֲצִיל אֶת שְׁלֹשֶׁת
הַצְּדִיקִים וְהוֹצִיאָם מִן הָאֵשׁ בְּרִיאִים וְשְׁלֵמִים. נְבוּכַדְנֶצַּר בָּרַךְ
55 אֶת אֱלֹהֵי חֲנֻנִיָּה, מִישָׁאֵל וְעִזְרָיָה, וְלֹא הוֹסִיף לְדָרֵשׁ מִן הַיְּהוּדִים
כִּי יִשְׁתַּחֲווּ לְאֱלִילִים.

וְעוֹד פַּעַם, מְסַפֵּר הַתנ"ך, צֹוָה דָּרִיּוֹשׁ מֶלֶךְ בָּבֶל כִּי כָל בְּנֵי
אֶרֶצוֹ יִתְפַּלְּלוּ בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם רַק לְמֶלֶךְ לְבָדוֹ. דְּנִיאֵל
דְּנִיאֵל בֶּנֶב הָאֲרִיזוֹת
נִמְצָא בְּחֶדְרוֹ כְּשֶׁהוּא פּוֹנֶה לְצַד הָעִיר
60 יְרוּשָׁלַיִם וּמִתְפַּלֵּל לְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. הַמֶּלֶךְ חָפֵץ לְסַלַּח לוֹ, כִּי
אָהָב אוֹתוֹ מְאֹד, אֲךָ הַשָּׂרִים לֹא נִתְּנוּ לוֹ, כִּי שָׂאוּ אֶת דְּנִיאֵל.
אֲזַי צֹוָה הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁלִיךְ אֶת דְּנִיאֵל אֶל גִּב הָאֲרִיזוֹת. כָּל הַלְיָלָה
יָשָׁב דְּנִיאֵל בְּתוֹךְ הַגִּב, וְהָאֲרִיזוֹת הִרְעִיבוּ אֹף לֹא נָגְעוּ בוֹ.
בַּבֹּקֶר בָּא דָרִיּוֹשׁ אֶל הַגִּב וּמִצָּא אֶת דְּנִיאֵל חַי. מִיַּד צֹוָה
65 לְהוֹצִיאֹו וּלְהַשְׁלִיךְ בְּמִקְוֵמוֹ אֶת הַשָּׂרִים שׁוֹנְאִין.

כֵּן לָמְדוּ הַגּוֹלִים בַּנֶּכֶר לְאַהֲבָה אֶת ה' בְּכָל נַפְשָׁם וּבְכָל
מַאֲדָם.

פֶּרֶק שְׁבַע עָשָׂר מִפְּלַת בָּבֶל וְשִׁיבַת צִיּוֹן

אַחֲרֵי מוֹת נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ אוֹיֵל מְרוֹדֶךְ בְּנוֹ, אֵד כַּעֲבוּר
שְׁתֵּי שָׁנִים הוֹרִידוּ אוֹתוֹ שָׂרֵיו מִכֶּסֶּא מַלְכוּתוֹ, וּמֵהוּמוֹת רַבּוֹת
בָּבֶל יוֹרְדָתָם קָמוּ בְּאַרְצָם. מַלְכוּת בָּבֶל הִחְזָקָה
וּמַלְכוּת פָּרַס עוֹלָה הִתְחִילָה לָרֶדֶת מִטָּה, מִטָּה, וּבִמְקוֹמָהּ
5 הִתְחִילָה מַלְכוּת פָּרַס וּמְדֵי לַעֲלוֹת מַעְלָה, מַעְלָה. דִּיהוּדִים
רָאוּ כֵּן אֶת יְד ה' הַנּוֹקֶמֶת בְּבָבֶל אֶת נִקְמָתָם, "כִּי אֵל גְּמוּלוֹת
ה'—שָׁלֹם וְשָׁלֹם". בִּיחוד גָּדְלָה תִּקְנַת הַגּוֹלִים כַּאֲשֶׁר נִוְדַע לָהֶם
כִּי כָרַשׁ מֶלֶךְ פָּרַס וּמְדֵי עוֹלָה לְהַכְנִיעַ תַּחֲתָיו אֶת בָּבֶל. נִבְיְאֵי
הַדּוֹר הַהוּא נִבְּאוּ גְּאוּלָּה קְרוֹבָה וְשָׁלָמָה.

10 "נַחֲמוּ, נַחֲמוּ עַמִּי, יֹאמַר אֱלֹהֵיכֶם. דַּבְּרוּ עַל לֵב יְרוּשָׁלַיִם
וְקִרְאוּ אֵלֶיהָ כִּי נִרְצָה עֲוֹנָהּ, כִּי לָקַחָה מִיַּד ה' כִּפְלִים בְּכָל
חַטָּאתֶיהָ". "עַל הַר גְּבוּהָ עָלִי לָךְ, מִבְּשָׂרְתָּ צִיּוֹן, הָרִימִי בִכְח
קוֹלְךָ, מִבְּשָׂרְתָּ יְרוּשָׁלַיִם, הָרִימִי, אֵל תִּירָאִי. אֲמַרְי לְעָרִי
יְהוּדָה: הִנֵּה אֱלֹהֵיכֶם!" קוּמִי, אוּרִי (בֵּת צִיּוֹן), כִּי בָּא אוֹרְךָ
15 וּכְבוֹד ה' עָלֶיךָ זָרַח."

בְּלִשְׁצָר מֶלֶךְ בָּבֶל הָיָה בְּטוֹחַ, כִּי כָרַשׁ לֹא יוּכַל לִכְבֹּשׁ
אֶת חוֹמוֹת בָּבֶל הַחֲזָקוֹת, וַיֵּשֶׁב בְּמִנוּחָה בְּאַרְמוֹנוֹ וַיֵּדַע אֵד

- מנא, מנא, תקל ופרסין שְׁמָחָה וְתַעֲנוּגוֹת. בְּכַתְבִּי הַקֶּדֶשׁ מִסְפָּר, כִּי פַעַם, בְּשַׁעַת מִשְׁתָּה גָדוֹל, צָנָה בַלְשַׁצַּר 20 לְהָבִיא אֶת הַכֵּלִים הַקְדוּשִׁים, שֶׁהוֹצִיא נְבוּכַדְנֶצַּר מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּירוּשָׁלַיִם, וְנִתְּנָם לְשָׂרֵיו הַשְּׂכֹרִים לְשִׁתּוֹת מֵהֶם. פְּתָאם נִרְאָתָה יָד אִישׁ וְכַתְבָּה עַל הַקִּיר אַרְבַּע מַלְּיִם, אֲשֶׁר כָּל חֲכָמֵי בָבֶל לֹא יָכְלוּ לְקַרְאָן. עַבְדֵּי הַמֶּלֶךְ הִבְהִילוּ אֶת דְּנִיאל הָאֲרָמֹנָה, וְהוּא קָרָא מֵעַל הַקִּיר אֶת הַמַּלְּיִם "מִנָּא, מִנָּא, תְּקֵל וּפְרָסִין" 25 וּבָאָר אוֹתָן לַמֶּלֶךְ בְּאִפְסוֹן כְּזֶה: מָנָה ה' אֶת יְמֵי מַלְכוּתְךָ, שְׁקֵל אֶת מַעֲשֶׂיךָ וְשַׁבֵּר אֶת מַלְכוּתְךָ וְנִתְּנָה לְפָרֶס וּמָדִי.
- וְנִבְּוֹאת דְּנִיאל לֹא אֶחָדָה לָבֹא. כָּרַשׁ כִּבְשׁ אֶת כָּל אֶרֶץ בָּבֶל וַיֵּצֵר עַל בָּבֶל, עִיר הַמְּלוּכָה. בְּרִאוֹתוֹ כִּי אֵין לְבִקְעָה אֶת הַחוֹמוֹת הָעֲבוֹת, צָנָה כָּרַשׁ לְחַפֵּר תַּעֲלָה 30 אֶת בָּבֶל אֶת כָּרַשׁ אֶת בָּבֶל גְּדוּלָּה וּלְהַטּוֹת אֶל תּוֹכָהּ אֶת מִי הַנְּהָר פָּרַת שֶׁעָבַר מִתַּחַת לַחוֹמוֹת. בְּאֲשֶׁר נִשְׁפְּכוּ מִי הַנְּהָר אֶל תּוֹךְ הַתַּעֲלָה יָבֵשׁ הַנְּהָר, וְאֲנָשֵׁי כָרַשׁ הִתְפָּרְצוּ דְּרָכּוֹ הָעִירָה וְכִבְּשׁוּ אוֹתָהּ בְּאַפָּס יָד.
- אֲזַי בָּאָה גַּם גְּאוּלַּת יְהוּדָה. כָּרַשׁ שָׁמַע לְבִקְשַׁת הַגּוֹלִים וְהִרְשָׁה 35 לָהֶם לָשׁוּב לָאֶרֶץ אֲבוֹתָם. רָצִי הַמֶּלֶךְ עָבְרוּ בֵּין הַגּוֹלִים בָּבֶל שִׁיבַת צִיּוֹן עָרֵי בָבֶל וְהַכְּרִיּוֹ: "מִי בָכֶם בָּבֶל עֲמוֹ, יְהִי אֱלֹהֵיו עֲמוֹ וַיַּעַל לִירוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה וַיָּבֵן אֶת בֵּית אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל". מִיָּד הִתְאַסְּפוּ כְּאַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם אֱלָף עוֹלָמִים, וּכְרִיאָשׁ עָמְדוּ וְרָבְבֶל נָכַד יְהוֹיָכִין הַמֶּלֶךְ וַיְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל. 40 הַיְּהוּדִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ לַגּוֹר בָּבֶל עָזְרוּ לְעוֹלָמִים הָעֲנִיִּים בְּכֶסֶף וְזָהָב, וְכָרַשׁ הֵשִׁיב לָהֶם אֶת כָּלִי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְנָמַן אֶתֶּם גְּדוּר צָבָא לְשִׁמְרָם בְּדֶרֶךְ. בְּשָׁנַת הַחֲמִשִּׁים לְגָלוּת בָּבֶל (גָּלוּת צִדְקִיָּהוּ)

יָצְאוּ הָעוֹלָיִם לְדֶרֶכָם שְׂמֵחִים וְצוֹהֲלִים וּמִלְאֵי תוֹדָה לַה'
גּוֹאֲלָם:

45

„בָּשׁוּב ה' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן, הֵיינוּ כְּחוֹלָמִים.
אִזּוּ מִלֵּא שְׂחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רָנָה:
אִזּוּ יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם „הַגִּדִיל ה' לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהִים!
הַגִּדִיל ה' לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ, הֵיינוּ שְׂמֵחִים!”

פרק שמנה עשר

בנין הבית השני

באשר הגיעו העולים ארצה יהודה, ראו מיד כי עבודה רבה וקשה עומדת לפניהם. ירושלים עיר הקדש הייתה כלה חרבה; ערים וכפרים רבים עמדו ריקים מאין יושב; השדות והכרמים היו למדבר העולים

5 חולות ואבנים, ובמקומות רבים נאחזו פלשתים, אדומים ועמונים. העולים התישבו מי בירושלים, ומי בנחלת אבותיו והתחילו לאט לאט לבנות את ארצם החרבה. אך מה רבו הצרות שעברו עליהם בשנים הראשונות! השדות ששקמו עשרות בשנים לא נתנו די תבואה והעולים סבלו רעב ומחסר;

10 חקים וסדרים טרם היו בארץ ובמקומות רבים שוטטו גזלנים ורוצחים; השמרונים (ראה פרק 12) קמו ליהודים לשטן והציקו להם מאד.

הריב בין השמרונים והיהודים התחיל בשל בנין בית המקדש. בשנה השנית לשובם מבבל נגשו היהודים לבנות בית מקדש קטן במקום הבית הראשון.

15 תחלת הריב בין היהודים ובשארונים היום שבו הניחו את יסוד הבית הנה יום חג ושמחה. הכהנים עמדו סביב בבגדי כהונתם, הלויים שרו שירי תהלה וכל העם שמח שמחה גדולה. באשר נודע הדבר לשמרונים באו אל ורבכל ואל ראשי העם ואמרו: "גבנה עמכם, כי ככם נדרש לאלהיכם ולו אנחנו זבחים".

20 ורבכל ויהושע הכהן וכל הזקנים ידעו כי השמרונים עובדים

גם לאֵלילים וענו להם: „לא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו".
מאז התחילו השמרונים לשנא את היהודים ולבקש את רעתם.
הם הקימו את פקידי פרס נגד היהודים, ומפעם לפעם הלשינו
25 לפני מלכי פרס כי היהודים אומרים למרד בהם. מפני הצרות

גדול יהיה קבור הבית הראשון מן האחרון

האלה, וגם מפני הרעב והדלות שהיו ביהודה, נפסקה עבודת
הבגין של בית המקדש לחמש עשרה שנה.
באשר מלך בפרס דריגוש הראשון, הוטב מצב היהודים
ובגין הבית התחיל מחדש, כי דריגוש הטא ליהודים הסדר רב

30 בגין הבית נגמר
 בימי דרנש
 וְעֹזֵר לָהֶן בְּבִנְיַן הַבַּיִת מֵאוֹצֵר הַמְּלוּכָה.
 אַחֲרֵי עֲבוֹדַת אַרְבַּע שָׁנִים, בִּשְׁנַת הַשְּׁבָעִים
 לְחֶרְבֵּן הַבַּיִת הִרְאִישׁוֹן, נִגְמַר בְּנִיַן הַבַּיִת הַשֵּׁנִי לְשִׁמְחַת כָּל הָעָם.
 זִכְנֵי הָעָם שָׁזְכְּרוּ עוֹד אֶת בֵּית שְׁלֹמֹה הַגָּדוֹל וְתִהְיֶה הַבְּנוּיָה, בָּכוּ מְרָה
 לְמִרְאֵה הַבַּיִת הַחֲדָשׁ הַקָּטָן וְהַדָּל, אֲדָּךְ נִבְיָאֵי הַדּוֹר הַהוּא נִבְּאוּ
 כִּי "גָּדוֹל יִהְיֶה כְּבוֹד הַבַּיִת הָאֲחֵרוֹן מִן הִרְאִישׁוֹן" אֲדָּךְ לֹא בָחִיל 35
 וְלֹא בָכָה, כִּי אִם בְּרוּחִי, נֹאֵם ה' צְבָאוֹת". הַנְּבוּאָה הַזֹּאת,
 אֲמָנָם, נִתְקַיְּמָה, אֲדָּךְ רַק אַחֲרֵי יָמִים רַבִּים. הַיָּמִים הִרְאִישׁוֹנִים
 שֶׁל הַבַּיִת הַשֵּׁנִי לֹא הָיוּ יָמֵי טוֹבָה.

פָּרֶק תְּשַׁע עָשָׂר

עֲזָרָא הַסּוֹפֵר

כְּאֲשֶׁר נִבְנְהָ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ תִּפְשׁוּ הַכֹּהֲנִים אֶת כָּל הַמַּמְשָׁלָה
 בִּידֵיהֶם, וְזָרְבָבֵל חֹזֵר בָּבֶלָה. אֲדָּךְ הַכֹּהֲנִים בַּיָּמִים הָהֵם דִּנְגּוּ
 רַק לְעֲבוֹדַת הָאֱלֹהִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, 5
 וְלִמְצַב הָעָם וְהָאָרֶץ לֹא שָׁמוּ לֵב. וְהַיָּשׁוּב
 הַחֲדָשׁ בִּיהוּדָה עוֹד הָיָה צָעִיר וְדָל, 5
 וְצָרוֹתָיו הָיוּ רַבּוֹת מִבַּיִת וּמִחוּץ. מַלְכֵי פָּרַס שָׁמוּ עַל הָעָם
 מָסִים כְּבָדִּים וְהַשָּׂרִים וְהַפְּקִידִים מְשָׁלוּ בָּאָרֶץ כְּרָצוֹנָם. עַמִּי
 הַנֶּכֶד הוֹסִיפּוּ לְהַצִּיק לַיהוּדִים, וּבְמִקְדָּמוֹת רַבִּים יָרְאוּ הַיהוּדִים
 מִפְּנֵיהֶם לְשִׁבְתָּ בַּכְּפָרִים. הַשְּׂדוֹת לֹא נִעְבְּדוּ כְּרֹאוּי, וְהָרָעַב
 10 וְהַדְּלוֹת בָּאָרֶץ לֹא פָּסְקוּ. שְׂרֵי יְהוּדָה וְעֹשִׁירֶיהָ הָיוּ מְלוּיִם
 לְעֲנִיִּים כְּסָף וְחֹטִים לְזִרְיָהָ, וּבִיּוֹם הַשְּׁלוֹם הָיוּ מוֹכְרִים בָּעֵד

החוב את בית הלווה ואת שדהו, וכוֹבֵשִׁים את בְּנֵיו וּבְנוֹתָיו
לַעֲבָדִים.

הַשָּׂרִים וְהַעֲשִׂירִים הָאֵלֶּה, וְעַמָּהֶם גַּם כֹּהֲנִים רַבִּים, חָטְאוּ
15 חָטָא גָדוֹל גַּם לְדָתָם וְתוֹרָתָם. הֵם הִתְחִילוּ לְהִתְקַרֵּב לַשָּׂרִי

הַשָּׂרִים וְהַכֹּהֲנִים
מִתְחַתְּנִים בְּשִׁמְרוֹנֵיהֶם
וְסִגְנוֹת הַדִּבָּר
הַנֶּזְכָּרִים וְלִהְיוֹתָם בָּהֶם, וּמֵהֶם רָאוּ, וְכֵן
עָשׂוּ גַם רַבִּים מִהֶמוֹן הָעָם. הַנֶּזְכָּרִים
בִּיהוּדָה וְסָבִיב לָהּ הָיוּ בְּמַצֵּב טוֹב (כִּי

אֲדַמְתֶּם נֶעֱבְדָה תְּמִיד בְּאֵין מִפְרִיעַ), וַעֲנִי יְהוּדָה מָצְאוּ
20 בְּקִרְבָּתָם תּוֹעֵלֶת רָבָה. אָבָל הַנָּשִׁים הַנֶּזְכָּרִיּוֹת (שִׁמְרוֹנוֹת,

עֲמוּנוֹת וּמוֹאֲבִיּוֹת) הִבִּיאוּ לְבִתֵּי הַיְּהוּדִים אֶת שִׁפְתֵּן הַנֶּזְכָּרִית
וְאֶת מְהֻגֵּי אֲבוֹתֵיהֶן, עוֹבְדֵי הָאֱלִילִים. הַכֹּהֲנִים שָׁנְאוּ לָהֶן
לְמַדּוֹ מִהֵן אֶת שִׁפְתָן וְאֶת מְהֻגֵּיהֶן, וּשְׁפַת הָעָם וְתוֹרָתוֹ בָּאוּ
בְּסִכְנָה גְדוֹלָה. כֵּן נִמְשַׁךְ הַדִּבָּר כְּשֵׁשִׁים שָׁנָה אַחֲרֵי בְּנֵי הַבֵּית
25 הַשָּׁנִי.

לֹא כֵן הָיָה הַדִּבָּר בְּבָבֶל. שָׁם הִחֲזִיקוּ הַיְּהוּדִים בְּדָתָם וּלְמַדּוֹ
אֶת תּוֹרָתָם בְּחֶשֶׁק גָּדוֹל. גַּם מוֹרִים חֲכָמִים קָמוּ לַיהוּדֵי בָבֶל,
עֲלִית עֲזָרָא הַסּוֹפֵר
שִׁידְעוּ לְכַתֵּב סִפְרֵי תוֹרָה וּלְבָאֵר אוֹתָהּ.

חֲכָמֵי הַתּוֹרָה הָאֵלֶּה נִקְרְאוּ בְּשֵׁם "סוֹפְרִים", וְהַגְדֹּל שֶׁבָּהֶם
30 הָיָה עֲזָרָא הַסּוֹפֵר. עֲזָרָא הָיָה מִמְּשַׁפַּחַת כֹּהֲנִים חֲשׁוּבָה וְנִכְבָּדָה

וְאַחֲרֵי מֵרָאשֵׁי הַיְּהוּדִים בְּבָבֶל. בְּאֲשֶׁר נִזְדַּע לוֹ כִּי הַיְּהוּדִים
בִּיהוּדָה נִמְצְאוּ "בִּרְעָה גְדוֹלָה וּבְחִרְפָּה", הִחֲלִיט לַעֲלוֹת
יְרוּשָׁלַיִם עִם תּוֹרַת ה', וּלְסַדֵּר אֶת הָאָרֶץ עַל פִּיהָ.
אַתְחָשֶׁסְתָּא מֶלֶךְ פָּרַס נָמַן לוֹ רִשְׁיוֹן לְהָקִים בִּיהוּדָה שׁוֹפְטִים
35 וּמוֹרִים, לְשַׁפֵּט אֶת הָעָם וּלְלַמֵּד תּוֹרָה. הַמֶּלֶךְ שָׁלַח בְּיַד

עזרא נדבות כסף וזהב, לאלהי ישראל אשר משכנו בירושלים" וצוה לפקידיו לעזר לעזרא ולאנשיו בכל דבר.

באשר הגיע עזרא ירושלימה, התאספו אליו ראשי העם מיראי ה' וספרו לו, כי העם עזב את שפתו ואת תורתו מפני הנשים הנכריות. עזרא קרע את בגדיו,

40 מעשי עזרא

ישוב לארץ ויצאם עד הערב. אחרי כן

הראשונים

יצא לפני הקהל הרב שנאסף בחצר בית המקדש, ברע על ברביו, פרש את כפיו השמימה והתנדה לפני ה' על חטאות העם הרבים. מדברי עזרא ראה העם כי "אשמתו גדלה עד לשמים".

45

והוא קם אחד מיראי ה' ודרש מעזרא להשביע את כל הנאספים, שיוציאו מבתיהם את הנשים הנכריות. עזרא השביע אותם, וצוה לאסוף ירושלימה את יתר בני יהודה להשביע גם אותם. גם הדבר הזה נעשה, וכל העם התחיל להוציא את הנשים הנכריות ואת בניהן.

50

אחרי כן התחיל עזרא לבנות את חומת ירושלים. השמרונים ועמי הנכר האחרים חפצו לנקם ביהודים בעד בנותיהם השלוחות, והלשינו לפני ארתחשסתא, כי היהודים מבצרים את ירושלים. עיר

השמרונים מכירים

את עצת עזרא

המרד" ואומרים למרד בו. ארתחשסתא צוה להפסיק את בנין החומה, ומיד באו השמרונים ירושלימה, גרשו את בוני החומה, הרסו אותה ושרפו את שעריה באש. ידי העם רפו, ורבים שבו לקחת נשים נכריות. השמרונים הרימו ראש, וארץ יהודה באה עוד הפעם ברעה גדולה בחרפה.

55

כן עברו כשתים עשרה שנה. עזרא הסופר והזקנים יראי

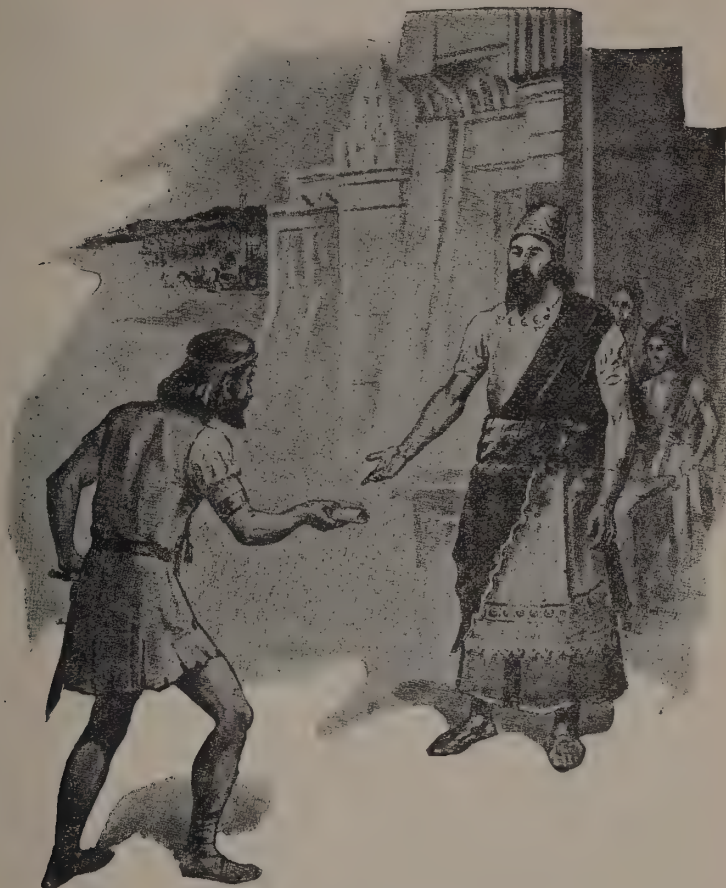
60

ה' היו בצער גדול. ובראותם כי הם עצמם אינם יכולים לעשות כלום, שלחו שליחים ליהודי בבל לבקש עזרה משם.

פָּרָק עֶשְׂרִים

נַחֲמִיָּה הַכֹּהֵן

בְּעִיר שׁוֹשָׁן, בֵּית פָּרַס וּמְדִי, הָיָה יְהוּדִי אֶחָד וּשְׁמוֹ נַחֲמִיָּה׃
וְהוּא הָיָה שֶׁר הַמְּשָׁקִים לַמֶּלֶךְ אֶרְתַּחְשָׁשְׁתָּא. נַחֲמִיָּה הָיָה אִישׁ
חָכָם וּבַעַל מְרִץ וְאוֹהֵב אֶת עַמּוֹ בְּכָל
נַפְשׁוֹ. כַּאֲשֶׁר סָפְרוּ לוֹ שְׁלִיחֵי עֲזָרָא מֶה
שֶׁנַּעֲשָׂה בִיהוּדָה, בְּכָה נַחֲמִיָּה וְהִתְעַצֵּב מְאֹד. פַּעַם שָׁאֵל אוֹתוֹ
הַמֶּלֶךְ מְדוּעַ רָעִים פָּנָיו, וְנַחֲמִיָּה עָנָהוּ: "מְדוּעַ לֹא יָרְעוּ פָנַי,
אִם הָעִיר, בֵּית קְבָרוֹת אֲבוֹתַי, חֲרָבָה וְשַׁעְרֶיהָ שְׂרוּפִים כַּאֲשֶׁר?"
מִיַּד הָקִים אֶרְתַּחְשָׁשְׁתָּא אֶת נַחֲמִיָּה לִפְתָּח עַל אֶרֶץ יְהוּדָה וְצֹנְהוּ
לַעֲלוֹת שָׁמָּה, לְמַשֵּׁל בָּהּ כְּרֻצּוֹ וּלְבַנּוֹת אֶת חוֹמַת יְרוּשָׁלַּיִם.
כַּאֲשֶׁר הִגִּיעַ נַחֲמִיָּה יְרוּשָׁלַיִמָּה, קָרָא לַכֹּהֲנִים וְלַשָּׂרִים וְצֹנְהָ
לְהֵם בָּשָׂם הַמֶּלֶךְ לְגִשְׁת תִּיכָף וּמִיַּד לְבַנֵּן הַחוֹמָה. הָעָם הִתְחִיל
בַּעֲבוּדָה בְּשִׂמְחָה וּחֶשֶׁק גָּדוֹל, אֵךְ שׁוֹנְאֵי
מִקְרוֹת כָּל הַמִּכְשׁוֹלִים יְהוּדָה לֹא הִחְרִישׁוּ גַם הֵם. סִנְבַלְט רֹאשׁ
הַשְׂמְרוֹנִים וְטוֹבִיָּה רֹאשׁ הָעַמּוֹנִים שָׁלְחוּ לַיהוּדִים: "מָה הַדָּבָר
אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹשִׂים, הֵעַל הַמֶּלֶךְ אֶתְּם מוֹרְדִים?" אֵךְ הִפְתָּה לֹא
נִבְהַל וְצֹנְהָ לַעֲנוֹת לָהֶם שְׁלֹא יִנְסוּ לְרַפּוֹת אֶת יְדֵי הָעָם, כִּי
"אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם הוּא יַצְלִיחַ לָנוּ וּבְנִינוּ, וְלָכֶם אֵין חֵלֶק בִּירוּשָׁלַיִם".
אִזְ אֶסְפוּ סִנְבַלְט וְטוֹבִיָּה אֶת אֲנָשֵׁיהֶם לְהִתְנַפֵּל פְּתָאם עַל הַבּוֹנִים

שליח סנבלט לפני נחמיה

ולהכותם. אך הדבר נודע לנחמיה בעוד מועד, והוא ידע
 20 לקדם את פני הספנה. הוא חלק את העם לשני חלקים: חלק
 אחד עשה במלאכה והחלק השני עמד תמיד מִזֶּן ומוֹכֵן

למלחמה. גם הבונים עשו במלאכה ביד אחת ובשניה החזיקו
 בקרב. אז בקשו סנבלט וטוביה להרג את נחמיה בערמה.
 הם קראו לו לבא למקום ידוע להנעץ אתם בדבר חשוב.
 25 אך נחמיה לא הלך. הם שִׁכְּרוּ "נביאים" בוגדים להקים את
 העם נגד נחמיה, אך גם זה לא הועיל. עבודת החומה נמשכה
 במרץ רב, ונחמיה ואנשיו לא פָּשְׁטוּ את בגדיהם מעליהם יומם
 ולילה.

בחמשים ושנים יום נבנתה החומה, ויושבי ירושלים חגגו את
 30 חֲנֻכַּת החומה ברב שמחה והדר. אחרי כן צוה נחמיה לבנות
 את כל הבתים ההרוסים בירושלים
 ולהושיב בהם את החלק העשירי מיושבי
 ערי השדה, על פי גזרל. כן עשה נחמיה את ירושלים העזובה
 והחרבה לעיר בצורה ומלאה יושבים.

35 - נחמיה דאג גם לטובת העניים. הוא אסף את השָׁרִים ואת
 העשירים ונער בהם על המעשים הרעים שעשו לאחיהם
 העניים. יהודי בָּבֶל, אָמַר נחמיה, פוֹדִים
 את אחיהם השבויים מידי הנִּכְרִים, הִיבֹאוּ
 גם הֵנָּה לפדות את אחיהם מידי אחיהם? ... השָׁרִים והעשירים
 40 נִכְלְמוּ וְנִשְׁבְּעוּ לנחמיה לשחרר את כל עבדיהם העִבְרִיִּים,
 ולהשיב את השָׁדוֹת ואת הכֶּרְמִים שֶׁלְקָחוּ מידי העניים בעד
 החובות. נחמיה עצמו היה בָּנָה לְמוֹפֶת. הוא מִשַּׁךְ את ידיו
 מן המס המִגִּיעַ לַפֶּחָה מאת העם. ומלבד זאת כָּלֵכַל בִּכְסָפוֹ
 את בוני החומה העניים ואת משפחותיהם.

פָּרָק עֶשְׂרִים וְאַחַד

הָאֲמִנָּה

נִחְמָה בָּצָר אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְהַסִּיר מִיהוּדָה אֶת אִמַּת עַמִּי הַנֶּכֶד. הוּא הֵיטִיב אֶת מַצֵּב הָעֲנִיִּים וְהֵם לֹא הִצְטָרְכוּ יוֹתֵר

לְעֹזֶרֶת הַנֶּכֶדִּים. אֲזִי אֶפְשָׁר הָיָה גַם לְעֹזְרָא הַסּוֹפֵר לְהִקִּים אֶת מַחֲשַׁבְתּוֹ קְרִיאַת הַתּוֹרָה וּבְרִית הַבְּרִית

הַגְּדוּלָּה: לְהוֹצִיא אֶת הַנָּשִׁים הַנֶּכֶדִּיּוֹת וּלְהַנְהִיג בָּאָרֶץ אֶת חֻקֵּי תוֹרַת מֹשֶׁה. בַּיּוֹם הַרְאֵשׁוֹן לְחֹדֶשׁ תְּשַׁרִּי נֶאֱסַף הָעָם יְרוּשָׁלַיִמָּה

לִפְנֵי שַׁעַר הַמַּיִם, וְעֹזְרָא קָרָא לִפְנֵי אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה מְאוּר הַבֶּקֶר עַד חֲצוֹת הַיּוֹם. אַחֲרֵי כֵן בִּרְדַּף עֹזְרָא אֶת כָּל הָעָם וְאָנְהוּ

לְשִׁמְח בְּשִׁמְחַת חֵג הַזִּכְרוֹן וּלְעֲשׂוֹת אֶת חֵג הַסְּכּוֹת כַּכְּתוּב בַּתּוֹרָה. אַחֲרֵי חֵג הַסְּכּוֹת קָרָא עֹזְרָא אֶת כָּל הָעָם לָצוֹם

וּלְתַפְלָה. הַנֶּאֱסָפִים עָמְדוּ לִפְנֵי ה' בְּלְבוּשׁ שֹׁק וְהַתְּנוּדוֹ עַל חֲטָאוֹתֵיהֶם וְעַל חֲטָאוֹת אֲבוֹתֵיהֶם, וְקָבְלוּ עֲלֵיהֶם בְּשִׁבּוּעָה

לְהַבְדִּיל מֵעַמִּי הַנֶּכֶד, לְשָׁמֵר אֶת הַשָּׁבָת וְאֶת יְתֵר מַצּוֹת הַתּוֹרָה. דְּבָרֵי הַשִּׁבּוּעָה וְהַבְּרִית נִכְתְּבוּ עַל סֵפֶר, וְכָל הַשָּׂרִים וְזִקְנֵי הָעָם

15 חָתְמוּ עָלָיו בְּעֶצֶם יָדָם.

נִחְמָה הַשְּׁנִיחַ בְּשִׁבְעַ עֲיָנִים שֶׁהָעָם יָקִים אֶת שִׁבּוּעָתוֹ. בְּרִאוֹתוֹ כִּי הָאֲכָרִים וְהַסּוֹחָרִים בָּאִים יְרוּשָׁלַיִמָּה בַּיּוֹם הַשָּׁבָת לִקְנוֹת

וּלְמַכֵּר, צָנָה לְסַגֵּר אֶת שַׁעְרֵי הָעִיר מֵעֶרֶב שָׁבָת עַד מוֹצָאֵי שָׁבָת, וּלְסוֹחָרִים אָמַר, שְׁמִירַת הַבְּרִית

20 כִּי אִם יוֹסִיפוּ לָבֹא בַיּוֹם הַשָּׁבָת "יִשְׁלַח בָּהֶם יָד". כֵּן נִהְגָּה נִחְמָה גַּם עִם אֵלֶּה שְׁלֹא חָפְצוּ לְשַׁחַח מִבֵּיתָם אֶת הַנָּשִׁים הַנֶּכֶדִּיּוֹת.

הוּא רַב אֲתָם, הֵבֵם, מָרַט אֶת זִקְנָם, וְאֶת מְנֹשָׁה, נֶכֶד הַכֹּהֵן

הכהן הגדול גרש מירושלים יחד עם אשתו, בת סנבלט השמרוני.

25 מחשבת עזרא קמה. עזרא הסופר השלים את עבודת משה רבנו וכל הנביאים: הוא מסר את תורת ה' לידי כל העם מאז ולכל הדורות.

אנשי נחמיה לפני שער העיר בשבת

בראות השמרונים כי היהודים נבדלים מהם לעולם, עמדו גם הם ויבנו על הר גרזים בית מקדש לאלהי ישראל, ואת מנשה חתן סנבלט עשו לכהן גדול. אחרי 30 השמרונים נבדלו מן היהודים לעולם בן לקחו את חמשת חומשי התורה ואת ספר יהושע, שנו אותם במקומות רבים והוסיפו את תולדות השמרונים, וכן יצאה להם תורה חדשה. מאז והלאה שנאו השמרונים את היהודים שנאה רבה וגרעו להם כאשר מצאה

35 ידם. (שְׁרִידֵי הַשְּׁמֵרוֹנִים נִמְצְאוּ עַד הַיּוֹם בְּמִסְפָּר מְאוֹת אֲחֵרוֹת מִסְבִּיב לְעִיר שָׂכֶם וְהָר גְּרוֹזִים, וְהֵם מְקַרְבִּים קִרְבָּנוֹת עַד הַיּוֹם הַזֶּה).

פָּרֶק עֲשָׂרִים וּשְׁנָיִם

אֲנָשִׁי בְּנֵסֶת הַגְּדוּלָּה

אַחֲרֵי עֲזָרָא קָמוּ חֻכְמִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לָמְדוּ אֶת הָעָם לְדַעַת אֶת הַתּוֹרָה וּלְלַכֵּת בְּדַרְכֶּיהָ הַטּוֹבִים. חֻכְמֵי הַתּוֹרָה הָאֵלֶּה נִקְרְאוּ בְּשֵׁם "סוֹפְרִים" אוֹ "אֲנָשִׁי בְּנֵסֶת הַגְּדוּלָּה" וְעָמְדוּ בְּרֹאשׁ הָעָם בְּשִׁתִּי מְאוֹת שָׁנָה.

5 עֲבוֹדַת אֲנָשִׁי בְּנֵסֶת הַגְּדוּלָּה הִיְתָה: (1) לְפָרֵשׁ אֶת הַמִּצְוֹת הַכְּתוּבוֹת בַּתּוֹרָה בְּאָפֶן בְּלִמִּי מִפָּרֵשׁ וּלְבָאֵר לָעָם אֵיךְ צָרִיךְ לַעֲשׂוֹתָם. לְמַשָּׁל: הַתּוֹרָה אִסְרָה לַעֲשׂוֹת עֲבוֹדַת אֲנָשִׁי בְּנֵסֶת הַגְּדוּלָּה מְלָאכָה בְּשַׁבָּת, וְהַסּוֹפְרִים בְּאֵרוּ מָה הֵן הַמְּלָאכוֹת הָאִסּוּרוֹת. (2) לַעֲשׂוֹת סִיג (גִּדְר) לַתּוֹרָה כְּדִי לְהַרְחִיק 10 אֶת הָאָדָם מִן הַעֲבֵרָה. לְמַשָּׁל: מִן הַתּוֹרָה אִסּוּר לְקַטֹּף פְּרוֹת בְּשַׁבָּת (זֶהוּ אִסּוּר דְּאוֹרֵיתָא) וְהַסּוֹפְרִים אִסְרוּ גַם לְטַפֵּס עַל אֵילָן, פֶּן יִשָּׁבַח וְיִקַּטֵּף (אִסּוּר דְּרַבָּנָן). (3) לְמַנּוֹת שׁוֹפְטִים וּמוֹרִים לָעָם לְשִׁפְטוֹ מִשְׁפָּט צָדֵק וּלְלַמְּדוֹ אֶת תּוֹרַת הָאֱמֶת.

אֲנָשִׁי בְּנֵסֶת הַגְּדוּלָּה תִּקְנוּ גַם תִּקְנוֹת רַבּוֹת שֶׁקֶשְׁרוּ אֶת הָעָם 15 אֶל תּוֹרָתוֹ בְּקֶשֶׁר חֵזֶק וְקִיָּם. הֵם תִּקְנוּ: (1) תַּפְּלָה בְּ"מִנְיָן"–שְׁאֲנָשִׁי עֲרֵי הַשָּׂדֶה, אִם יֵשׁ בָּהֶם מִנְיָן עֲשָׂרָה תִּקְנוֹת אֲנָשִׁי בְּנֵסֶת הַגְּדוּלָּה 'תִּאֲסַפּוּ יָחַד לַעֲבֹד אֶת ה' בַּתַּפְּלָה, כִּי עֲבוֹדַת הַקִּרְבָּנוֹת נִהְיָה רַק בִּירוֹשָׁלָּיִם. (2) קִרְיַאת

התורה-שיהיו המתפללים קוראים בתורה בשבתות ובחגים
 20 ובכל יום שני וחמישי. על ידי התקנה הזאת למד כל העם
 לדעת את דברי התורה. (3) הפטרה-שיהיו מפטירים בנביא
 אחרי קריאת התורה. התקנה הזאת באה ללמד את העם
 כי דברי הנביאים קדושים גם הם, ולא כדברי השמרונים
 שקדשו רק את תורת משה וספר יהושע.

25 אנשי כנסת הגדולה סדרו את כתבי הקדש בשלשה חלקים:
 תורה, נביאים, כתובים (תנ"ך). בתורה יש חמשה חומשים:
 סדר כתבי הקדש בראשית, שמות, ניקרא, במדבר, דברים.
 אחרי התורה באים ספרי נביאים (תנ"ך)

ראשונים" (יהושע, שופטים, שמואל א' וב' ומלכים א' וב')
 30 ו"נביאים אחרונים" (ישעיהו, ירמיהו, יחזקאל ועוד שנים עשר).
 בחלק הכתובים נמצאים הספרים: (1) תהלים-ספר שירי
 תהלה ותפלה ל'. (2) משלי שלמה-ספר משלים ואמרי
 חכמה. (3) איוב-ספור על איש צדיק וישר שה' נסה אותו
 בנסוים קשים, והוא עמד בצדקתו. (4) שיר השירים-שירים

35 על העולם היפה וחי הנעורים. (5) רות-ספור מימי השופטים
 על רות המואביה שדבקה באלהי ישראל, ומבניה יצא דוד
 המלך. (6) איכה-קינוח ירמיהו על חרבן בית ראשון הנקראות
 עד היום ביום תשעה באב. (7) קהלת-מחשבות שונות על חיי
 האדם שהם "הבל הבלים-הכל הבל". (8) מגילת אסתר-ספור
 40 על אסתר ומרדכי דודה שהצילו את יהודי פרס ומדי
 מידי המן הרשע. (9) דניאל. (10) עזרא. (11) נחמיה. (12) ודברי
 הימים.

אנשי כנסת הגדולה הביאו לעם תועלת רבה וגדולה מאד.

הם הצליחו לעשות את תורת ישראל לספר החיים של כל
 העם. התורה לא עוד הייתה ספר חתום ⁴⁵ תועלת
 אנשי הנקסט הגדולה וידוע רק ליחידים, כי כל העם ידע
 ועשה אותה. העם התחיל גם לאהב ולהוקיר אותה בכל נפשו
 ובכל מאודו ויהי נכון למות עליה אם ינסה מי שהוא להסירו
 ממנה.

תקופת אנשי הנקסט הגדולה ארכה יותר משתי מאות שנה. ⁵⁰
 בהציי הראשון של התקופה הזאת (עד אלכסנדר מוקדון) לא
 קרה ביהודה כל מקרה חשוב. היהודים ^{מצב העם בימי}
 ישבו במנוחה ושלום ועבדו את אדמתם ^{אנשי הנקסט הגדולה}
 בגידים חרוצות. העם נמצא במצב של גדול; מספרו הלך
 ורב, כחו הלך וגדל ואהבתו לתורה ולמעשים טובים הלכה ⁵⁵
 וקומה. בן נחמימו דברי הנביא: "וכל בניך למודי ה' ורב
 שלום בניה".

פרק עשרים ושלשה

אלכסנדר מוקדון

בשנת שתי מאות וחמש לשיבת בבל (402 לפני חרבן בית שני) כבש הכובש היווני הגדול, אלכסנדר מוקדון, את כל אלכסנדר מוקדון ארצות פרס, וביניהן גם את ארץ יהודה. בירושלים לראשונה לא חפצו היהודים להפר את שבועתם למלכי פרס, אך בבוא אלכסנדר לפני שערי ירושלים, יצאו הכהנים וכל גדולי העיר לקבל את פניו. האגדה מספרת, כי בראות אלכסנדר את הכהן הגדול, ירד ממרכבתו והשתחוו לפניו. אמרו לו שריו: "מלך גדול כמותך ישתחוו ליהודי זה?" ספר להם המלך, כי האיש הזה נראה אליו בחלום ונבא לו כי יצליח בכל מלחמותיו, ולכן בראותו אותו, השתחוו לאלהיו. באשר בא אלכסנדר ירושלימה בקש להעמיד את פסלו בחצר בית המקדש, כמו שעשה בכל הארצות שקבש. אך היהודים בארו לו, כי זהו נגד חקי תורתם והבטיחו להקים לו מצבת זכרון יותר טובה: לקרא לכל הילדים אשר יולדו להם בשנה ההיא בשם אלכסנדר. המלך שמח על הכבוד הזה וצוה לשחרר את היהודים ממסים בשנות השמטה.

באשר כבש אלכסנדר את מצרים בנה שם עיר גדולה על שפת היאור נילוס וקרא לה "אלכסנדריה". אלכסנדר הושיב אלכסנדריה של מצרים 20 בעיר הזאת מצרים, יונים ויהודים ולכלם נתן משפט אחד. במשך הימים הייתה "אלכסנדריה" של מצרים לעיר גדולה, יפה ונעימה מאד.

הסטוריה עברית

מספר היהודים באלכסנדריה הלך ורב עד שהיו לקהלה גדולה נחשובה מאד.

25 באשר מת אלכסנדר מוקדון התחילו שרי צבאו להלחם זה בזה על הממשלה בארצותיו הרבות. אחרי מלחמות רבות יהודה פחת ממשלת בית תלמי ואלכסנדריה היתה לו לעיר הבירה.

30 ארצות סוריה ואסיה הקטנה היו לסליקוס, ובירתו היתה באנטיוכיה אשר באסיה הקטנה. היהודים לא לקחו חלק בכל המלחמות האלה, ומלכי מצרים הראשונים הטו להם חסד רב. כאשר כבש תלמי את ירושלים במלחמתו עם סליקוס, לקח הרבה יהודים בשבי. אבל אחרי כן הושיב אותם באלכסנדריה ונתן להם משפט אזרחים. את אנשי החיל שבהם הפקיד לשרי צבא ולשרי מבצרים.

תלמי השני הנקרא בשם פילדלפוס (אוהב-אחים), היה אוהב חכמה ודעת, ובשמעו על דבר תורת היהודים בקש תחלת תרגום השבעים בימי תלמי השני אל הכהן הגדול ובקש לשלח לו אנשים חכמים אשר יוכלו לעשות את העבודה הרבה הזאת. שלח לו הכהן הגדול שבעים ושנים זקנים והמלך הושיב אותם בשבעים ושנים חדרים. כשגמרו הזקנים את עבודתם, מספרת האגדה, נמצאו כל התרגומים שונים. במשך הימים תרגמו ליונית את כל כתבי הקדש, והתרגום הזה נקרא בשם "תרגום השבעים".

45 בימי תלמי השלישי כמעט פוצה מלחמה ביהודה. חוניו הכהן הגדול בקש למרוד בו וחדל משלם לו מס. תלמי שלח

עליה בית יוסף
 בן טוביה
 50 ויחלק אותה לאנשי צבאו לנחלה. אימה גדולה נפלה על
 העם, ואחד מקרובי חנניו, יוסף בן טוביה, מהר וירד מצרימה
 לפי שאת תלמי במתנות יקרות. יוסף מצא חן בעיני המלך
 והוא מסר לו לאסוף את המסים מארץ יהודה וסביבותיה,
 ונתן לו אנשי צבא לעזרה. מאז התחיל יוסף ללחץ את העם
 55 בעריצות רבה, כי מלבד המסים שלקח בשביל המלך, לקח
 הרבה גם לעצמו ולשכר משרתיו ואנשי צבאו. במשך זמן
 קצר נתעשר יוסף עשר רב ואתו גם בני משפחתו ופקידיו,
 ומזה צמחה אחרי כן רעה גדולה לכל עם יהודה. העשירים
 החדשים האלה חפצו להשתמש בעשרם כאשר תשיג ידם,
 60 ולכן עזבו את מנהגי עמם הפשוטים והתחילו לרדף אחרי
 הכבוד והבצע, ולחיות חיי בטלה והוללות בדרך שרי היגנים.
 מי היו היגנים ומה היו דרכיהם נראה בפרק הבא.

פרק עשרים וארבעה

היגנים

ארץ יון נמצאת בדרום חצי האי הבלקני, ויושביה
 הראשונים היו עובדי אדמה ורועי צאן. כאשר רבו היגנים
 אחד היו היגנים
 לעם עשיר וחסם
 5 ובמשך הזמן עשרו מאד, ומסחרם פרץ בכל הארצות סביב.

הסטוריה עברית

בנסעם בארצות צידון, מצרים, בכל ופרס למדו הינונים את חכמת כל עמי המזרח, עד שהיו לעם היותר חכם ומלמד בימים ההם. שם חכמי יון נשאר לתהלה עד ימינו, כי הם הניחו את היסוד לחכמת החשבון, לחכמת הרפואה, לחכמת הפילוסופיה ועוד. מלבד זה נודעו הינונים בכל העולם גם בטעמם היפה לבנות בנינים נהדרים, לעשות כלים נאים ולפסל פסילי אלילים ואלילות, שהפליאו ביפים את כל רואיהם.

הינונים עבדו לאלילים שונים: לאליל השמים, השמש, המסחר, לאלילת האדמה, הציד, היפי, וכן הלאה. הינונים חשבו כי דרכי האדם הם היותר טובים אלילי הינונים ודרכיהם ונאים, ולכן עשו את אליליהם בצלם האדם. הם אמרו כי האלילים גם הם אוהבים ושונאים זה את זה, נלחמים וגוברים זה על זה לפעמים בדברי שקר וערמה—הכל כמו שנהוג אצל בני האדם, ראש האלילים, אליל הרעם, נקרא בשם זיאוס, והוא עם בני משפחתו שכנו על ראש ההר אולמפוס. לכבוד זיאוס ומשפחתו ערכו הינונים משחקים שונים של מרוצת אנשים וסוסים, מלחמות חגי הינונים והמשחקים האולמפיים ואגרופים, הטלת דיסקוסים ועוד. המשחקים האולמפיים האלה היו חגים קדושים לכל העם הינוני, ורכבות אנשים היו באים מכל קצות הארץ לראותם. המנצח במשחקים האלה היה לנאון ולתפארת לעיר מולדתו וכל העם נתן לו כבוד גדול. בכל עיר ינונית גדולה היה גמנסיון אשר בו למדו הינונים את המשחקים השונים בהיותם כלם ערומים, ובעיני כל העם היה הדבר יפה, נכבד ונחוג. מלבד

החגים האולמפיים היו ליונים עוד חגים לכבוד אלילים שונים, וביניהם הכי שמח היה החג לכבוד בכחוס, אליל הזין. בחג הזה היו היונים עורכים משתים ומחולות, וכטוב לכם ביין עשו גם דברי תועבה.

35 היונים אהבו מאד את ארצם ואת עמם ואת סדרי חיהם. הם התהללו כי עמם חכם מכל העמים, ושפתם יפה מכל השפעת היונים על השפות, ודרכי חיהם הם היותר טובים ונאים. על עמי המזרח הביטו היונים מגבה וקראו להם "ברברים", זאת אומרת, כבדי פה, פראים. 40 כבש אשר כבש אלכסנדר מוקדון את ארצות המזרח, התחילו היונים להתישב בין הברברים ולהפיץ ביניהם את שפתם ואת מנהגיהם. העמים הנכבשים ראו, כי היונים אמנם עולים עליהם בחכמתם, ובטעמם, ובסדרי חיהם והתחילו ללמד מהם. אך לא את חכמת היונים למדו העמים הנכרים, כי אם לדבר יוונית, ללבש יוונית, לעבד את אלילי היונים ולרדף חיי בטלה, 45 מענוגות והוללות.

רק היהודים לא חפצו להתנוון (לחקות את מעשי היונים), כי דרכי תורתם היו שונים מאד מדרכי היונים: (1) היונים עבדו במה נבדלו היהודים לאלילים שהיו למופת לבני האדם רק 50 מן היונים בנפשים וגבורתם, והיהודים עבדו לאל יחיד, עליון וקדוש, רחום וחנון, ודורש צדק ומשפט. (2) מתורת היונים יוצא כי אין בעולם צדק קבוע. למשל: אסור לאיש להרג את חברו, פן ינקמו בו גואלי הדם, אבל את העבד מותר מפני האלילים אין מה לירא כי הם עצמם נוהגים כך. ויאוס 55 בעצמו נזל את הממשלה מאביו והוריד אותו שאולה. אבל

הסטוריה עברית

תורת היהודים מלמדת, כי הצדק עליון על כל זקנים לעד, וכל דרכי ה'—משפט נצדק. (3) היגנים בקשו בכל דבר את היפה והנעים, ולכן היו המשחקים האולמפיים קדושים ונכבדים בעיניהם, והיהודים בקשו בכל דבר את הטוב, והישר, והמועיל לבני האדם, ולכן חשבו את משחקי היגנים לחטא ולחרפה.

בכל זאת נמצאו יהודים רבים אשר לבם נמשך אחרי חיי היגנים הקלים והנעימים, והם התחילו לסור מדרך עמם. ראש וראשון לאנשים האלה היה יוסף בן טוביה, כמו שראינו בפרק הקודם.

פרק עשרים וחמשה

המתיונים והחסידים

באשר מת תלמי השלישי ובנו תלמי הרביעי מלך במקומו, מסר גם הוא ליוסף את גבית המסים. תלמי הרביעי היה מלך האנדוץ על תלמי רע וקשה, אוהב תענוגות ורודף בצע. הרביעי פעם, מספרת האגדה, בעברו דרך ארץ יהודה, סר ירושלימה וחפץ לבא אל קדשי הקדשים לקחת משם את כל הכסף והזהב. הכהן הגדול התפלל אל ה', ובטרם הספיק המלך לבא אל ההיכל אחזה אותו חרדה גדולה ויתעלף. עבריו מהרו להוציאו מבית המקדש וישבו אותו מצרימה. שם הוציא המלך הכופע פקודה, לקחת מיהודי מצרים את משפט האזרחים, אם לא יתחילו לעבד את אלילי

הַיּוֹנִים. וְעוֹד צָנָה לְאַסֹּף אֶל כָּכָר הָעִיר יְהוּדִים רַבִּים וּלְשַׁלַּח
עֲלֵיהֶם פִּילִים שְׂכוּרֵי־יָיִן. הַיְּהוּדִים הָרִימוּ צָעָקָה גְּדוֹלָה,
וְהַפִּילִים הַנִּבְהָלִים נָסוּ מִפְּנֵיהֶם בְּמַהוּמָה רַבָּה וּרְמָסוּ בְּדֶרֶכָם
מִצָּרִים רַבִּים, שֶׁהִתְאַסְּפוּ לִרְאוֹת בָּמוֹת הַיְּהוּדִים. מֵאִזְ חָדַל
15 תִּלְמִי הָרַבִּיעִי לִהְצִיק לַיְּהוּדִים.

יוֹסֵף בֶּן טוֹבִיָּה וּבְנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ הָיוּ יוֹרְדִים מִזְמַן לְזְמַן מִצָּרִימָה
לְהָבִיא לַמֶּלֶךְ אֶת הַמַּס, וְשֵׁם לְמַדּוֹ אֶת שְׁפַת הַיּוֹנִים וְאֵת
הַמַּתִּיּוֹנִים בִּירוּשָׁלַם מִיּוֹסֵף וְאֶנְשָׁיו לְמַדּוֹ גַּם יֵתֵר
וּמַעֲשִׂיָהם עֲשִׂירֵי יְרוּשָׁלַם וְגַם צָעִירֵי הַכְּהֻנִּים. הֵם
20 הִתְחִילוּ לְדַבֵּר יוֹנִית, לְלַבֵּשׁ יוֹנִית, וּלְשַׁנּוֹת אֶת שְׁמוֹתֵיהֶם לְשֵׁמוֹת
יוֹנִים. לְפָעַמִּים עָבְרוּ גַם עַל מַצּוֹת הַתּוֹרָה כְּדִי לִקְרֹא אֵינָה
מִנְהַג יוֹנִי, אוֹ כְּדִי לְשַׁמֵּחַ אֶת עַצְמָם בְּדֶרֶךְ הַיּוֹנִים. הָאֲנָשִׁים
הָאֵלֶּה נִקְרְאוּ בָשֵׁם "מַתִּיּוֹנִים" וּמִסְפָּרָם בִּירוּשָׁלַם הֶלֶךְ וְגָדַל,
וּמַעֲשִׂיהֶם הָרָעִים הִלְכוּ וָרָעוּ.

25 הַכְּהֻנִּים יִרְאִי ה' וְחַכְמֵי הַתּוֹרָה הָיוּ, כְּמוֹכֵן, נֶגֶד הַמַּתִּיּוֹנִים
וְנִקְרְאוּ בָשֵׁם "חֲסִידִים". עַל צֶד הַחֲסִידִים הָיָה כָּל הָעָם מַעֲרִי
הַחֲסִידִים יִרְאִי ה' הַשָּׂדֶה, שֶׁבִקֵּשׁ לַחֲיוֹת חַיִּים פְּשׁוּטִים
וּשְׂקֻטִים בְּדֶרֶךְ אֲבוֹתָיו וְאֲבוֹת אֲבוֹתָיו. הַחֲסִידִים רָאוּ כִּי
הַמַּתִּיּוֹנִים לוֹמְדִים מִן הַיּוֹנִים כָּל דָּבָר רַע וְנִשְׁחָת וּמְקַלְקָלִים
30 אֶת חַי הָעָם הַיְּהוּדִי, וַיַּחֲרֹק לָהֶם מָאֹד. הֵם הִתְחִילוּ לְשַׁנּוֹת אֶת
הַמַּתִּיּוֹנִים וּלְהַתְרַחֵק מֵהֶם, וְנִקְרְאוּ לָהֶם "עוֹכְרֵי יִשְׂרָאֵל"
וּ"מַפְרִי בְּרִית".

נֶגֶד הַמַּתִּיּוֹנִים הָיָה גַם הַחֶכֶם הַגָּדוֹל יְהוֹשֻׁעַ בֶּן סִירָא. הוּא
הָיָה סוֹפֵר וּמְלַמֵּד תּוֹרָה בִּ"בֵּית מִדְרָשׁ" בִּירוּשָׁלַם. אֶת הַדְּבָרִים

35 יהושע בן סירא
 וספרו
 שלמד לתלמידיו ולעם כתב בספר
 הנקרא בשם "משלי בן סירא". בספר

הזה מלמד יהושע כי "יראת אלהים היא חכמה" יותר טובה
 מחכמת היננים, כי הירא את האלהים מוצא את הדרך הישרה
 בחיים. והדרך הישרה בחיים היא עבודה ומעשים טובים, כי
 רק הם נותנים לאיש בריאות ושמחה שקטה ונעימה, אבל חיי
 40 בטלה והוללות משחיתים את גוף האדם ואת נפשו. בן היתה
 דעת יהושע בן סירא וכל החסידים.

בראש החסידים עמד הכהן הגדול שמעון הנקרא בשם
 "שמעון הצדיק". שמעון הצדיק היה האיש היותר מצני שנים
 45 שמעון הצדיק כהן.
 מורה ומנהיג
 ביהודה מימי עזרא ונחמיה. הוא האיר
 לבני דורו ב"כוכב אור מבין עבים",

בפי דברי יהושע בן סירא. כהן גדול נאמן וטוב כמחו לא
 היה לפניו ולאחריו. הוא עמל הרבה לתקן ולפאר את בית
 המקדש ולסדר את עבודת האלהים ברב פאר והדר. הוא
 50 עצמו היה איש נבון ויפה, כארזו לבנון" ובשרתו בקדש היה
 דומה ל"מלאך ה' צבאות". שמעון הצדיק היה גם שופט צדק
 לכל העם ומורה גדול לדורות רבים. הוא היה האחרון מאנשי
 כנסת הגדולה, וככל חבריו הקודמים השתדל גם הוא ללמד
 את העם תורה ומעשים טובים. הוא היה אומר: "על שלשה
 55 דברים העולם עומד: על התורה, על העבודה ועל גמילות
 חסדים. מלבד כל אלה היה שמעון הצדיק גם מנהיג מצני
 ונאמן לעמו. הוא בצר את חומות ירושלים ומשך העירה מים
 בצנורות נחשת להספיק ליושביה מים בשעת מצור.

שם שמעון הצדיק היה לברכה רבה בפי כל העם והרבה

60 אַנְדוֹת סִפְרוּ עָלָיו. אַנְדָּה אַחַת מִסִּפְרָתָהּ, כִּי פַעַם אַחַת, אַחֲרֵי
 מוֹת שְׁמַעוֹן הַצַּדִּיק יוֹם הַכַּפּוּרִים, אָמַר שְׁמַעוֹן לַכֹּהֲנִים כִּי
 יָמִיו קָרְבוּ לְמוֹת. שָׁאָלוּ אוֹתוֹ הַכֹּהֲנִים: "מֵהֵיכָן אָמַר יוֹדֵעַ?"
 סִפֵּר לָהֶם שְׁמַעוֹן, כִּי בְּכָל יוֹם כַּפּוּרִים יוֹפִיעַ לִפְנֵי אִישׁ זָקֵן
 לְבוּשׁ לְבָנִים וְעֹטוֹף לְבָנִים וּמֵרָאֵהוּ כְּמֵלֶכֶד אֱלֹהִים. הַזָּקֵן
 65 הָיָה נִכְנָס עִמּוֹ אֶל בֵּית קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים. מִחֲבָה לוֹ עַד שִׁיקָטִיר
 אֶת הַקִּטְרֶת וְיוֹצֵא עִמּוֹ. אַךְ בְּשָׁנָה הַזֹּאת נִרְאָה אֵלָיו הַזָּקֵן לְבוּשׁ
 שְׁחוּזִרִים וְנִכְנָס עִמּוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ וְלֹא יָצָא. אַחֲרֵי חֹג הַסִּכּוֹת חָלָה
 שְׁמַעוֹן הַצַּדִּיק וַיָּמָת.
 וְלִפְנֵי הָרַעָה נִאֲסַף הַצַּדִּיק."

פָּרָק עֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ

מַעֲשֵׂי הַמִּתְיּוֹנִים

אַחֲרֵי מוֹת תַּלְמִי הָרִבִּיעִי קָמוּ מֵהוֹמוֹת בְּמִצְרַיִם, כִּי בְנוּ
 תַּלְמִי הַחֲמִישִׁי הָיָה עוֹד קָטָן וְהַשָּׂרִים שֶׁמָּשְׁלוּ בְשִׁמּוֹ רָבוּ זֶה
 עַם זֶה. אִזּוֹ עָלָה אֲנִטְיוֹכָס הַשְּׁלִישִׁי מֶלֶךְ
 271 בִּימֵי אֲנִטְיוֹכָס הַשְּׁלִישִׁי
 סוּרְיָה וְכָבַשׁ אֶת אֶרֶץ יְהוּדָה (271)
 5 לְפָחַב"שׁ). זֶה הָיָה עוֹד בְּחַיֵּי שְׁמַעוֹן הַצַּדִּיק. אֲנִטְיוֹכָס הַשְּׁלִישִׁי
 הֵטָה לִיהוּדִים חֶסֶד וְעָשָׂה לָהֶם טוֹבוֹת רַבּוֹת, אַךְ בְּפָנִים הָאֶרֶץ
 לֹא הָיָה שְׁלוֹם. בְּנֵי יוֹסֵף בֶּן טוֹבְיָה הִתְחִילוּ לָרִיב בֵּינֵיהֶם
 וּלְשַׁפֵּד אִישׁ אֶת דָּם אָחִיו וּשְׁנֵאת הַחֲסִידִים אֶל כָּל הַמִּתְיּוֹנִים
 הַלֵּכָה וְנִדְלָה. הִכְהֵן הַגְּדוֹל חוֹנִיו, בֶּן שְׁמַעוֹן הַצַּדִּיק, רַב תָּמִיד
 10 עִם הַמִּתְיּוֹנִים וְגֵרַשׁ מִירוּשָׁלַיִם אַחֲרֵים מֵהֶם, וַיַּחֲד אֶתָם אֶת
 שְׁמַעוֹן הַפִּקִּיד בְּבֵית ה'.

הסטוריה עברית

בקש שמעון לנקם בחוניו והלשין לפני המלך סיליקוס
הרביעי, בן אנטיוכס השלישי, כי בבית המקדש נמצאים
הלידורוס בבית
15 המקדש סיליקוס ירושלימה את השר הלידורוס,

וזה דרש מחוניו למסר לידו את אוצרות בית ה'. חוניו ענה
להלידורוס כי בבית המקדש נמצאים רק פקדונות יתומים
ואלמנות ואסור למי שהוא לנגוע בכסף הזה. האגדה מספרת
כי הלידורוס לא שמע בקול חוניו ונסה לבא אל ההיכל
20 לקחת את הכסף בעצמו, אך פתאם הופיעו לפניו שני מלאכים
ודשו את בשרו בשוטים עד שהתעלף. הלידורוס שב אל
שולחו בידים ריקות וחוניו מהר אחריו ללכת אל המלך להסיר
את כעסו מארץ יהודה. בצאתו לדרך הפקיד חוניו את יהושע
אחיו לכהן במקומו עד שובו. יהושע זה היה ראש המתיונים
25 בסתר ושמו הונני היה יסון.

עוד בהיות חוניו בדרך מת סיליקוס הרביעי ובמקומו מלך
אחיו אנטיוכס הרביעי שקרא לעצמו "אפיפנס" (המפאָר),
אנטיוכס
הוא היה איש משונה ונהפכפך. מצד
אפיפנס-אפימנס
אחד דרש מכל העמים הנכנעים לתת
30 לו כבוד אלהים, ומצד שני היה מתחבר אל המוני העם ומשחק
אתם באחד הריקים. לפעמים היה אכזר מאין כמהו, ולפעמים
רחמן וטוב לב. על בן קראו לו היהודים אחרי בן לא
"אפיפנס" כי אם "אפימנס", זאת אומרת, המשוּנֶע.

באשר נודע ליסון כי אנטיוכס זה עלה למלוכה, מהר אליו,
35 נתן לו שחר רב והבטיחוו להנהיג ביהודה את כל מנהגי היונים,

יסון-כהן גדול ומעשיו
בירושלים
אם ישים אותו לכהן גדול במקום חזניו
אחיו. אנטיוכס מלא את בקשתו ויסון
גם הוא מלא את הבטחתו. בשוכו ירושלמה נתן יסון למתנינים
חפש גמור ללכת בדרך היננים ולחנך את בניהם בדרך היננים.
40 הוא צוה לבנות נגד הר הבית גמסיון ללמד את צעירי
המתנינים את המשחקים האולמפיים. גם הכהנים היו עוזבים
את עבודתם בבית המקדש, הולכים שמה ומסירים מעליהם
את בגדי הכהונה ומשחקים ערומים לעיני כל העם. החסידים
הנאמנים לעמם ולתורתם הביטו על כל זאת בצער ונגון, אך
45 לא יכלו לעשות דבר.

שלוש שנים שמש יסון בכהונה הגדולה עד שעשה לו איש
אחר מה שעשה הוא לחזניו אחיו. פעם שלח יסון מנחה
איך נעשה מנלאוס
לכהן גדול
לאנטיוכס בידי אחד הכהנים המתנינים,
מנלאוס. מנלאוס הבטיח לאנטיוכס מס
50 גדול מאד, והמלך הפקיד אותו לכהן גדול במקום יסון. כאשר
נודע הדבר ליסון ברח לעבר הירדן ובמקומו בא מנלאוס
שהיה מתנון עוד יותר מיסון. כאשר בא הזמן לשלם את המס
שהבטיח מנלאוס וידיו היו ריקות, לקח חרש את אוצרות בית
המקדש והלך להביאם למלך. הדבר נודע לחזניו שהיה עצור
בעיר המקלט דפני ומנלאוס התחיל
55 תלת בית המקדש
ומות חזניו
לירא פן יגלה חזניו את חרפתו בדרבים.
אז נתן מנלאוס שחד רב לשר ינני אחר, והשר הזה הוציא את
חזניו בערמה מעיר המקלט והרג אותו. אבל בינתיים נגלו
מעשי מנלאוס גם בירושלים, ומרידה גדולה פרצה בעיר.
60 המורדים הרגו את אחי מנלאוס ואת אנשי צבאו, ושלחו שלשה

הסטוריה עברית

המרידה בירושלים צירים להתאונן לפני המלך על מעשי
ורצחת הצירים מנלאוס, הכהן הגדול הגונב מבית מקדש
אלהיו. מה עשה אנטיוכס אפיפנס? הרג את הצירים ושלח
את מנלאוס בשלום.

פרק עשרים ושבע

גזרות אנטיוכס הרשע

מעשי הנבלה של מנלאוס הרגיו את כל העם והכל חפצו
לנקם בו אך יראו מפני אנטיוכס. פעם יצא הקול בירושלים
כי אנטיוכס נפל במלחמתו במצרים. השמועה על מות
אנטיוכס
היהודים שמחו שמחה גדולה ומנלאוס
מהר ונמלט על נפשו. 5 כאשר נודע לאנטיוכס מה שקרה
בירושלים עלה שמה, השיב את מנלאוס לכהונתו, גזל מבית
המקדש את מזבח הזהב, ואת השלחן, ואת המנורה וכסף רב
והלך לו.

עברו שתי שנים, מנלאוס וחבריו השתדלו בכל כחם לינו
את היהודים, אך לא הצליחו. אז החליט 10
אנטיוכס לינו את העם הקטן וקשה הערף
הזה בחזקת היד. פעם ביום השבת, התפרץ אפולוניוס שר
צבאו ירושלימה, ועשה בה חרבן נורא. אלפי אנשים נהרגו
ונפלו בשבי, והנשואים ברחו להסתתר בקרים, או נמלטו
מצרימה. 15 חומת העיר, חומת הר הבית ובתים רבים נהרסו,
ירושלים חרבה במעט כמו בימי נבוכדנצר. רק המתיונים

המעטים נשארו בה. אז צוה אנטיוכס להושיב אנשי נכר בבתי היהודים ההרונים והנמלטים, לבצר את המצודה אקרא שהיתה בדרום העיר, ולשים בה גרוד צבא גדול לשמר על המתישבים החדשים. ועוד צוה לטמא את בית המקדש ולהקים בו את פסל זיאוס ולבנות לו מזבח במקום מזבח ה'. בעשרים וחמשה לחדש בסלו בשנת 238 לפחב"ש חנכו המתיונים את מזבח זיאוס בקרבנות חזירים וחיית טמאות אחרות.

אחרי שטמא את בית המקדש הודיע אנטיוכס כי דת ישראל עברה ובטלה מן העולם, וכל היהודים במדינות מלכותו גזירות אנטיוכס הרשע חייבים לעבד לאילי היונים. הוא גזר על היהודים שלא ישמרו את השבת, שלא ימולו את בניהם, שיאכלו בשר חזיר וכן הלאה ואשר ימרה את פי המלך מות יומת. פקידי אנטיוכס סבבו בערי יהודה, ובכל מקום בואם שרפו את בתי התפלה, העמידו במקומם פסילי אילים ומזבחות, והכריחו את היהודים להקריב חזירים ולאכל מבשרם. אלה שלא חפצו לעשות את מצות המלך, שהוסיפו לשמר את השבת, להתפלל לאלהי ישראל או ללמד את התורה, הומתו בענויים קשים, וספרי התורה נשרפו או נטמאו. האמות שנתנו למול את בניהן נתלו על עצים והתינוקות על לבן. גם אלה שמאנו לאכל מבשר החזיר נהרגו. אך גם הענויים הקשים וגם מר המות לא יכלו להכניע את רוח היהודים. רבם הגדול בחר תמיד למות מאשר לבגד באמונת האבות.

הגזרות הרעות חזקו בלב היהודים את השנאה ליונים ואנטיוכס הרשע השיג את ההפך ממה שחפץ להשיג. לפני

הסטוריה עברית

הגזרות היו גדולי העם נעשיריו אהבים את הזונים ולומדים מהם, אבל מפני הגזרות התחילו גם הרבה מתוונים לשנא אותם. טובי המתוונים האלה עברו על צד החסידים ויחד 45 אתם היו נכונים למות מות גבורים על קדוש השם והעם.

פרק עשרים ושמונה

על קדוש השם והעם

בין היהודים שלא חפצו לבגד בדתם היה איש זקן ונכבד מאד ושמו אלעזר. פקידי המלך תפשו אותו, ולעיני כל העם עניו אלעזר תמו פתחו את פיו בחזקת יד ושמו בו בשר חזיר. הזקן ירק את החזיר מפיו וננש בעצמו אל התלן, כי 5 בחר למות מות ישרים מאשר לחיות חיי בוגדים. פקידי המלך התפלאו מאד לגבורת רוחו של הזקן הזה וחקלו עליו. הם הטו אותו הצדה ואמרו לו: "הנה נביא אליך בשר טהור וממנו תאכל, והיה כל רואיך יאמרו כי מבשר הקרבן אכלת, באשר צנה המלך" ויעשו כמוף. ענה להם אלעזר: "לא נאה לישיש 10 כמני לבחש, ולמה אתעה את עמי? הנני הולך למות והייתי למשל לכל בני עמי לתת למות נפשם שמחים וטובי לב על תורת ה'". אז התחילו התלנים לענותו ולהכותו מכות רצח, והגבור הזקן נשא את ענוייו הקשים בדומיה, ובמותו נאנח ואמר: "ה' אלהים! אתה יודע כי יכלתי להנצל ממכאובי אלה, אך בנפש חפצה אסבילם למען שמך הגדול" ותצא רוחו וימת. 15 ואשה אחת בשם חנה ושבעת בניה נתפשו והובאו לפני

המלך והכו בשוטים ובמלקות שיאכלו מבשר החזיר. אך הבן חנה ושבעת בניה

תבקש ממנו? הנה תבחר בנות נפשנו מסור מחקות אבותינו.

20 אנטיוכס הבליעל צנה לענות את האוים לעני אדם בענויים קשים ונוראים; לברות את לשונם, ידיהם ורגליהם, לפשט את עורם מעליהם, לצלות אותם על אש וכן הלאה. בן מתו האחים בגבורה נפלאה זה אחר זה, עד שנשאר רק הקטן שבהם. התחיל אנטיוכס לדבר על לב הילד ולבקש אותו,

25 שיחוס על חיו הרבים וישמע בקולו הוא הבטיח לו בשבועת מלך, כי אם יסור מתורת אבותיו, שימהו לעשיר ולשר גדול בארץ, אך הילד לא קבל את דבריו. אז פנה אנטיוכס אל חנה ואמר: "דברי נא את על לב בנך ופתי אותו למען הצל את חיו". אמרה לו חנה בלעג, "בן אעשה באשר דברת".

30 קראה לילד הרך ואמרה לו: "שמע בני! אנכי ילדתיך ובעצב גדלתיך עד היום, ועתה לו תרחמני אך הפעם. אל תירא מפני הרוצח הזה ומות ברצון טוב ככל אחיך". אז פנה הילד אל המלך ואל התלנים: "על מה תאחרו (להרגני)? חלילה לי לשמע בקול המלך כי דבקה נפשי בתורת ה'". ואמרה 35 (המלך) בן בליעל ואיש דמים אשר אין כמהו בכל הארץ ולא תמלט ממשפט אל עליון". מיד הוציאוהו והרגוהו, ואחריו המיתו גם את אס הבנים, את האם האמללה והקדושה הראויה להיות לגנס עמים.

ראו החסידים כי אין רחמים לפני אנטיוכס הרשע, והתחילו 40 לברח מבתיהם ולהסתתר בהרים מפני פקידי המלך. אך מוח החסידים בעצרות מרגלי חרש סבבו בכל הארץ וגלו ליונים

הסטוריה עברית

את מסתרי החסידים. במערה אחת הסתתרו כאלף איש, אשה וטף. כאשר נודע הדבר לגדודי ⁴⁵ הסורים באו והקיפו את המערה. החסידים עמדו על נפשם בגבורה רבה, אך כשהגיע יום השבת הניחו את כלי המלחמה שלא לחלל את קדושת השבת.

⁵⁰ הסורים דרשו מן החסידים לצאת מן המערה ולעשות את מצות המלך אבל החסידים ענו כאיש אחד: "נמות בצדקתנו! עדים השמים והארץ שאתם הורגים אותנו בלי משפט". והסורים המלינים אמנם הרגו אותם אחד ⁵⁵ אחד, כמו ששוחטים את הצאן, וגבורת הקדושים לא נגעה אל לבם.

הרדיפות הנוראות של אנטיוכס היו הנסיון הראשון שההסטוריה נסתה את העם היהודי, אם יוכל להחזיק היטב בתורתו או לא. העם היהודי עמד בנסיון באפן מצין והראה ⁶⁰ לכל העולם מה גדול רוחו ומה רבה אמונתו.

חסידים מתחבאים
בקהלים

פָּרָק עֶשְׂרִים וְתִשְׁעָה

מִתְתִּיָּהוּ הַחֲשֹׁמוֹנָאִי

בְּיָמִים הָהֵם יָשָׁב בְּעִיר מוֹדְעִית כִּהֵּן זָקֵן וְנִכְבָּד בְּשֵׁם מִתְתִּיָּהוּ
 בֶּן יוֹחָנָן מִמִּשְׁפַּחַת הַחֲשֹׁמוֹנָאִים. וַיְהִי לוֹ חֲמִשָּׁה בָּנִים: יוֹחָנָן,
 הַפֶּקִיד הַסּוּרִי בַּמּוֹדְעִית שְׁמַעוֹן, יְהוּדָה, אֶלְעָזָר וַיּוֹנָתָן. כָּלֵם
 גְּבוּרִים, אֲמִיָּצִי לֵב וּמְסוּרִים לַעֲמָם וְדָתָם בְּלֵב וְנֶפֶשׁ. כְּשִׁמְעַ
 5 מִתְתִּיָּהוּ וּבָנָיו אֶת הַנַּעֲשָׂה בִּיהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם, קָרְעוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם,
 חָגְרוּ שָׁק וַהֲתַאֲבָלוּ מְאֹד. בְּאַחַד הַיָּמִים בָּא לַמּוֹדְעִית פֶּקִיד
 סוּרִי וְאָתוֹ אָנְשֵׁי צָבָא אֶחָדִים. הַפֶּקִיד הַקִּים מִזְבֵּחַ בִּרְחוֹב
 הָעִיר, אָסַף לִפְנֵיו אֶת כָּל הַיְּהוּדִים וְדָבָר עַל לִבָּם לִשְׁמַע בְּקוֹל
 הַמֶּלֶךְ וּלְהַקְרִיב קָרְבָּנוֹת לַזִּיאֹוס הָאֱלִיל.

10 קָדָם כָּל פְּנֵה הַפֶּקִיד אֶל מִתְתִּיָּהוּ הַכִּהֵן וְאָמַר לוֹ: "הֵן אִישׁ
 נָגִיד וְנִכְבָּד אֹתָהּ בְּקָרֵב עִמָּךְ, לָכֵן קָרֵב נָא אֹתָהּ רִאשׁוֹנָה לַעֲשׂוֹת
 אֶת מִצְוַת הַמֶּלֶךְ, כְּאֲשֶׁר עָשׂוּ כָּל הָעַמִּים
 דְּרִישַׁת הַפֶּקִיד וְהַשׁוֹבֵחַ מִתְתִּיָּהוּ
 בְּכָל מַדִּינֹת מַלְכוּתוֹ, וְאֹתָהּ וּבְנֶיהָ תִּמְצָאוּ
 חֵן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ, וַיִּתֵּן לָכֵם זָהָב וְכֶסֶף וּמִתְּנוֹת יְקָרוֹת". נִשְׂא
 15 מִתְתִּיָּהוּ אֶת קוֹלוֹ וַעֲנָה בְּגֹאֶן: "אִם אָמְנָם יִסּוּרוּ גּוֹי גּוֹי מֵאֱלֹהָיו,
 אֲנִכִּי וּבִיתִי נַעֲבֹד אֶת ה' וְאֶת דְּתֵי הַמֶּלֶךְ לֹא נַעֲשֶׂה". אַךְ הִנֵּה
 נִמְצָא בּוֹגֵד אֶחָד, וְהוּא נִגַּשׁ אֶל הַמִּזְבֵּחַ לְהַקְרִיב עָלָיו קָרְבָּן
 לַזִּיאֹוס. עוֹד לֹא הִסְפִּיק הַבּוֹגֵד לַעֲשׂוֹת דָּבָר וּמִתְתִּיָּהוּ קִפֵּץ
 חֲחֹלֶת הַמֶּרֶד עָלָיו בְּחֶמְהָ עֲזָה וְתַקַּע בּוֹ אֶת חֶרְבּוֹ,
 20 וְאַחֲרָיו הִמִּית גַּם אֶת הַפֶּקִיד הַסּוּרִי. מִיַּד הִתְנַפְּלוּ כָּל יוֹשְׁבֵי
 מוֹדְעִית עַל אָנְשֵׁי הַצָּבָא אוֹתָם וַיַּגְשׁוּם מִן הָעִיר. אִזּוֹ הֶעָבִיר

הסטוריה עברית

מתתיהו קול בעיר: מי לה' אלי! ויתאספו אליו חסידי העיר ויכלו אחריו ואחריו בניו להסתמר בהרים מנקמת הסורים. החסידים שברחו מיתר הערים ותעו בין ההרים חבורות חבורות, התאספו גם הם אל מתתיהו ויהיו לגדוד אחד. ²⁵ בן התחיל מרד החשמונאים נגד אנטיוכס אפיפנס בשנת 237 לפנה"ש.

הגדוד של מתתיהו עוד היה קטן והמורדים לא יכלו לצאת על הסורים במלחמה גלויה. לכן ארבו בהרים שבצדי הדרך, ובראותם גדוד סורי קטן עובר, ³⁰ מעשי המורדים נגד הונגים ומתנגדים התנפלו עליו והשמידוהו. מתתיהו שלח גם מרגלים בערי יהודה, וכשגודע לו כי בעיר זאת או אחרת אין צבא סורי, מהר שמה עם גדודו, הרג את כל המתנגדים שבעיר, הרס את מזבחות האלילים ונעלם. הסורים השתדלו ³⁵ להתנפל על המורדים ביום השבת, בקשכם כי גם החסידים האלה לא ילחמו ביום הזה, אך הסורים טעו הפעם. מתתיהו ואנשיו הבינו כי מלחמת ה' הם נלחמים והחליטו לאמר: "אם הלחם ילחמו איננו בניו ביום השבת, ויצאנו לקראתם ועמדנו על נפשנו, ולא נמות כמות אחינו במערות".

⁴⁰ שנה אחת עמד מתתיהו בראש הגדוד, והוא זקן וחלש מאד וימיו קרבו למוות. קרא לבניו וצום להקדיש את כל כחם למוות מתתיהו וצואתו למלחמת הקדש בעד עמם ותורתם. הוא הזכיר להם את מעשי אבות העם בימי קדם שבטחו בה' ונצלו מכל צרה, ואמר: "וגם אתם אל תיראו מפני כעס הרשע ⁴⁵ כי כל בבורו באין, היום יעלה ויגדל ומחר איננו. לכן התחזקו בני בתורת ה' והוא יושיע לכם". אחרי כן הפקיר מתתיהו

גדודי מתניהו בקרית

את יהודה גבור החיל לשר הצבא ואת שמעון החכם שם
ליועץ, ויברך אותם וימת.

פרק שלשים

נצחונות יהודה המכבי

יהודה, הנקרא בשם "מכבי" (מי כמוך באלים יהוה), היה
גבור חיל ואמץ לב מאין כמוהו. במלחמה היה דומה לכפיר
שואג לטרף, וכל מה שנדלה הסכנה,
כן נדלה אמונתו בה' וכן חזקה רוחו.
הנצחון הראשון על אפולוניוס

5 הוא היה גם שר צבא מצין ונפלא, ואנשי חילו היו נכונים לבא
בעדו באש ובמים. בראות אפולוניוס כי אנשי יהודה הולכים

ורבים אסף את כל חילו להשמיד את בני־ישראל עיר טרם
 יתחילו. אך יהודה נסבב והתגפל על איביו לפתע פקאם,
 הקה ופזר אותם, ואת אפולוניוס עצמו קרע בקרב. יהודה
 10 קמר את קרב אפולוניוס על ירכו וקח לו לקרב יקמת באיביו
 עמו.

אז אסף סירון, נציב הכנרים בארץ, כול יומר גדול ונבא
 גם הוא להלחם עם יהודה. בראות אנשי יהודה את מנהג
 האויב הגדול קרב נבסלו מאד ואמרו:
 15 ^{הנה אנחנו יוצאים בקיץ קטן ונפגשו}
 יבשה כבלי אכל, ואף נעמד לפני החול הנקרא חר' אף
 יהודה ענה להם: ה' הקצר לבת רבים ביד כעשים
 ורשעים ביד צדיקים. אל תיראו! כי הם בוסתים על רב
 חילם ואנחנו נלחמים על הירבה וחי נשינו וטפני, ולח'
 20 התשונו! אז התגפל יהודה על איביו ביום סער בטרם ידעו
 בבואו, ונרשם מארץ יהודה.

כאשר נודע הדבר לאנטיוכס בערה בו חמתו כאש. קרא
 אליו את ליסיאס, ראש שרי צבאותיו, וציוו להשמיד ולהכרית
 את כל היהודים ולהלק את ארצם לבני
 25 ^{היה מכלל הממלכה} ליסיאס אסף 47,000 איש, הפקיד
 עליהם שלשה שרי צבא נבחרים, את תלמי ואת נקנור ואת
 גורניאס, ושלח אותם למלא את מצינת המלך. נקנור וגורניאס
 היו כל כך בטוחים בנצחונם, שקראו לסיבירים רבים ללכת
 אחריהם ולקנות מידתם את היהודים, שיפלו בשבי, תשעים,
 30 תשעים יהודים בכבר כסף. בסקור קנה נפח למדי, וסוחרים
 רבים באו אל מנהג הסירים, ויבדו הרבה כסף וקרב ונס

בְּבָלִים לְאַסֵּר בָּהֶם אֶת יְדֵי הַיְּהוּדִים, שְׂמִיכְרוּ לָהֶם מָחָר, או
מִחֲרָתִים.

וְאַמֶּנֶם, קָשָׁה הָיָה לְהֵאמִין, כִּי שֵׁשֶׁת אֲלָפֵי הַיְּהוּדִים הִיגָעִים
35 וּבִלְתִּי מְזִינִים יוּכְלוּ לַעֲמֹד בִּפְנֵי 47.000 אִישׁ מְלֻמְדֵי מִלְחָמָה
וּמְזִינִים מִכַּף רִגְלָם עַד קֶדְקֶדָם. הַיְּהוּדִים
וְהַיְּהוּדָה קִוְּיָא לְצוּם
עֲצָמָם נִבְהָלוּ מְאֹד, כִּי הִבִּינוּ שֶׁהֵם, וְעַמָּם,
וְלִתְפִלָּה
וְאַרְצָם בָּאוּ בְּסַכְּנָה גְדוֹלָה מְאֹד. אֹז אֶסֶף יְהוּדָה אֶת אֲנָשָׁיו
אֶל הַמִּצְפָּה לְצוּם וְלִתְפִלָּה. הַמִּתְפַּלְלִים שָׁמוּ אָפֶר עַל רֹאשָׁם,
40 וְחָגְרוּ שָׁקִים, וְקִרְאוּ אֶל ה' בְּכָל כֹּחַם. אַחֲרֵי כֵן סָדַר יְהוּדָה
אֶת אֲנָשָׁיו לַגְּדוּדִים, הִפְקִיד עֲלֵיהֶם שָׂרִים וְאָמַר לָהֶם: "הִתְקַדְּשׁוּ
לְמָחָר וְהָיוּ לִבְנֵי חֵיל, כִּי טוֹב לָנוּ לָמוּת בְּמִלְחָמָה מֵרְאוּת בָּרָע
אֲשֶׁר יִמָּצֵא אֶת עַמָּנוּ".

וּצָבָא הַסּוּרִים הָקִים אֶת מַחְנֵהוּ עַל יַד הָעִיר אֲמָה. וְגוֹרְגִיאָס
45 בָּחַר לוֹ חֲמֵשֶׁת אֲלָפִים רִגְלֵי וְאֶלֶף פָּרָשִׁים, לְבֹא בְלִילָה עַל
מַחְנֵה הַיְּהוּדִים וּלְהַכּוֹתָם פְּתָאִם. אֵד
הַנֶּצְחֹן הַמְּזִיד הַשְּׁלִישִׁי
הַדְּבָר נִזְדַּע לַיהוּדָה בְּעוֹד מוֹעֵד וַיֵּצֵא
מִן הַמַּחְנֵה עִם כָּל אֲנָשָׁיו. וּבְעוֹד גּוֹרְגִיאָס מִתְנַגֵּב אֶל מַחְנֵה
הַיְּהוּדִים הָרִיק. הַתְּנַגֵּב גַּם יְהוּדָה בְּדָרָכִים נִסְמָרִים אֶל מַחְנֵה
50 הַסּוּרִים. הַסּוּרִים חָנוּ לְבִטָּח וְחָפּוּ בְּמוֹנָחָה עַד שֶׁיָּשׁוּב גּוֹרְגִיאָס
מִהַכּוֹת אֶת הַיְּהוּדִים. פְּתָאִם הִתְנַפְּלוּ הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם כְּאֲרִיּוֹת
מִשְׁחִיתִים וְהָצִיתוּ אֵשׁ בְּכָל הַמַּחְנֵה. הַסּוּרִים הִתְחִילוּ לָנוּס
בְּמַהוּמָה רַבָּה וְאֲנָשֵׁי יְהוּדָה רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם וְהָכּוּ בָּהֶם 3000
אִישׁ. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה הִגִּיעַ גּוֹרְגִיאָס אֶל מַחְנֵה הַיְּהוּדִים וּמָצָא
55 אוֹתוֹ רִיק. חָשַׁב שֶׁהַיְּהוּדִים בָּרְחוּ מִפְּנֵיו וְהִתְחִיל לְרַדֵּף אַחֲרֵיהֶם,
אֵד בְּרָאוֹתוֹ כִּי אֵין אִישׁ, פָּנָה לָשׁוּב אֶל מַחְנֵהוּ. וְהָנָה עֶשֶׂן עוֹלָה

הסטוריה עברית

מן הממנה ומארבעים האלף איש שהשאיר, אין אף אחד, ובמקומם עומדים יהודה ואנשיו נכונים לקרב. מיד הקבו

אנשי יהודה עולים ירושלימה בשיר הלל

אנשי גורגיאס את פניהם וינוסו גם הם. אז פשטו היהודים על
 60 ממנה הסורים, אספו את כל כלי המלחמה ואת צרורות הכסף
 והזהב, שהשליכו הסוחרים בנוסם, וישובו אל מחנם בשירי
 שמחה והלל.

באשר שמע ליסיאס מה שקרה, נפל ארצה והתעלף. אחרי
 שנה אסף לו 65,000 איש והוא עצמו הלך בראשם להכות את
 65 היהודים. ליהודה כבר היו אז עשרת
 ליסיאס המצחון הרביעי על
 אלפים איש, וכלם היו מזוינים היטב בכלי
 המלחמה שלקחו במלחמה הקודמת. בכל זאת לא בטח

יהודה בכם ימינו, כי אם התפלל אל ה' ובקש את עזרתו, למען ידעו העמים כלם כי ה' הוא הפודה את עמו ישראל מכל צרותיו".⁷⁰ אחרי כן התנפל יהודה על אויביו, הכה בהם חמשת אלפים איש והנשארים נסו. אחרי כל המלחמות האלה עלה יהודה עם כל אנשיו ירושלימה לגרש משם את המתיונים ולטהר את בית המקדש.

פרק שלשים ואחד

חנכת המזבח ובטול הגזרות

בשמחה ושיר הלל "הודו לה' כי טוב, כי לעולם חסדו", נכנסו הגבורים ירושלימה, ולקול השיר הזה מהרו כל טהור בית המקדש המתיונים ונסגרו במצודת אקרא. יהודה ואנשיו הגיעו אל הר הבית, ומחזה נורא נגלה לפניהם. כל הבית היה עזוב, ושומם, והרוס במקומות רבים, השערים היו שרופים באש ועשב השדה עלה סביבם. למראה העזובה הזאת קרעו היהודים את בגדיהם, נפלו על פניהם ושפכו את צערם הגדול לפני ה'. אחרי כן התחזקו והתחילו למקן את בית המקדש. את מזבח זיאוס הרסו עד היסוד ובמקומו בנו מזבח חדש; את המקומות ההרוסים תקנו; במקום הכלים שגזלו אגטיוכס עשו כלים חדשים והשיבו לבית את מראהו הראשון. בשנת 235 לחב"ש, ביום כ"ה בסלו חנכו היהודים את המזבח בקרבנות, בתפלה, ובשירים ובשמחה רבה מאד. האגדה חג החנכה (כ"ה בסלו) מספרת כי, בבוא הכהנים להדליק את גזרות המנורה, מצאו רק פך שמן טהור אחד, שהיה חתום

הסטוריה עברית

בחותם הכהן הגדול, כי יתר הפכים נפתחו על ידי המתנינים ונטמאו. נעשה להם גם ומעט השמן הזה הספיק לשמנה ימים, עד שהכינו שמן אחר. לכן נמשך חג חנכה המקדש שמנה ימים, והעם שמח בתשועת ה' עד בלי די. לזכר התשועה הזאת ולזכר הנס הגדול, קבעו גדולי העם את חג החנכה לדורות, ועד היום נוהגים היהודים להדליק גרות של חנכה שמנה ימים בשנה.

בינתיים חלה אנטיוכס וימת בענויים קשים ונזראים. בנו אנטיוכס החמישי עוד היה קטן, והשרים התחילו לריב ביניהם 25 מלחמות יהודה בגליל ועבר הירדן יכלו האחים החשמונאים לשבת במנוחה. נודע להם כי מעט היהודים שישבו בגליל ובעבר הירדן סובלים רדיפות קשות מבני הנזכר הרבים, שישבו סביבם. חלק יהודה את חילו בינו ובין שמעון אחיו, ושניהם הלכו להציל את אחיהם ולנקם באויביהם. גויי הגליל ועבר הירדן 30 נלחמו ביהודים בגבורה רבה. אך יהודה ושמעון הצליחו לעשות בהם נקמות קשות ולהכותם מכה על מכה.

בשוב יהודה ירושלימה התחיל לצור על מצודת אקרא, כי חפץ להשמיד את כל המתנינים מן הארץ. מתנינים אחדים התגנבו מן המצודה וברחו לאנטיוכיה 35 מצור אקרא והמלחמה החמישית בגוים לבקש עזרה משם. אספו הסורים מחנה גדול ועצום, כמאה ועשרים אלף איש, ופילים רבים מלמדי מלחמה ועליהם מגדלי עץ לקשתים, ועלו על ארץ יהודה. בראש המחנה הלה ליסיאס ואתו גם המלך הצעיר, אנטיוכס 40 החמישי. באשר נודע הדבר ליהודה המכבי, עזב את מצור

אֶקְרָא וְהִלֵּךְ לִקְרֹאת הַסּוּרִים. רַבּוֹת הַמְּגִנִּים הַמְּבָרִיקִים
וְהַחֲרָבוֹת הַשְּׁלוּפוֹת, וּמֵרָאָה הַפִּילִים הַנּוֹרְאִים לֹא הִכְהִילוּ אֶת
גְּבוּרֵי יְהוּדָה. הֵם הִתְנַפְּלוּ עַל אוֹיְבֵיהֶם בְּאִמָּץ לֵב נִפְלֵא וְעָמְדוּ
בַּמִּלְחָמָה זְמַן רַב. פֶּתָאֵם רָאָה אֶלְעָזָר אַחֵי יְהוּדָה מִרְחוֹק
45 מוֹת אֶלְעָזָר הַחֲשׂוֹנָאִי פִיל גָּדוֹל וּמִקְשָׁט, וְעָלָיו מְגִדֵּל יִפָּה וַיִּקֶּר
מִכָּל הָאֲחֵרִים. חָשַׁב אֶלְעָזָר שֶׁבַּמְּגִדֵּל הַהוּא יוֹשֵׁב הַמִּלָּךְ
בְּעֶצְמוֹ, וַתִּצְלַח עָלָיו רוּחַ גְּבוּרָה, וַיִּבְקַע לוֹ דֶּרֶךְ בֵּין אֲלָפֵי
הַסּוּרִים, וַיָּבֵא עַד הַפִּיל וַיִּתְקַע אֶת חֲרָבוֹ בְּבִטְנוֹ. הַפִּיל נָפַל
וַיָּמָת, אֲדָךְ בְּנִפְּלוֹ הַמִּית גַּם אֶת אֶלְעָזָר.

50 אֲזַ שָׁבוּ הַיְּהוּדִים אַחֲוֹר וְהִתְבַּצְּרוּ בִירוּשָׁלַיִם, וְהַסּוּרִים
הִתְחִילוּ לָצוּר עֲלֵיהֶם. נִדְמָה הָיָה כִּי הַנִּצְחָנוֹת הַקּוֹדְמִים הָיוּ
לְשׁוֹא, וְהַסּוּרִים יִנָּצְחוּ וַיִּשְׁמִידוּ אֶת כָּל
מִצּוֹר יְרוּשָׁלַיִם וּבְרִית הַשְּׁלוֹם הַיְּהוּדִים. אֲדָךְ פֶּתָאֵם הִגִּיד לְלִיסִיאֵס,
שִׁמְהָר לְשׁוֹב לְאַנְטִיּוֹכְיָה, כִּי הַשָּׂרִים אֲשֶׁר שָׁם חִפְצִים לְתַפְשׁ
55 אֶת הַמְּלִיכָה בְּיָדָם. אֲזַ כָּרַת לִיסִיאֵס עִם יְהוּדָה בְּרִית שְׁלוֹם
עַל פִּי הַתְּנָאִים הָאֵלֶּה: הַיְּהוּדִים נִשְׁבְּעוּ לַעֲבֹד אֶת מֶלֶכִּי סוּרְיָה
כְּבִתְחָלָה וְהִבְטִיחוּ לִפְרֹץ אֶת חוֹמַת הַר הַבַּיִת. וְאַנְטִיּוֹכָס
הַחֲמִישִׁי נִשְׁבְּעַ לְבָטֵל אֶת כָּל גְּזֵרוֹת אַנְטִיּוֹכָס וּלְתַת לַיְּהוּדִים
לַעֲבֹד אֶת הָאֱלֹהִים כְּרָצוֹנָם. זֶה הָיָה בִּשְׁנַת 233 לְחִב"שׁ. אֶת
60 מְנַלְאוּס, אֲשֶׁר בָּשְׁלוּ בָּאוֹ כָּל הַצָּרוֹת, צִוָּה לִיסִיאֵס לְחַנֵּק.

הסטוריה עברית

פֶּרֶק שְׁלִשִּׁים וּשְׁנַיִם

מִלְחָמוֹת יְהוּדָה הָאַחֲרוֹנוֹת

מִלְחָמוֹת רַבּוֹת וְקִשּׁוֹת נִלְחְמוּ הַיְּהוּדִים, וְדָם הִרְבֵּה נִשְׁפָּךְ,
אֲדָם הֵם נָצְחוּ וְהִשְׁיגוּ אֶת הַפָּצֶם. הַסּוּרִים לֹא עוֹד הִכְרִיחוּ אוֹתָם
לְסוּר מִדְּרָכֵי אֲבוֹתֵיהֶם, וְלִכְּן הִתְחִילוּ
יְהוּדָה לֹא בָטָח
בְּשִׁבּוּעַת הַנּוֹגִים
יְהוּדִים רַבִּים לַהֲנִיחַ מִיָּדָם אֶת כָּלִי נֶשֶׁק
וּלְעֹזֵב אֶת יְהוּדָה הַמִּבְּבִי. אֲדָם יְהוּדָה וְאֶחָיו, וְעוֹד רַבִּים, יָדְעוּ
כִּי אֵין לִבָּטֵחַ בְּשִׁבּוּעַת הַסּוּרִים. אֲנָטִיּוֹכֶס הַחֲמִישִׁי נִהְרַג
וּבְמִקּוֹמוֹ מֶלֶךְ דִּמְטָרִיוֹס (בֶּן סִילִיקוֹס הָרִבִּיעִי), וּמִי יוֹדֵעַ אִם
הַמֶּלֶךְ הַחֲדָשׁ הַזֶּה יָקִים אֶת שִׁבּוּעַת הַמֶּלֶךְ הַמוֹמֵת? לִכְּן חָפֵץ
יְהוּדָה לְהִלָּחֵם בַּסּוּרִים עַד שֶׁתִּהְיֶה אֶרֶץ יְהוּדָה לְמַמְלָכָה
חֲפִשִּׁית וְעוֹמֶדֶת בְּרִשּׁוֹת עֶצְמָה. 10

אֲדָם יְהוּדָה עֲצָמוּ לֹא הִצְלִיחַ לַעֲשׂוֹת אֶת מַחְשַׁבְתּוֹ הַגָּדוֹלָה
כִּי שׁוֹנְאִים רַבִּים הָיוּ לוֹ. רֹאשֵׁי הַכְּהֻנִּים וְגִדּוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם מִלְּפָנִים
אֱלִקִּימוֹס רוֹדֵף אֶת
קִנְאוֹ בִּיהוּדָה וּבְכַבּוּדוֹ וְשִׁנְאוֹ אֶת כָּל
הַחֲשֹׁמוֹנָאִים וְהַחֲסִידִים
מִשְׁפַּחַת הַחֲשֹׁמוֹנָאִים, שֶׁעָלְתָה פְּתָאם
לְגִדּוּלָה כְּזֹאת. אֲחָד מִרֹאשֵׁי הַכְּהֻנִּים הָהֵם, וְשִׁמּוֹ אֱלִקִּימוֹס, 15
(אֱלִיקִים) הָלַךְ אֶל הַמֶּלֶךְ דִּמְטָרִיוֹס וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְמִנּוֹתוֹ לְכַהֵן
גָּדוֹל וְלָתֵת לוֹ גִּדּוּד צָבָא נֶגֶד יְהוּדָה הַמִּבְּבִי. כֹּאֲשֶׁר קִבֵּל
אֱלִקִּימוֹס אֶת מֶה שֶׁבִקֵּשׁ, חָזַר יְרוּשָׁלַיִם וְהִתְחִיל לְרֹדֵף אֶת
הַחֲשֹׁמוֹנָאִים וְאֶת הַנּוֹטִים אַחֲרֵיהֶם. יְהוּדָה עִם אֶחָיו וְאֲנָשֵׁיהֶם
הִסְתַּתְּרוּ בְּהָרִים, לִכְּן תָּפַשׂ אֱלִקִּימוֹס שְׁשִׁים אִישׁ מִן הַחֲסִידִים 20
וַצִּוָּה לְהַרְגֵם בַּיּוֹם אֶחָד. אֲזִי הִתְחִיל גַּם יְהוּדָה לְהִתְנַפֵּל עַל
אֲנָשֵׁי אֱלִקִּימוֹס וּלְהַרְגֵם בָּהֶם, וְכָל הָעָם הָיָה עַל צִדּוֹ. לֹא אָרְכוּ

הַיָּמִים וְאַלְקִימוֹס הָיָה אָנוֹס לְבָרַח אֶל דִּמְטָרִיוֹס לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ
עֲזָרָה.

25 שָׁלַח דִּמְטָרִיוֹס לְאַרְץ יְהוּדָה אֶת שֹׁר הַצָּבָא נִקְנוֹר עִם חֵיל
רַב וְכַבֵּד. בָּבוֹאוּ יְרוּשָׁלַיִם דָּרַשׁ נִקְנוֹר מִן הָעָם לְמַסָּר לִידוֹ
עֲזָרַת הַיּוֹנִים לְאַלְקִימוֹס אֶת יְהוּדָה הַמַּכְבִּי, אֲדָּי יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם
וְיוֹם נִקְנוֹר" לֹא חָפְצוּ וְלֹא יָכְלוּ לַעֲשׂוֹת אֶת חָפְצוֹ.

יָצָא נִקְנוֹר מִירוּשָׁלַיִם לְבַקֵּשׁ אֶת יְהוּדָה, וּבָצָאתוּ הָרִים אֶת יָד
יְמִינוֹ וְאָמַר בְּאוֹנֵי הַכְּהֲנִים וְהָעָם, כִּי בָשׁוּבוּ מִן הַמִּלְחָמָה יִשְׁרָף
30 אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. אֲדָּי הוּא לֹא שָׁב. יְהוּדָה הִכָּה אֶת חֵילוֹ מִכָּה
רַבָּה וְאֶת נִקְנוֹר הִרְגָּה וְכָרַת אֶת רֹאשׁוֹ וְאֶת יָד יְמִינוֹ. הָעָם שָׂמַח
שְׂמֵחָה רַבָּה, וּלְזָכָר הַנִּצָּחֹן הַזֶּה קָבְעוּ אֶת יוֹם מַפְּלַת נִקְנוֹר
(י"ג אָדָר) לְיוֹם חֹג שְׁנִקְרָא "יוֹם נִקְנוֹר".

35 אֲדָּי שְׂמִיחַת הָעָם לֹא אָרְכָה. מַחְנֶה סוּרִי חָדַשׁ עָלָה עַל יְהוּדָה
וּבְרֹאשׁוֹ שֹׁר הַצָּבָא בִּכְחִידֹס. יְהוּדָה לֹא הִסְפִּיק לְהִתְכַּוֵּן
הַמִּלְחָמָה בִּבְכֻחֵידֹס בְּרֹאוֹי וּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפֵי אַנְשָׁיו הָיוּ חֲלָשִׁים
וּמֹת יְהוּדָה וְעַיִפִּים מְאֹד. וּבְרֹאוֹתָם אֶת חֵיל בִּכְחִידֹס

הָרַב וְהָעֲצוֹם הִתְחִילוּ רַבִּים מֵהֶם לָנוֹס, וְרַק שְׂמֹנֶה מֵאוֹת אִישׁ
40 נִשְׁאָרוּ עִם יְהוּדָה. יְהוּדָה רָאָה כִּי בָּיָסוּפוֹ, אֲדָּי לְשׁוּב אַחֲזֹר
לֹא חָפֵץ. הוּא אָמַר לְאַנְשָׁיו: "אִם קָרְבוּ יְמִינוֹ, נָמוֹת כְּגִבּוֹרִים,
וְאֵל יְהִי כְבוֹדֵנוּ לְכָלמָה". אַחֲרֵי כֵן הִתְנַפְּלוּ שְׂמֹנֶה מֵאוֹת
הַגִּבּוֹרִים עַל עֶשְׂרִים וּשְׁנַיִם אֲלָפֵי הָאוֹיְבִים, וַיִּלָּחֲמוּ בָהֶם מִן
הַבֶּקֶר עַד הָעֶרֶב, עַד נָפְלָם כָּלָם חֲלָלִים. וְגַם יְהוּדָה נָפַל (231),
45 וּשְׂמֵעוֹן וַיּוֹנָתָן אֲחָיו נִשְׁאוּ אוֹתוֹ מִשָּׂדֶה הַמִּלְחָמָה וּקְבְּרוּהוּ
בְּקִבּוּרַת מִתְתָּיָהוּ אָבִיו. הַיְּהוּדִים הִתְאַבְּלוּ יָמִים רַבִּים עַל
מוֹת יְהוּדָה הַמַּכְבִּי, וַיִּקְוֶנוּ עָלָיו:

"הוֹי, כִּי נָפַל גִּבּוֹר הָעָם וּמִגִּנּוֹ".

פָּרָק שְׁלִשִּׁים וּשְׁלֹשָׁה

יוֹנָתָן

אחרי מות יהודה המפבבי, שב אלקימוס ירושלימה והתחיל לרדף את החשמונאים הנשארים. יוחנן, שבעון יונתן המפבים עם אנשיהם המעטים אנוסים היו שנית
 את בחדס
 להסתתר בין ההרים, אך ידיהם לא רפו, ותקותם להסיר את על הסורים מעל עמם לא אבדה מלבם. 5
 שלשת האחים בחרו ביונתן לראש עליהם ועל אבאם הקטן, והוא התחיל להלחם בחיל בבחידס ולהוניע אותו במלחמות קטנות אך פתאמיות. גודי יונתן ארבו לסורים בכל הארץ, התגפלו עליהם לפתע פתאם, הכו בהם כמה שיכלו ונעלמו פתאם, כדי להתגפל במקום אחר. כן עברו ארבע שנים מיום מות יהודה, ובבחידס עזב את ארץ יהודה עיף ונבכלם. 10
 ארבע שנים אחרי כן הופיע בסוריה איש אחד בשם אלכסנדר בלס אשר בקש למלך במקום דמטריוס. דמטריוס יוחנן-כח גדול
 בא בסכנה גדולה ופנה אל יונתן לעזרה. 15
 הוא הפקיד את יונתן לנציב ירושלים ויהודה ובקש ממנו לאסוף בשבילו צבא יהודי. ימים מועטים אחרי כן התחיל גם אלכסנדר בלס לבקש את עזרת יונתן, ושלח לו עשרת זהב ואדרת ארנמן, ומנה אותו לכהן גדול ולמושל על כל ארץ יהודה. יונתן הבטיח לעזור לאלכסנדר בלס נגד דמטריוס, 20
 ובשנת 443 לחב"ש, בחג הסוכות, בא יונתן לכהן הגדול לשרת במקדש בפעם הראשונה.

אחרי שלש שנים נפל דמטריום במלחמה, ואלכסנדר בלס
מלך במקומו. אבל המהומות בסוריה לא חדלו, ויונתן ידע
להשתמש בזה לטובת עמו וארצו. הוא

יונתן מתבצר ומרחיב

25 את ארצו

בצר את הר הבית, את חומות ירושלים
ואת מבצרי הגבול. אחרי כן אסף לו חיל רב וכבש שלש ערים
שמרוניות ואת יפו עיר החוף, גרש מהן את עובדי האלילים
והושיב יהודים במקומם. כן הלך יונתן הלאה וקרוב אל מטרתו
הגדולה: לעשות את ארצו למדינה חפשית.

30 באשר נודעה מחשבת יונתן בסוריה, מהר טריפון שר הצבא

ובא לארץ יהודה בחיל כבד. אסף גם יונתן ארבעים אלף
איש נפל יונתן בשבי

איש ניצא לקראתו. ראה טריפון כי
במלחמה יחזק יונתן ממנו, ניצח בערמה. הוא קבל את פני

יונתן בכבוד גדול ובדברי אהבה ושלוש, ודבר על לבו לשלח

35 מעליו את כל חילו וללכת איתו לעכו אל המשתח, שהכין
לכבודו. יונתן האמין לו, לקח איתו רק אלף איש והלך עם

טריפון לעכו. שם צוה טריפון להקיף את אנשי יונתן ולהרגם
עד אחד, ואת יונתן עצמו לקח בשבי. טריפון חשב כי בלי

יונתן אמין הלב והמנהיג הנאמן לא יוכלו היהודים לעמד על
נפשם, ולקח את כל חילו ועלה על ארץ יהודה להשחיתה.

40 היהודים נבהלו מאד וידיהם רפו. אז עמד שמעון
החשמונאי, האחרון מבני מתתיהו (יונתן נפל בחרב שודדים

עוד לפני שנים אחדות), והראה כי גם
הוא ראוי לשמו. הוא עמד לפני העם

שמעון קם לנשיא

מות יונתן ובניו

45 ואמר: "אתם ידעתם כי כל אחי נפלו בחרב למען ישראל,
ואנותר רק אני לבדי. ועתה חלילה לי משמר את נפשי בעת

הסטוריה עברית

שומר החומה

צָרָה, כִּי לֹא טוֹב אֲנֹכִי מֵאֲחִי". הָעָם הִרִיעַ בְּשִׂמְחָה לִקְרֹאת מִנְהִיגוֹ הַחֹדֶשׁ, וְשִׁמְעוֹן אָסַף צָבָא חֹדֶשׁ וַיֵּצֵא לִקְרֹאת טָרִיפּוֹן. כְּאֲשֶׁר נֹדַע הַדָּבָר לְטָרִיפּוֹן, מֵהֵרָ לְהוֹדִיעַ לְשִׁמְעוֹן, כִּי אִם יִתֵּן לוֹ מֶאֱהָ כֶּבֶד בְּסֶף וְאֵת בְּנֵי יוֹנָתָן לְעֶרְבוֹן יוֹצִיא אֶת יוֹנָתָן מִשְׁבִּיּוֹ. שִׁמְעוֹן חָשָׂד כִּי טָרְפוֹן מַעְרִים גַּם הַפֶּעַם, וּבְכָל זֹאת

שָׁלַח לוֹ אֶת הַכֶּסֶף וְאֶת שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָתָן, שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ, כִּי הוּא אִישׁ בְּמוֹת אָחִיו. טְרִיפּוֹן קִבֵּל אֶת הַכֶּסֶף, הִרְג אֶת יוֹנָתָן וְאֶת שְׁנֵי בְנָיו וּבְרַח אֶל אֲרָצוֹ.

פֶּרֶק שְׁלִשִּׁים וָאֶרְבָּעָה

שְׁמַעוֹן נָשִׂיא הַיְּהוּדִים הָרִאשׁוֹן (212—205 לְפָחַב"ש)

אַחֲרֵי מוֹת יוֹנָתָן הָיָה שְׁמַעוֹן אָחִיו לְכַהֵן גָּדוֹל וְלִשְׂר צָבָא הַיְּהוּדִים, וְהוּא גָמַר אֶת מַעֲשֵׂי אָחִיו בְּהַצְלָחָה רַבָּה. מִמְּלַכַת סוּרִיָּה הִלָּכָה וַיְרַדְּהָ, כִּי הִמְהוּמוֹת הָרַבּוֹת הִקְרִיבוּהָ וְהִחֲלִישׁוּהָ, וְשְׁמַעוֹן חָדַל לִירֹא מִפְּנֵיהָ. הוּא אָסַף לוֹ חֵיל עֲצוּם וּפָנָה אֶל דְּמַטְרִיוֹס הַשְּׁנִי אֲשֶׁר מָלַךְ אֹז בְּסוּרִיָּה, וְדָרַשׁ מִמֶּנּוּ לְהִסִּיר אֶת מִמְּשַׁלְתּוֹ מֵאֶרֶץ יְהוּדָה וּלְהַכְרִיזָהּ לְאֶרֶץ חֲפְשִׁית. דְּמַטְרִיוֹס רָאָה כִּי שְׁמַעוֹן חֹזֵק מִמֶּנּוּ וְהִסְכִּים. אֹז קִבֵּשׁ שְׁמַעוֹן אֶת הַמְּצוּדָה אֲקָרָא, וְגָרַשׁ מִן הָאֶרֶץ אֶת הַסּוּרִים הָאַחֲרוֹנִים. עֲשָׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה (212—237) אָרְכוּ מִלְחָמוֹת הַחֲשֻׁמוֹנָאִים, וְדָם הָרַבָּה נִשְׁפָּךְ, אֲדָף לֹא לָשׂוּא. אֶרֶץ יְהוּדָה עָבְרָה כָּלָה לְרִשּׁוֹת עֲצָמָה (בְּשָׁנַת 212 לְפָחַב"ש).

הָעָם הִכִּיר כִּי חֲרוּתוֹ וּכְבוֹדוֹ בָּאוּ לוֹ מִיַּד הַחֲשֻׁמוֹנָאִים וְהִחֲלִיט לְגַמֵּל לָהֶם כְּבוֹד וִיקָר. אֹז הִתְאַסְּפוּ הַכְּהֻנִּים, הַזִּקְנִים וְהָעָם בַּחֲרָוּ וּבְחָרּוּ בְּשְׁמַעוֹן וּבְבָנָיו אַחֲרָיו לְהִיזָתָם כְּהֻנִּים גָּדוֹלִים וְנָשִׂאִים עַל עַם לְנִשְׂאִי 15

יְהוּדָה עַד שֶׁיָּבֵא הַמֶּלֶךְ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. הָעָם כָּבַר לְמַד וַיַּדַּע מִדְּבַרֵי הַנְּבִיאִים, כִּי רַק הַמְּשִׁיחַ יָבִיא לַעוֹלָם מִמְּשַׁלַת אָמֶת וְצֶדֶק, וְרַק הוּא יְהִיָּה רָאוּי לָשֵׁם "מֶלֶךְ".

הסטוריה עברית

איש סתת גפנו ומסת האנתו

אז התחילו ימי הצלחה וכבוד לעם יהודה. שמעון עמל
 20 להרחיב את גבולות ארצו וכבש ערים אחדות (נזר, בית-צור,

ימי הצלחה וקבוד
 יבנה ואשדוד) והושיב בהן יהודים. הוא
 בצר את המבצרים ונתן בהם צדה וכלי מלחמה לרב. הארץ
 נתנה את תבואתה, והעם ישב לבטח איש תחת גפנו ותחת
 תאנתו, ואין מחריר. מלך סוריה, אנטיוכס השביעי (אנטיוכס
 25 סידטס), נסה, אמנם, להשיב אליו את ארץ יהודה, ושלח
 המלחמה
 קנדביאוס ההורקני
 שמעון כבר היה זקן וישלח לקראתו את
 יוחנן ויהודה בניו בראש צבא היהודים. המלחמה פרצה על
 יד העיר יפו ויוחנן הכה את חיל קנדביאוס מכה רבה. על
 שם הנצחון על קנדביאוס ההורקני נקרא יוחנן מאז בשם יוחנן
 30 הורקנוס.
 ראה אנטיוכס השביעי כי במלחמה לא יוכל לשמעון,
 התחיל להסית את תלמי, חתן שמעון, להרג את חותנו ולהיות
 מות שמעון ושני בניו
 לנשיא במקומו. תלמי הזמין את שמעון
 35 ואת בני ביתו אל ארמונו שהיה אצל יריחו, ובשעת המשתה
 צוה לעבדיו להרגם. שמעון ושני בניו, יהודה ומתתיהו, נהרגו,
 ואת אשת שמעון לקח תלמי בשבי. מיד אחרי זה שלח תלמי
 את אנשיו להרג גם את יוחנן הורקנוס, הבן הבכור והאחרון
 של שמעון, אך הדבר נודע ליוחנן בעוד מועד, ויהרג את אנשי
 40 תלמי ויהי הוא לכהן גדול ולנשיא במקום אביו.

באשר נודע הדבר לתלמי, התבצר באחד המבצרים. יוחנן
 צר עליו, אך מדי גשתו להרעיש את המבצר, העלה תלמי
 איד נצל תלמי
 מנקמת יוחנן
 את חותנתו השבויה על החומה ואמר
 ליוחנן, כי ימיתה, אם לא יעלה מעליו.
 45 האשה הזקנה התחננה אל בנה, כי לא ישים אליה לב וילחם

ברוצח אביו ואחיו, אך יוחנן לא יכל לראות בצרת אמו ועלה מן המבצר. אז המית מלמי את חומתו וברח מארץ יהודה.

פֶּרֶק שְׁלֹשִׁים וְחֲמֵשֶׁה

יוחנן הורקנוס (205–174 לפנה"ס)

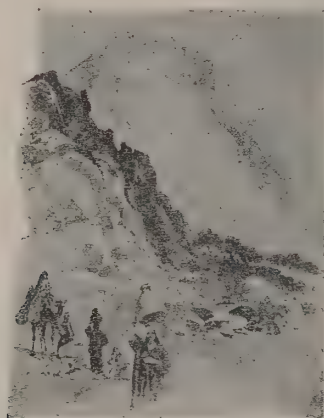
בשנה הראשונה לנשיאות יוחנן נסה אנטיוכס השביעי עוד הפעם לכבש את ארץ יהודה. הוא עלה על ירושלים בחיל מלחמת אנטיוכס השביעי ביוחנן הורקנוס. ללכדה. אנטיוכס וחילו עיפו מאד מן המצור הארץ, אך גם הנצורים סבלו הרבה, כי הרעב הציק להם. ויהי בבא חג הסוכות, פנה יוחנן אל אנטיוכס בבקשה להפסיק את המלחמה לשבעת ימי החג. אנטיוכס הסכים לזאת בשמחה, ושלח לבית המקדש מתנות כסף וזהב וצאן ובקר לקרבנות. אחרי החג כרתו יוחנן ואנטיוכס ברית שלום. אנטיוכס לקח מס גדול ועלה מארץ יהודה.

5 אחרי שנים אחדות התחיל יוחנן להלחם מלחמות כבוש. כי בשוב היהודים מבבל קבלו מאת כרש רק את נחלת שבטי למה נלחם יוחנן בשכניו ארץ ישראל (אדמת אפרים, הנליל ועבר הירדן) היתה בידי השמרונים ועמים אחרים. העמים האלה שנאו את יהודה הקטנה, ובשעת מלחמה עזרו תמיד לאויביה. את העמים האלה בקש יוחנן להכניע תחמיו כדי להשיב ליהודים את כל ארצם ולהפטר משונאים תמידים.

10 אחרי שנים אחדות התחיל יוחנן להלחם מלחמות כבוש. כי בשוב היהודים מבבל קבלו מאת כרש רק את נחלת שבטי למה נלחם יוחנן בשכניו ארץ ישראל (אדמת אפרים, הנליל ועבר הירדן) היתה בידי השמרונים ועמים אחרים. העמים האלה שנאו את יהודה הקטנה, ובשעת מלחמה עזרו תמיד לאויביה. את העמים האלה בקש יוחנן להכניע תחמיו כדי להשיב ליהודים את כל ארצם ולהפטר משונאים תמידים.

15 אחרי שנים אחדות התחיל יוחנן להלחם מלחמות כבוש. כי בשוב היהודים מבבל קבלו מאת כרש רק את נחלת שבטי למה נלחם יוחנן בשכניו ארץ ישראל (אדמת אפרים, הנליל ועבר הירדן) היתה בידי השמרונים ועמים אחרים. העמים האלה שנאו את יהודה הקטנה, ובשעת מלחמה עזרו תמיד לאויביה. את העמים האלה בקש יוחנן להכניע תחמיו כדי להשיב ליהודים את כל ארצם ולהפטר משונאים תמידים.

לראשונה כבש יוחנן הורקנוס שתי ערים בעבר הירדן.
 20 אחרי כן כבש את ארץ אדום וספח גם אותה לארץ יהודה.
 ארץ אדום הייתה בדרום יהודה וקרובה
 לירושלים, והאדומים נתנו תמיד לסורים
 לעבר דרך ארצה להלחם ביהודה. ולכן, כדי לסגר בפני
 אויבי יהודה את הדרך הזאת, כבש יוחנן את אדום והכריח
 25 את האדומים להתיהד או לעזב את ארצם. אחרי שנמרו את
 המלחמה באדום, שלח יוחנן את שני בניו, אריסתבלוס
 ואנטיוגוס, לכבש את ארץ שמרון. היהודים כבשו את שכם,

הר גרזים

הרסו את מקדש השמרונים שעמד על הר גרזים כמאתים שנה,
 וצרו על העיר שמרון. השמרונים קראו לעזרתם את הסורים
 30 ואת המצרים אך אריסתבלוס ואנטיוגוס הכו את אלה ואת
 אלה, כבשו את שמרון והרסו אותה עד היסוד.

בן הֶלְכָה אֶרֶץ יְהוּדָה וַנַּעֲשֶׂתָה שְׁנִית לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְהַגּוֹיִים
 מִסְבִּיב הִחְלוּ לִירָא מִפְּנֵי הַיְּהוּדִים וּלְכַבֵּד אוֹתָם. אֹז הַתְּחִילוּ
 הַצְּדוּקִים וְהַפְּרוּשִׁים הַיְּהוּדִים לַחֲשֹׁב אֵיךְ לְסַדֵּר אֶת מַלְכוּתָם
 35 הַחֲדָשָׁה. הַכֹּהֲנִים הַצְּדוּקִים (מִבֵּית צְדוֹק, הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל מִימֵי
 שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ) וְאוֹתָם כָּל הַשָּׂרִים אָמְרוּ, כִּי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל צָרִיכָה
 לְהִתְנַהֵּג כְּכָל אַרְצוֹת הַגּוֹיִים. זֹאת אוֹמְרֵת שְׁהַיְּהוּדִים צָרִיכִים
 לְהִלָּחֵם תָּמִיד בְּשִׁכְנֵיהֶם וּלְכַבֵּשׁ אַרְצוֹת חֲדָשׁוֹת כַּמָּה שְׁאֵפְשָׁר,
 וְהַנְּשִׂאִים וְהַשָּׂרִים צָרִיכִים לְהִתְנַהֵּג כַּאֲשֶׁר תִּדְרֹשְׁנָה מֵהֶם
 40 הַמִּלְחָמוֹת הָאֵלֶּה. אָבָל חֲכָמֵי הַתּוֹרָה וְהַחֲסִידִים, שֶׁנִּקְרְאוּ
 בְּשֵׁם "פְּרוּשִׁים" (נִבְדָּלִים), אָמְרוּ, כִּי הַיְּהוּדִים צָרִיכִים לִהְיוֹת
 נִבְדָּלִים מִכָּל הַגּוֹיִים וּלְלַכֵּת בְּדַרְכָּם שְׁלֵהֶם: לְהִתְחַזֵּק
 בְּאַמוּנָתָם בַּה' וּבְצִדְקָתוֹ, לִשְׁמֹר אֶת תּוֹרָתוֹ וּלְסַדֵּר עַל פִּיהָ
 אֶת חַיֵּי הַיַּחֲדִיד וְכָל הָעָם. וְעוֹד בְּדָבָר אֶחָד נִחְלְקוּ הַצְּדוּקִים
 45 מִן הַפְּרוּשִׁים: הַצְּדוּקִים אָמְרוּ, כִּי רַק תּוֹרַת מֹשֶׁה, הַתּוֹרָה
 שֶׁבִּכְתָּב, הִיא קְדוּשָׁה שְׂאִין לְסוּר מִמֶּנָּה, אָבָל מִנְהַגֵּי הָעָם
 וְהַתְּקִנּוֹת שֶׁל אֲנָשִׁי כְּנִסַּת הַגָּדוֹלָה אֵינָם קְדוּשִׁים. הַפְּרוּשִׁים
 אָמְרוּ, כִּי הַמִּנְהָגִים וְהַתְּקִנּוֹת וְהַבְּאוּרִים עַל הַתּוֹרָה גַּם הֵם
 תּוֹרָה, תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, וְכָל הָעָם חַיִּב לַעֲשׂוֹתָם.
 50 בֶּן קָמוּ בֵּין הַיְּהוּדִים שְׁתֵּי כְּתוּבֹת, צְדוּקִים וּפְרוּשִׁים, וְכָל אַחַת
 מֵהֶן תִּפְצָה לַעֲמֹד בְּרֹאשׁ הַמִּמְשָׁלָה, כְּדֵי לְסַדֵּר אֶת הָאָרֶץ
 כְּחֻפְצָה. הַחֲשִׁמוּזָאִים הָיוּ תָּמִיד עַל צֵד
 55 הַחֲשִׁמוּזָאִים הַפְּרוּשִׁים-הַחֲסִידִים, שֶׁעָזְרוּ לָהֶם לַעֲלוֹת
 לַגָּדוֹלָה. יוֹחָנָן הוֹרְקָנוֹס בָּחַר לוֹ מִן הַפְּרוּשִׁים מוֹעֲצָה שֶׁל
 שְׁבַעִים וְאַחַד, חֲכָמִים וְזִקְנִים, שֶׁתְּעֻזּוֹר לוֹ לְנַהֵג אֶת הָאָרֶץ,
 וְהַמוֹעֲצָה הָזֹאת נִקְרְאָה בְּשֵׁם "בֵּית דִּין שֶׁל חֲשִׁמוּזָאִים", אוֹ

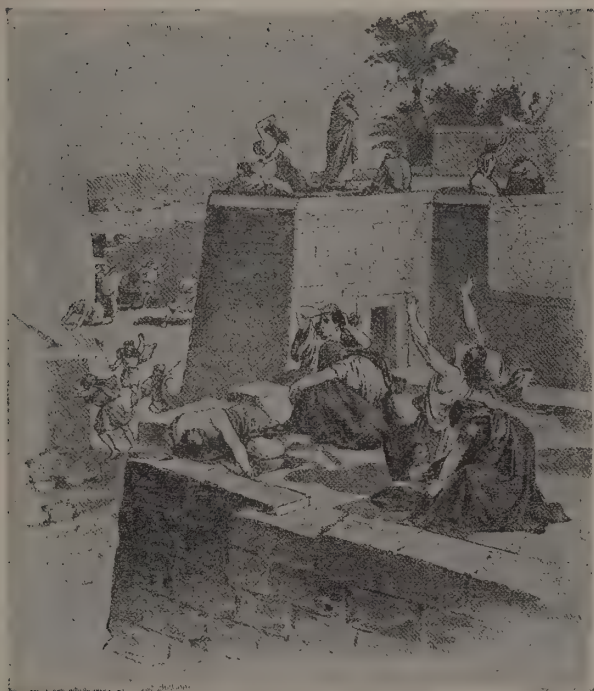
סנהדרין. אבל אחרי כן נפל ריב בין יוחנן והפרושים.
 הפרושים חשבו, כי יוחנן איננו ראוי להיות כהן גדול ולעבד
 את עבודת הקדש לפני ה', כי כל ימיו עסק במלחמות, ודם
 הרבה שפך (והלא מפני זה לא נתן ה'
 60 ריב יוחנן עם
 הפרושים
 לדרוד המלך לבנות את בית המקדש).
 פעם בשעת משתה, קם אחד הפרושים ואמר ליוחנן: "רב לך
 בְּתֵר מְלָכוֹת! הִנֵּה אַתְּ בֵּתֵר הַבְּהוּנָה" ... בָּעֵס יוֹחָנָן, הִרְחִיק
 אֶת הַפְּרוּשִׁים מִן הַסֵּנְהֶדְרִין וּמִכָּל עֲנִינֵי הַמְּלוּכָה וְהַפְּקִיד
 65 צְדוֹקִים בַּמְּקוֹמָם.
 אָבָל הָעַם נִשְׁאָר עַל צַד הַפְּרוּשִׁים חֲכָמֵי הַתּוֹרָה.

פָּרָק שְׁלִשִׁים וְשֵׁשׁ

יְהוּדִית

אחרי מלחמות החשמונאים בעד התורה וחרות העם, נבְּרָה
 אֶהְבֵּת הָעַם אֶל תּוֹרָתוֹ מְאֹד, וַיִּוָּדְעִי כִתְבֵי הַקֶּדֶשׁ הֵלְכוּ וַרְבוּ.
 מְלִבְד כִּתְבֵי הַקֶּדֶשׁ הוֹפִיעוּ אֲזַי גַּם סִפְרִים אֲחֵרִים לְלַמֵּד אֶת
 הָעַם יִרְאֵת ה'. אֶחָד הַסִּפְרִים הָאֵלֶּה נִקְרָא בָּשֵׁם "יְהוּדִית"
 5 הַסְּפוּר שָׁבוּ אֵינָנו הַסְּטוּרִי, וְהוּא בָּא רַק לְלַמֵּד, כִּי יִרְאֵת
 הָאֱלֹהִים מֵאִלָּה מִכָּל צָרָה. וְזֶה הוּא, בְּקִצּוֹר, הַסְּפוּר עַל דְּבַר
 יְהוּדִית.

הוֹלּוּפְרָנְס, שֶׁר צָבָא הָאֲשׁוּרִים, צָר עַל הָעִיר בְּתוֹל וְכַבֵּשׁ
 אֶת כָּל הַמַּעֲיָנוֹת אֲשֶׁר מִחוּץ לָעִיר. שְׁלִשִׁים וָאַרְבָּעָה יוֹם שָׁתוּ
 הַנִּצְוִרִים מִימֵי בּוֹרוֹת, וּכְשֶׁתְּמוּ גַם הַמִּים
 10 הָעִיר בְּחֹל בְּמִצּוֹר
 וּבְצָרָה
 הָאֵלֶּה, הִתְחִיל צָמָא נוֹרָא לָעֲנוֹת אֶת

עגוויי רעב וצמא

יושבי העיר. התחילו הנצורים לדרש מזקניהם להפנע
להולופרנס ולמסר לו את העיר. נדמה היה, שכל תקנה
אברה, וכל יושבי בתול בכו וצעקו מאד. אז קמה אשה אלמנה
אחת, יהודית החכמה, היפה ויראת האלהים, ותשם את נפשה
בכפה להציל את עמה. 15

יהודית קראה אליה את זקני העיר ובקשה מהם, כי יתנו

לָהּ לַצֵּאת בְּלִילָה מִן הָעִיר אֶל מַחֲנֵה הָאוֹיֵב. אָמְרוּ לָהּ הַזִּקְנִים:
תְּפִלַּת יְהוּדִית וְנִאֲמָה 20
אֶל הָאוֹיֵב לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּאוֹיְבֵינוּ". הַזִּקְנִים יָצְאוּ

אֶל חֻמּוֹת הָעִיר, וַיהוּדִית שָׁמָּה אָפַר עַל רֹאשָׁהּ וַהֲתַחִילָה
לְהִתְפַּלֵּל: "אֵל אֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁמַע לְקוֹל תַּחֲנֻנָּתִי. הֲרָאָה לְעֵינַי
עֲמָךְ וּלְעֵינַי כָּל מִשְׁפַּחוֹת הָאָרֶץ כִּי לָךְ ה', הִכָּם וְהַגְבוּרָה".
כְּבִלּוּתָהּ לְהִתְפַּלֵּל, רָחַצָה יְהוּדִית וְסָכָה אֶת רֹאשָׁהּ בְּשֶׁמֶן טוֹב,
25 לְבָשָׂה בְּגָדֵי חֲמֻדוֹת וְשָׁמָּה עָלֶיהָ אֶת כָּל תְּכֵשִׁיטָהּ, צְמִידִים
טַבָּעוֹת, וְזָמִים שֶׁל זָהָב, וְנִעְלָם שָׁמָּה בְּרִגְלֶיהָ. אַחֲרֵי כֵן נָתְנָה
לְשַׁפְּתָהּ בַּד שֶׁמֶן, נָאֵד זֶיֶן, לָחֶם וְתַאֲנִים, וּשְׁתִּיתָהּ יָצְאוּ מִן הָעִיר
אֶל מַחֲנֵה הָאוֹיֵב.

שׁוֹמְרֵי מַחֲנֵה הָאֲשׁוּרִים תָּפְשׁוּ אֶת שְׁתֵּי הַנָּשִׁים וּשְׁאַלוּ אֶת
30 יְהוּדִית: "מִי אַתְּ וְאַנָּה תִּלְכִּי?" עָנְתָה לָהֶם: "עֵבְרִית אֲנִי וּבְרַחֲמֵי,
כִּי רֹאָה אֲנִי אֶת כָּל הָעָם נוֹפֵל בְּיָדֶיכֶם.
יְהוּדִית לִפְנֵי הוֹלּוֹפְרָנִס

וַעֲתָה הִבִּיאוּ אוֹתִי לִפְנֵי הוֹלּוֹפְרָנִס, וְאֶגִּיד
לוֹ אֶת כָּל הָאֲמֶת". וְהוֹלּוֹפְרָנִס כָּבַד שָׁכַב אֹז עַל מִשְׁכְּבוֹ מִחַת
חֶפֶת אֶרְצָן רְקוּמָה בְּזָהָב וְאֲבָנִים יְקָרוֹת. כַּאֲשֶׁר הוֹדִיעוּ לוֹ
35 עַל דְּבַר יְהוּדִית יָצָא אֵלֶיהָ עַל פֶּתַח הָאֵהֶל וַעֲבָדָיו נוֹשְׂאִים
לְפִידִים לִפְנֵיו לְהָאִיר. בִּרְאוֹת הוֹלּוֹפְרָנִס אֶת יְהוּדִית הַתְּפִלָּא
מְאֹד לִפְיָהּ הָרַב וּשְׁאַל: "הַגִּידִי לִי, בְּתִי, עַל מָה בְּרַחֲתִי, וְלָמָּה
בָּאת אֵלַיִנִי?" אָמְרָה לוֹ יְהוּדִית: "יָדַע לָךְ, כִּי כָל רָע לֹא יִקְרָה
לְעַמָּנוּ, אִם לֹא חָטָא לֹאֲלֹהֵינוּ. וַעֲתָה רְאִיתִי, כִּי הִלָּחֶם וְהַמִּים
40 אָפְסוּ מִן הָעִיר, וַיּוֹשְׁבֶיהָ נִכְוָנִים לֹאֲכֹל כָּל דְּבַר טָמֵא וּלְשַׁלַּח
יָדָם גַּם בַּתְּבוּאָה, בְּשֶׁמֶן וּבַיִין, שֶׁהִקְדִּישׁוּ לְבֵית ה' בִּירוּשָׁלַם.
וְאֲנִי יָדַעְתִּי, כִּי בְיוֹם אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ כְּזֹאת, יִחַר בָּם אִף ה' וּמִסְרָם

בְּיָדֶיךָ, וְלֹכֵן נִמְלֻטְתִּי מִן הָעִיר. וְעַתָּה צוּ נָא לַעֲבֹדְךָ שְׂיִחְנוּ
 לִי לַצָּאֵת בְּכָל לַיְלָה מִן הַמַּחֲנֶה לְהַתְפַּלֵּל לֵאלֹהֵי. וְהָיָה,
 45 כֹּאֲשֶׁר יִגְלֶה לִּי ה', כִּי יוֹשְׁבֵי בְּתוֹל כְּבָר חָטְאוּ לוֹ, וּבָאתִי וְהִגַּדְתִּי
 לָךְ, וַיָּצֵאתָ עִם כָּל הַמַּחֲנֶה, וְלֹא יִתְיַצֵּב אִישׁ לִפְנֵיךָ."

דְּבָרֵי יְהוּדִית מֵצֵאוּ חֵן בְּעֵינֵי הוֹלּוֹפְרָנִס, וְהוּא צֹנֶה לַעֲבֹדְיוֹ
 לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנָה בְּכָל דְּבָר. וְעוֹד צֹנֶה לְשִׁים לִפְנֵיהָ לֶאֱכֹל
 וְלִשְׁתּוֹת בְּכָלִי כֶסֶף וְזָהָב, אֲדָּ יְהוּדִית
 50 לֹא נִגְעָה בַּמֵּאֲכָלִים הָאֵלֶּה וְאָכְלָה וְשָׂתְתָה
 יְהוּדִית שָׂמָה נִפְשָׁה
 בְּכֶפֶה בְּעֵד עֲמָה

רַק מִמָּה שֶׁהִבִּיֵּאָה אֶתָּה מִבֵּיתָהּ. בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי עָשָׂה הוֹלּוֹפְרָנִס
 מִשְׁתֶּה גָדוֹל וְשָׁלַח לִקְרֹא גַם לַיהוּדִית. הִיא בָּאָה, וְהוֹלּוֹפְרָנִס
 שָׂמַח לִקְרֹאתָהּ מְאֹד וַיִּשֶׁת הַרְבֵּה זֵנוֹ, עַד שֶׁנִּרְדָּם. אֲזִי נִגְשָׁה
 יְהוּדִית אֶל הוֹלּוֹפְרָנִס הַזֶּה, הוֹצִיֵּאָה אֶת חֲרָבוֹ וּכְרָתָה אֶת
 55 רֹאשׁוֹ מֵעֻלּוֹ. הִיא יָצְאָה בְּלֹאט מִן הָאֵהָל, מְסַרָּה אֶת רֹאשׁ
 הוֹלּוֹפְרָנִס לְשִׁפְחָתָהּ לְשִׁים בִּשְׁק, וְשִׁתִּיהָ יָצְאוּ מִמַּחֲנֶה אֲשׁוּר,
 כֹּאֲלוֹ הֵן הוֹלְכוֹת לְהַתְפַּלֵּל. וּבָאוּ בְּשָׁלוֹם אֶל הָעִיר בְּתוֹל.
 כֹּאֲשֶׁר נֹדַע בְּבֶקֶר לַצָּבָאוֹת הָאֲשׁוּרִים כִּי הוֹלּוֹפְרָנִס מֵת, נִפְלָה
 עֲלֵיהֶם אֵימָה גְדוֹלָה וַיָּנוּסוּ. הַיְּהוּדִים רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם, הִכּוּ
 60 בָהֶם מִכָּה רַבָּה וְלָקְחוּ שָׁלָל רַב, וַיְהוּדִית הִיָּתָה לְבִרְכָּה בְּפִי
 כָּל הָעָם.

פֶּרֶק שְׁלִשִּׁים וְשֶׁבַע

הַמֶּלֶךְ אַרִיסְתֵּבְלוֹס הָרִאשׁוֹן (174—173 לְפָחַב"ש)

אַחֲרֵי מוֹת יוֹחָנָן הוֹרְקָנוֹס (הוֹרְקָנוֹס הָרִאשׁוֹן) הִתְחִיל בְּנוֹ
אַרִיסְתֵּבְלוֹס הָרִאשׁוֹן לְמַשֵּׁל בְּאַרְץ. אֶרֶץ יְהוּדָה כְּבָר גָּדְלָה
"מֶלֶךְ" בְּמָקוֹם "נָשִׂיא" וְרַחֲבָה, וְלִכְּנָן גָּדַל אַרִיסְתֵּבְלוֹס גַּם אֶת
שְׁמוֹ וְקָרָא לְעַצְמוֹ "מֶלֶךְ" בְּמָקוֹם "נָשִׂיא" הַפְּרוּשִׁים הַצֵּטָעֶר
5 מְאֹד עַל זֹאת, אֲךֹּ הַמֶּלֶךְ לֹא שָׁם אֶת לְבוֹ אֵלֵיהֶם. הוּא מְסַר
אֶת כָּל עֲנִינֵי הַמְּלוּכָה בְּיַד הַצְּרוּקִים, וְהוּא עֲצָמוֹ עִם אָחִיו
אַנְטִיגֶנוֹס הִתְחִילוּ לְהִתְכַּוֵּן לְמַלְחָמוֹת וְכְבוּשִׁים.

אֶת אַנְטִיגֶנוֹס אָחִיו אָהַב הַמֶּלֶךְ כְּנַפְשׁוֹ. הוּא הִתְיַעַץ אִתּוֹ
בְּכָל דָּבָר וְהִפְקִיד אוֹתוֹ לְשַׂר צְבָאוֹת הַיְּהוּדִים, כִּי הָיָה אַנְטִיגֶנוֹס
10 קְנֵאת הַשָּׂרִים בְּאַנְטִיגֶנוֹס. אִישׁ חֵיל וְגִבּוֹר מְלַחְמָה. אַחֲדִים מִשְׂרֵי
הַמֶּלֶךְ קִנְאוּ מְאֹד בְּכַבּוֹד אַנְטִיגֶנוֹס וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר עָלָיו רָעוֹת
בְּאַזְנֵי הַמֶּלֶךְ. הֵם אָמְרוּ לוֹ כִּי אַנְטִיגֶנוֹס יִבְקֹשׁ לְכַבֵּשׁ אֶת
הַמְּלוּכָה לְעַצְמוֹ, אִם כָּל הַצָּבָא יִנָּתֵן תַּחַת פְּקוּדָתוֹ. אֲךֹ
לְרִאשׁוֹנָה לֹא שָׁם הַמֶּלֶךְ אֶת לְבוֹ לְדַבְּרֵי שָׂרָיו וְשָׁמַר אֶת אֲהֻבָּתוֹ
15 לְאַחֲיוֹ כְּמִקְדָּם.

אָז יָצְאוּ אַרִיסְתֵּבְלוֹס וְאַנְטִיגֶנוֹס לְמַלְחָמָה עִם הָעַמִּים שְׁנֵאֲחָיו
בְּצִפּוֹן הַגָּלִיל. הָאֶרֶץ הַזֹּאת הָיְתָה לְפָנִים לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָאֲדָמָה
כְּבוֹשָׁה צִפּוֹן הַגָּלִיל הָיְתָה שָׁם פּוֹרְיָה מְאֹד נַעֲשִׂיָה בְּכָל מִינֵי
תְּבוּאוֹת וּפְרוֹת, וְלִכְּנָן בִּקֵּשׁ אַרִיסְתֵּבְלוֹס לְהַשִּׁיבָה לְיַדִּי
20 הַיְּהוּדִים. צְבָאוֹת הַיְּהוּדִים נִלְחְמוּ בַּהֲצֻלָּחָה רַבָּה וְכָבְשׁוּ
מִבְּצָר אַחֵר מִבְּצָר, אֲךֹ פָּתְאִם חָלָה הַמֶּלֶךְ, וַיָּשָׁם עַל אַנְטִיגֶנוֹס

הסטוריה עברית

לגמר את המלחמה וחרר ירושלימה. עד מהרה קבש אנטיגנוס גבור החיל את כל הגליל, וליום חג הסוכות חזר גם הוא ירושלימה. יושבי ירושלים קבלו את פניו בקבוד גדול, והוליכו אותו בתרועת שמחה אל בית המקדש. שם הקריב אנטיגנוס קרבן תודה לה', ויצמר להתפלל לשלום אחיו המלך החולה.

בשרות הגליל

הוא מתפלל, והשרים המקנאים באו לפני המלך החולה והגדו וספרו לו, כי עשה העם לאנטיגנוס קבוד גדול, וכי מות אנטיגנוס ואריסתבלוס הביא אנטיגנוס לירושלים הרבה צבא, והוא, נדאי, חושב עוד היום לקבש את המלוכה. פגעם ההליט 30 אריסתבלוס לנסות את אחיו. הוא צנה לשלח שליח אל אנטיגנוס להגיד לו, כי יסיר מעליו את כל כלי זינו ויבא לפניו.

ולשומרי ראשו צנה המלך לעמד על יד שער ארמונו ולהרג
 כל איש מזין אשר יבא בשער. השרים שלחו את השליח, אבל
 35 הפכו את המלים בפיו. הם צוו להגיד לאנטיגנוס, כי המלך
 חפץ לברכו לנצחונו והוא מבקש ממנו לבא לפניו, כשהוא
 לבוש כל בגדי מלחמתו. אנטיגנוס לבש את בגדיו הכי יפים
 וחקר את כלי זינו היקרים, ובלב שמח וברוח שוקטת שם את
 פניו אל ארמון אחיו... אך עמדו רגליו בשער ושומרי המלך
 40 התנפלו עליו והרגוהו. כאשר נודע כל הדבר לאריסתבולוס
 אברה מנוחתו, מחלתו התגברה, ואחרי ימים מעטים מת גם
 הוא, אחרי מלכו רק שנה אחת (174—173 לפחב"ש).

פֶּרֶק שְׁלִשִּׁים וּשְׁמֹנֶה

הַמֶּלֶךְ אֶלְכְּסַנְדֵּר יֵנָאי (173—146 לפחב"ש)

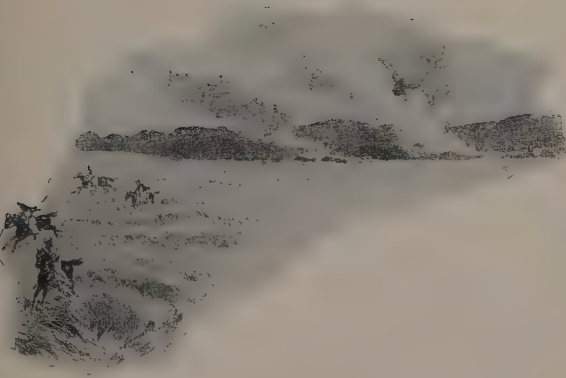
אריסתבולוס הראשון מת צעירי, ולכן מלך במקומו אחיו
 אלכסנדר ינאי. הוא היה איש קשה ואכזר, וכל ימיו עסק
 מלחמת ינאי בעכו במלחמות. לראשונה התחיל לצור על
 העיר עכו שעל שפת ים התיכון. יושבי עכו בקשו עזרה מאת
 5 תלמי מלך מצרים, ותלמי בא, הבה את אלכסנדר ינאי
 מכה רבה, החריב ערים רבות ורצה לכבש את כל ארץ
 ישראל. אז באו אל קליאופטרה, אם תלמי, שני שרי צבאה
 היהודים (האחים חלקיה וחנניה) ודרשו ממנה כי תתערב
 בדבר. קליאופטרה עלתה עם חילה על תלמי בנה (כי ריב

הסטוריה עברית

הים התיכון

10 הִיָּה אִזּוּ בִּנְיָהֶם עַל הַמְּלוּכָה בְּמִצְרַיִם וְנִרְשָׁה אוֹתוֹ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

אויב בארץ

בְּרֹאוֹת אֱלֹהִים כִּי הִסְכְּנָה עֲבָרָה, אֶסְף לוֹ חֵיל חֲדָשׁ וַיֵּצֵא לְמַלְחָמוֹת חֲדָשׁוֹת. הַפַּעַם הַצְּלִיחַ יוֹתֵר. הוּא קָבֵשׁ אֶת

כבוש ארץ הפלשתים 15 ועוד ערים
 ארץ הפלשתים ועוד ערים רבות בעבר
 הירדן, וחרור ירושלימה כגבור מנצח.
 אבל יושבי ירושלים לא קבלו את פניו בשמחה יתרה. העם
 כבר עיף מכל המלחמות הרבות ובקש לשבת בשלום ומנוחה.
 הפרושים, מורי העם, היו גם הם נגד מעשי המלך, ולכן בעם
 ינאי עליהם עד מאד.

20 ויהי בחג הסוכות, וינאי המלך, לבוש בגדי החג המפארים
 של הכהן הגדול, עומד ומשרת לפני המזבח. בית המקדש
 המקרה בשעת נסוד המים מלא אנשים מפה אל פה, אתרוגים
 ולולבים בידיהם, והם מתפללים לה', שומעים לשירת הללוים
 ומביטים ברגש של קדושה על עבודת הכהנים. והנה הגיע
 25 הזמן לנסף מים על המזבח ולהתפלל לה' שיתן די גשמים
 על שדות ארץ המולדת. המנהג הזה היה חביב מאד על העם
 ועל הפרושים, אבל הצדוקים לא החזיקו בו, כי אין הוא מן
 התורה. באשר הגישו לינאי את קתון הכסף עם המים לנסף
 על המזבח, עמד וספד אותם ארצה, להראות שהוא מבטל
 30 את תורת הפרושים. העם רגז, ומכל צד התחילו לרגם את
 המלך באתרוגים וכמעט שהרגו אותו. אבל אנשי הצבא
 השכירים (ששכר ינאי מבני הנכר) התפרצו אל בית המקדש
 ובמצות המלך הרגו בעם כששת אלפים איש.

העם התחיל לשנא את מלכו האכזר, אך ינאי לא שם אל
 35 לב. הוא אסף את חילו ושוב יצא למלחמה. הפעם הצליח
 כבוש כל עבר הירדן לכבוש את כל עבר הירדן ואת ארץ
 מואב, אבל לאחרונה נגף לפני אויביו וחרר ירושלימה בלי

צָבָא. אֹז הַחֲלִיט כָּל הָעָם, וְהַפְּרוּשִׁים בְּרֹאשׁוֹ, לְמַרְדּוֹ בַּמֶּלֶךְ
וּלְהוֹרִיד אוֹתוֹ מִכִּסֵּא מַלְכוּתוֹ.

40 הַתְּחִלָּה מִלְחֶמֶת אֲחִים בֵּין יָנָאִי וּבֵין הַפְּרוּשִׁים. הַמֶּלֶכְמָה
הִזְתָּה מָשָׁה וּמָרָה, וְאַרְבָּה בֶּשֶׁשׁ שָׁנִים, וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף אִישׁ נָפְלוּ
מִלְחֶמֶת הַפְּרוּשִׁים בְּיָנָאִי בָּהּ. אֲנָשֵׁי יָנָאִי נִלְחָמוּ בַּגְּבוּרָה רַבָּה, אֲדָ
לֹא יָכְלוּ לַפְּרוּשִׁים מְרִי הַנָּפֶשׁ. אֹז הַחֲלִיט יָנָאִי לְהַכְנִיעַ וּבִקֵּשׁ
מִן הַפְּרוּשִׁים, כִּי יִשְׁלִימוּ אֵתוֹ. אָבָל הַפְּרוּשִׁים עָנוּ לוֹ, כִּי רַק
45 מוֹתוֹ יִשְׁלִים בִּינֵיהֶם, וְהוֹסִיפוּ לְהִלָּחֵם בּוֹ בַּחֲמָה שְׁפוּכָה. סוּף
סוּף גָּבְרוּ הַפְּרוּשִׁים, וַיָּנָאִי בָּרַח אֶל בֵּין הַהָרִים עִם שְׂרִידֵי חֵילוֹ
הַמַּעֲטִים.

הַמֶּלֶךְ הַמְּגֵרֶשׁ וְהַנּוֹרֵד בְּהָרִים עוֹרֵר עָלָיו אֶת חֲמַלַת הָעָם,
וְרָבִים עָבְרוּ עַל צִדּוֹ. הַמֶּלֶכְמָה הַתְּחַדָּשָׁה וַנִּנְמָרָה בְּאַפָּן רַע
50 נִקְמַת יָנָאִי בַּפְּרוּשִׁים מְאֹד לַפְּרוּשִׁים. שְׁמָנָה מֵאוֹת אִישׁ מְגֹדְלֵי
הַפְּרוּשִׁים נָתְלוּ עַל עֲצִים בְּרַחוּבָה שֶׁל הָעִיר, אַחֲרֵי שֶׁנִּעְנְנוּ
בְּאַכְזָרִיוֹת נורָאָה לְעֵינֵי כָּל הָעָם. אֲלֵפֵי פְּרוּשִׁים אַחֲרִים בָּרְחוּ
עַל נַפְשָׁם לְאַשֶׁר בָּרְחוּ, וְאִימַת מָוֶת נִפְלָה עַל כָּל הָאָרֶץ. מֵאֲז
לֹא נֻעַז אֶף אִישׁ אֶחָד לְהִתְקוֹמֵם לַמֶּלֶךְ, אוֹ לְהַפְרִיעַ אוֹתוֹ
55 מִמַּעֲשָׂיו, אֲדָ שֵׁם נורָאָה וּמַחְפִּיר נִקְרָא עָלָיו מֵאֲז וּלְכָל הַדּוֹרוֹת:
הַמֶּלֶךְ הַמִּלְיָן.

פרק שלשים ותשעה

המלכה שלומית אלכסנדרה (146–137 לפנה"ס)

בימיו האחרונים התחרט ינאי כי הלך בעצת הצדוקים, וכשחלה למות המליך תחתיו את אשתו שלומית, אשה חכמה, יראת אלהים ונוטה אחרי הפרושים.

שלומית אלכסנדרה מלכה רק תשע שנים (146–137) אבל ימי מלכותה המעטים היו הכי טובים בתקופת ממשלת מעשי שלומית אלכסנדרה החשמונאים. ראשית כל נתנה שלומית את דעתה להשביע רצון את שני בניה, הורקנוס ואריסטבולוס. הורקנוס היה איש ישר ותמים, אך רפה ידים ואותו שמה שלומית לכהן גדול, ואת אריסטבולוס הפקידה על הצבא, כי היה איש מלחמה כאביו וקשה כאביו. אחרי כן הודיעה, שכל הפרושים שברחו מחמת ינאי יכולים לשוב לארצם ולבתיהם. מלבד זאת קראה אליה את גדולי הפרושים ובחרה מהם שרים, פקידים, שרי מבצר ושופטים, והרבה מהם הושיבה בסנהדרין יחד עם הצדוקים. בזה הראתה המלכה שהיא חפצה, כי הפרושים עם הצדוקים יחיו בשלום ולא יריבו, כי כל דבר ריב מביא לעם אך רעה.

ראש הפרושים בימים ההם היה שמעון בן שטח, אחי שלומית המלכה. בימי ינאי היה גם הוא אנוס לברם יחד עם הפרושים צדקת שמעון בן שטח האחרים, אבל אחרי כן שב והיה לגויא הסנהדרין. שב"ש היה עני גדול והתפרנס ממלאכת הפשתים. הוא היה מנפץ ומנקה אותן ונושאן אל השוק למכירה. ראו

תלמידיו שרבים נושא חבילות כבודות על שכמו ומתניע, וקנו לו חמור מאת ישמעאלי אחד. באשר הביאו את החמור אל ביתו, מצא מרגלית וקרה תלויה בצוארו. קראו התלמידים בשמחה: "רבנו, ברפת ה' היא תעשיר!" אבל שב"ש היה צדיק 25 בכל מעשיו וצוה להשיב את המרגלית לבעלה, כי אמר: "חמור קניתי, אכן טובה לא קניתי".

מלבד שהיה צדיק וחס, היה שב"ש גם בעל מרץ רב ורוח כבירה. אם החליט לעשות דבר מה לטובת העם או לחזק בעל מרץ ורוח כבירה 30 בעל מרץ ורוח כבירה התורה, היה עושה אותו אפילו אם העמיד את נפשו בסכנה. הוא ראה כי אין השופטים נוהגים במשפט לפי חקי התורה. לפעמים הם קשים מדי, ולפעמים רחמנים מדי. גם את העדים לא יחקרו היטב, כמו שהתורה מצוה. אז החליט שב"ש לתקן את הדבר. מצד אחד דרש מן השופטים 35 כי ישפטו לפי התורה ולא יראו מפני איש, ומצד שני דרש מן העם, כי כל איש, במלך באבר, יכיר וידע שדיני התורה, דינים הם והכל חייבים לעשותם.

פעם אחת, למשל, עוד בימי ינאי המלך, קרה מקרה כזה: שני אנשים באו לפני הסנהדרין והעידו, כי עבדו של המלך 40 המלך והשופטים הרג איש. מיד שלחו והזמינו את המלך עם עבדו למשפט. ינאי לא חפץ ללכת ושלח את העבד לבדו. שלח אליו שמעון בן שטח (הוא היה גם אז נשיא הסנהדרין) ודרש ממנו בשם התורה שיבא. בא המלך וישב לפני השופטים. אז קם שמעון בן שטח ואמר: "ינאי המלך, 45 עמד על רגליך והעידו בך, שנאמר: ועמדו שני האנשים אשר להם הריב." בעם ינאי המלך ולא חפץ לקום עד שיאמרו

לו גם השופטים האחרים לקום. אבל השופטים האחרים יראו מפני המלך, כבשו את פניהם בקרקע ושתקו. גער שב"ש בשופטים ההם, שיראו מפני המלך יותר מאשר את פני ה', 50 ואמר: "אם בעלי מחשבות אתם, יבא בעל המחשבות ויפרע מקם". השופטים והמלך חרדו ושב"ש אמר שנית: "ינאי המלך, עמד על רגליך ויעידו בך, ולא לפנינו אתה עומד, אלא לפני מי שאמר והיה העולם". מיד קם ינאי המלך על רגליו.

בשנת ברך

שב"ש דאג גם לטובת הנשים העבריות ותקן בשבילן את 55 תקנת ה"בתבה". הוא תקן כי כל איש, בקחתו אשה, צריך לתת לה שטר, ובו יהיה כתוב, שהוא חייב לתת לה סכום ידוע מנכסיו, אם ימות תקנת ה"בתבה"
ותקנת בתי הספר לפניה, או אם ישלח אותה מביתו. השטר הזה נקרא בשם "בתבה", ומנהג הבתבה נהוג בינינו עד היום. ועוד תקן שמעון 60 בן שטח שיהיו התינוקות הולכים לבית הספר, ולשם הדבר

הנה התחילו להקים בתי ספר בכל עיר ועיר. התקנה הזאת
 הועילה להפיץ את ידיעת התורה בין כל העם.
 עבשו רואים אנהנו מה טובה המנוחה לעם, וכמה דברים
 טובים אפשר לתקן, אם אין מושלי העם עסוקים במלחמות.
 65 מצב העם בימי שלומית המנוחה בימי שלומית המלכה היתה
 לעם לברכה רבה. האפרים עבדו את אדמתם בחריצות
 ושמחה, כי ידעו שכל תבואתם תהיה להם ולביתם ולא לצרפי
 מלחמה. גשמי ברכה ירדו בעתם ויהי שבע גדול ביהודה.
 גרגרי התבואה היו כל כך גדולים עד שהיו לפלא והניחו אותם
 70 למשמרת לדורות הבאים. מספר, למשל, כי גרגרי החטה
 היו כאגוזים, והעדשים היו כזיתים. גם בעלי המלאכה מצאו
 להם הרבה עבודה, והסוחרים מצאו קונים לסחורתם וכל
 הארץ מלאה עשר וברכה.
 רק בדרך אחד לא הצליחה שלומית אלכסנדרה: היא
 75 לא יכלה להשלים בין הפרושים והצדוקים. הפרושים לא
 היו נזקקים הפרושים נזקקים
 יכלו לשכח את כל הרעות שעשה להם הצדוקים
 ינאי המלך וחסצו לנכם ביועציו
 הצדוקים. ויהי כאשר הרגישו הפרושים כי הממשלה חזקה
 בידם, הוציאו את הצדוקים מן הסנהדרין אחד, אחד, והתחילו
 80 לרדף אותם בלי חמלה.
 ואריסטובלוס שר הצבא בקש לגזל מאמו את פסא המלוכה,
 וכדי למשוך אחריו את הצדוקים, התחיל להגן עליהם מפני
 אריסטובלוס מכריז את הפרושים רודפיהם. הוא דבר לפני
 עצמו למלך המלכה טובות על הצדוקים ודרש ממנה
 85 שלא תתן לפרושים להרע להם. אז באו גם ראשי הצדוקים

אל שלומית ובקשו ממנה, שתתן להם מבצרים אחרים רחוק מירושלים, שיוכלו לשבת שם לבטח. המלכה לא יכלה לראות את הרעה הנדולה שתצא מזה, ונתנה להם את בקשתם. ויהי כאשר לקחו הצדוקים את המבצרים ההם בידיהם, ברח 90 אריסתבולוס אליהם והכריז את עצמו למלך. ימים מועטים אחרי כן מתה שלומית אלכסנדרה=(137) ומלחמת אחים חדשה התחילה. היא נמשכה ימים רבים והביאה את ארץ ישראל תחת על הרומאים. אלה הם הרומאים אשר לחצו את עם יהודה במאה ושלשים שנה, ואחרי כן החריבו את הארץ, שרפו 95 את בית המקדש והגלו את היהודים מעל אדמתם.

אולם, לפני שנתחיל לספר על מלחמת האחים האמללה הזאת, כדאי הוא שנזכיר את לבנו לרעת מה היו סדרי החיים בין היהודים בימים היוזר טובים שלהם. מה היו עבודות העם, מנהגיו, חגיו וכן הלאה. על זה נספר בפרקים הבאים.

פרק ארבעים

חיי היהודים בסוף ימי החשמונאים

א) עבודות העם ופרנסותיו

כבר אמרנו, כי ארץ יהודה רחבה מאד בימי ממשלת החשמונאים, והיהודים התפשטו בה לארצה ולרחבה. למרות כל המלחמות הרבות והתלאות שעברו עליהם, התרבו היהודים מאד, ובסוף מספר העם בסוף ימי החשמונאים

5 תקופת החשמונאים הגיע מספרם לשני מליונים, זאת אומרת, לארבעים פעם יותר ממספר עולי בבל.

העבודה היותר חשובה ונכבדה היתה עבודת האדמה, ובה עסק כמעט כל העם. האפרים היהודים היו חרוצים עבודת האפר ושקרו וזרזים, ובעמלם הרב הצליחו להפך גם אדמת חולות וסלעים לאדמה פורייה, וכל הארץ פרחה כגן אלהים. אפר בינוני בשנה בינונית היה מוצא בעבודתו די תבואה להשאיר לקט, שכחה ופאה לעניים, לשלם את כל המסים ולהטמין למחית ביתו לכל השנה. את העדר הנה מוכר בעיר וקונה בכסף שקבל כלי עבודה וכלי בית שונים. 15 בכלל הספיקה תבואת הארץ לכלכלת כל יושביה וגם למכירה לארצות אחרות.

אסף נזיתים

ארץ ישראל היתה עשירה מאד גם בכרמים וגני זיתים. הענבים היו מרבים ומתקנים והספיקו גם לדריכת יין די הצורך,

הסטוריה עברית

הקדמים ונגי הנזים גם ליבוש צמוקים וגם לעשית מין דבש
 20 מִשְׁבַּח שֶׁנֶּקְרָא "דָּבֶשׁ עֲנָבִים". גַּם הַיֵּין, שֶׁהַצִּטֵּן בִּטְעָמוֹ וּבְרִיחוֹ
 הַנָּעִים, גַּם הַצְּמוּקִים וְדָבֶשׁ הָעֲנָבִים נִמְכְּרוּ לַחוּץ לָאָרֶץ בַּמֶּדֶה
 מְרֵבָה וּבְרוּחַ גָּדוֹל. גַּנִּים וְחוֹרְשׁוֹת שֶׁל עֲצֵי זֵיתִים הָיוּ רַבִּים
 בְּכָל הָאָרֶץ וּבִיחוד בְּגִלִּיל. שָׁמֶן הַזֵּית שֶׁמֶשׁ בַּיָּמִים הָהֵם גַּם
 לְמֵאכָל וְגַם לְמֵאוֹר, וְלָכֵן נִמְכַּר גַּם הוּא לַחוּץ לָאָרֶץ בַּמֶּדֶה
 25 מְרֵבָה.

רועה צאן

הַפְּרוֹת הָאֲחֵרִים שָׁאֲרָן יִשְׂרָאֵל הַצִּטֵּינָה בָּהֶם הָיוּ: תְּאֵנִים,
 רְמוֹנִים, חֲרוּבִים, אֲתֵרוֹנִים, אֲגוּזִים, שְׁקָדִים, תְּמָרִים וְעוֹד.
 הַפְּרוֹת הָאֲחֵרִים הָעִיר יִרְחוֹ הָיְתָה יְרוּעָה בְּחִמְשָׁה מֵיֵי
 תְּמָרִים מְצִינִים בְּרִיחָם וְטַעֲמָם. מִצּוֹף הַתְּמָרִים הָיוּ הַיְּהוּדִים
 30 עוֹשִׂים "דָּבֶשׁ תְּמָרִים" טוֹב וְרִיחָנִי, וּמַעֲנֵפֵי הַתְּמָרִים הָיוּ קוֹלְעִים

סלים, מחצלות וחבלים. אמנם, היה היתה ארץ ישראל ארץ חמדה, טובה ומברכת, "ארץ זבת חלב ודבש".

היהודים עסקו הרבה גם בגדול צאן ובקר, כי כל הארץ היתה עשירה במקומות מרעה, וביחוד עבר הירדן. האפרים היו מגדלים בחצרם גם עופות ודבורים, גדול צאן ועופות 35

ואלה שישבו על שפת ים התיכון ועל שפת הירדן, עסקו גם בציד דגים. בגליל, מסביב לים כנרת, היו כפרים שלמים של דגים, כי הים הזה היה מלא כל מיני דגים משבחים.

יושבי הערים

עסקו במלאכות

שונות. המלאכה

נחשבה לכבוד

ולזכות גדולה לכל

עוסק בה, וגדולי

חכמי התורה היו

בעלי המלאכה בעלי

מלאכה. אבל

הכלים שנעשו על ידי בעלי

המלאכה היהודים, היו, כפי

הנראה, פשוטים ביותר, ולכן

נמכרו רק להמון העם. השרים

והעשירים קנו להם כלים יקרים

וניפים, שהביאו הסוחרים מחוץ

לארץ.

הסוחרים היהודים עשו מסחר גדול גם בפנים הארץ וגם

אורחת גמלים

40

45

50

55

הסטוריה עברית

עם ארצות אחרות. הם קנו מידי האפרים את פרי אדמתם
 (חטא, שמן, יין, דבש ועוד), הטעינו את
 המסחר בארץ ועם חוץ לארץ
 הסחורה על גמלים וחמורים או על
 60 אגניות, והוליכו אותה לארצות ערב, מצרים, סוריה וכו'. שם
 מכרו את סחורתם בכסף מלא וקנו סחורה אחרת, שחסרה
 בארץ ישראל. למשל: בשמים ומיני רפואה, ארג טוב ויקר
 עם שולי זהב וארגמן, כלי כסף וזהב, כלי שיש וכלי שן יונים
 וכל מיני תכשיטים. בשוכם אל ארצם מכרו את סחורת-חוץ
 65 זו לשוים, לפהנים ולכל העשירים, אשר למדו מן היונים לפאר
 את ביתם בכלים יקרים ולקשט את נשיהם ובנותיהם בשש
 ומשי ובתכשיטי כסף וזהב.

המסחר פשט בארץ, וחניות ושוקים רבו בכל עיר, וביוחד
 בירושלים. שם היו חניות של אופים, צבעים, בשמים; שוקים
 של סנדלרים, נפחים, זינים, שוק של
 70 חיות ושוקים ירדים, ורובלים
 בהמות, שוק של ירקות ועוד ועוד. מדי
 שנה בשנה, בימים קבועים לדבר, היו הסוחרים היהודים
 והנכרים מתאספים לערים ידועות לקנות ולמכור. הימים
 האלה נקראו "ימי שוק" או "ירידים". היו אנשים שהיו מחזרים
 75 עם סחורתם על הכפרים, או ברחובות העיר, ואלה נקראו
 "רובלים".

חכמי התורה בקשו, שהמסחר בארץ יתנהל לפי חקי הצדק
 והישר שבתורה, ולכן מנתה הסנהדריה משגיחים מיוחדים,
 ההשגחה על המסחר אשר סבבו בשוקים ובחניות והשגיחו על
 80 המוכרים, שישתמשו במדות ובמשקלים נכונים. שלא יעלו את

מחיר סחורתם יותר מדי, שהיין והשמן וצרכי האכל האחרים יהיו נקיים וטובים וכן הלאה.

פֶּרֶק אַרְבָּעִים וְאַחַד

חַיֵּי הַיְּהוּדִים בְּסוֹף יְמֵי הַחֲשֹׁמוֹנָאִים

(ב) חַיֵּי הָעָם

בימות החול היו היהודים עסוקים כל אחד בעבודתו, אך השבת היתה כלה למנוחה והחגים לשמחה. בערב שבת מבעוד ההכרזה על השבת יום היתה איש ממונה לדבר יוצא לרחוקה של העיר ותוקע תקיעה ראשונה להבטיל את העם ממלאכתו בשדה. לפני שקיעת החמה תקע תקיעה שנייה להבטיל את העם ממלאכתו בחניות ובתי המלאכה. אחרי כן תקע תקיעה שלישית להבטיל את העם מעבודות הבית, ולבסוף תקע תקיעה גדולה להכריז כי "בָּאָה שַׁבַּת—בָּאָה מְנוּחָה".

מיד הסיר היהודי כל דאגה מלבו, קדש על היין והוא עם כל בני ביתו מסרו את עצמם למנוחת שבת וענג שבת. המנוחה מנוחת שבת וענג שבת היתה שלמה, כי אסור היה לא רק לעבד, כי אם גם לנגע בכלי עבודה, או לדאג לכל דבר עבודה. גם הענג היה רב, כי כל יהודי השתדל לכבד את השבת במאכל, בשמחה ובבגדים נקיים. ההליכה לבית הכנסת, התפילה, הקריאה בתורה ודרשת החכם היו גם הם ענג גדול והועילו להכניס בלב העם רוח של קדושה ורגש נעלה. רק אחרי צאת הכוכבים במוצאי שבת נפרדו הכל

מעל השבת החביבה, הבדילו על הזין בין קדש לחול וכל
אחד חזר לעבודתו.

20 בשלש רגלים, פסח, שבועות וסוכות, היו רבים עולים
ירושלמה לבלות את החג בעיר המלוכה ולעבד את ה' בבית
הנזנים לשמחה המקדש, אך גם בערי השדה חגגו את
החגים בשמחה רבה. ביחוד שמח העם בחג הסוכות, בשעה
שכל התבואה וכל הזין כבר היו בגרן וביקב.

25 עוד חג גדול ויפה היה ליהודים בימים ההם: יום חמשה
עשר באב. ביום ההוא היו בנות ישראל לובשות בגדי בד
יום חמשה עשר באב לבנים, ששאלו אשה מחברתה, כדי שלא
לביש את מי שאין לה, ויוצאות לכרמים לשירים ומחולות.
הבחורים היו באים אחריהן וכל אחד בחר לו מן המחוללות
30 את בלתו. אחרי חג הזה נערכו הרבה חתונות.

החתונה בין היהודים נערכה בשמחה רבה ועל פי מנהגים
יפים. במקומות רבים היו נזהרים לנטע ארז בשנולד בן, ושטה-
מנהגי החתונה בשנולדה בת. בשנשא בת זו לבן זה,
ברתו את האיילות שלהם ועשו מהם חפה בשבילם. ביום
35 החפה עטרו את ראש החתן והכלה עטרות של זהב או נרדים
ואת פני הכלה בסו בהנומה. בדרךכם אל החפה, היו
השושבינים מוליכים אותם, חשוכי האורחים מרקדים לפניהם
ומהללים אותם וכל הקהל זורק לעומתם קליות ואגוזים
ומברכים את הכלה: "אתי לאלפי רבבה". שמחת החתונה
40 עם כל מנהגי השונים נמשכה שבועה ימים (שבועת ימי
המשתה).

קתפים ובמחולות

חיי המשפחה היו חביבים מאד על היהודים. האב עמל להביא את פרנסת ביתו, האם עבדה את עבודתה בבית, ונדלה את הבנים, ובער זה נחלה כבוד חגי המשפחה גדול מבעלה. הבנים היו והירים מאד בכבוד אב ואם, 45 וההורים היו דואגים ללמדם תורה, עבודה ומעשים טובים.

פרק ארבעים ושנים

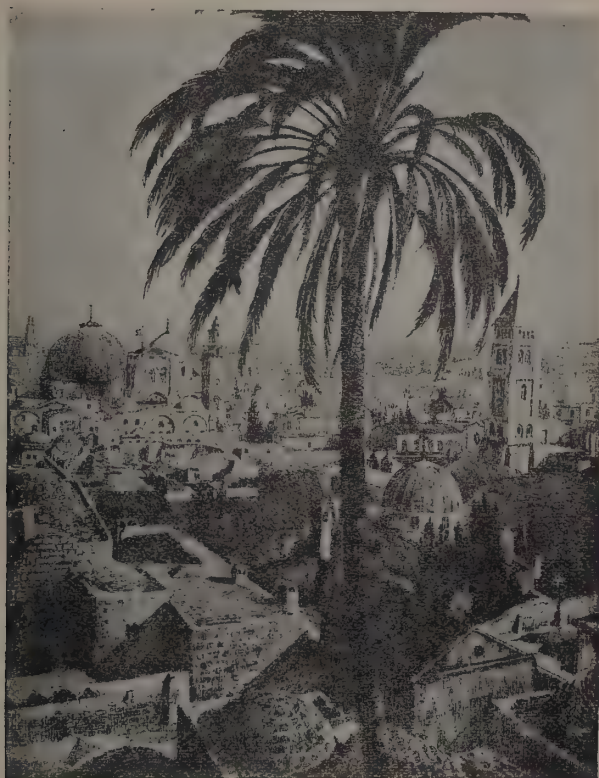
חיי היהודים בסוף ימי ממשלת החשמונאים

א. ירושלים ובית המקדש

ירושלים הייתה העיר היותר גדולה ונפה בארץ, ומספר תושביה הגיע עד מאה אלף איש. היא נבנתה על הרים, מראה ירושלים וארמנות המלכים והשרים, והבנין הנקדר של בית המקדש, נראו רחוק, רחוק מסביב והיו לכבוד

הסטוריה עברית

5 ולתפארת לכל העיר. מסביב לעיר היתה חומה אחת ושנה ועוד חומה חדשה ועליהן התרוממו יותר משבעים מגדלים.

ירושלים עכמנה

גם הנקיון בירושלים היה מצוין. אסור היה לגדל שם בהמות ועופות, את הרחובות היו מכבדים בכל יום, ומקומות האשפה היו מחוץ לעיר.

- 10 יְרוּשָׁלַיִם הַצְטִינָה גַם בְּמִנְהִיגָהּ הַיָּפִים. הִיָּה שָׁם, לְמַשָּׁל,
מְקוֹם אַחֵר שֶׁקְּרָאוּ לוֹ "אַבְן הַטּוֹעִין", וְכָל מִי שֶׁמָּצָא אֲבָדָה
מִנְהִי יְרוּשָׁלַיִם הִיָּה הוֹלֵךְ שָׁמָּה וּמְכִרִיו עָלֶיהָ, עַד שֶׁבַעֲל
הָאֲבָדָה בָּא, נֹתֵן סָמָיִם וְנוֹטָלָהּ. גַּם מִנְהִי הַכְּנָסֶת אוֹרְחִים
הִיָּה חֲבִיב מְאֹד עַל יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם. אִישׁ מִירוּשָׁלַיִם כִּי יֵשֶׁב
עִם בְּנֵי בֵיתוֹ לְסֻעוּדָה, פָּרַשׁ מִפֶּה לְבָנָה עַל דָּלֶת בֵּיתוֹ לְסָמֶן,
15 שֶׁכָּל הָרֹעֵב יָכוֹל לְהִכָּנֵס וּלְסַעֵד עַל שְׁלֹחָנוֹ.
אַבְל עוֹד דָּבָר הִיָּה בִירוּשָׁלַיִם שֶׁהִיָּה שְׁקוּל כְּנֶגֶד כָּל הַדְּבָרִים
הָאֲמֻרִים לְמַעַלָּה. זֶה הִיָּה בֵית הַמִּקְדָּשׁ, בֵּית הַבְּחִירָה, שֶׁהִיָּה
יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ לְבֵית תְּפִלָּה לְכָל הָעָם. מִפְּנֵי הַבֵּית הַזֶּה
20 הִיָּתָה יְרוּשָׁלַיִם קְדוּשָׁה בְּעֵינֵי הָעָם מְאֹד, מְאֹד, וְהַכָּל קָרָאוּ
לָהּ "עִיר הַקֹּדֶשׁ", "עִיר הָאֱלֹהִים".
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הִיָּה בְנוּי עַל "הַר הַמּוֹרִיָּה" אוֹ "הַר הַבַּיִת".
מִסָּבִיב הִיָּתָה לוֹ חֲצֵר רַחֲבַת יָדִים מוֹקֶפֶת חוֹמָה עִם מִגְדָּלִים
הַבְּנוּיִן שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּמִצֻּדוֹת. מִן הַחֲצֵר עָלוּ בְּמַעְלֹת אֶל
25 עֲזָרַת הַנָּשִׁים, מִשָּׁם עָלוּ לְעֲזָרַת יִשְׂרָאֵל, וּמִשָּׁם לְעֲזָרַת כֹּהֲנִים,
וּמִשָּׁם לְאוּלָם, וּמִן הָאוּלָם נִכְנסוּ יִשְׂרָאֵל הַהִיכָל, אֲשֶׁר בְּקִצְחוֹ
נִמְצָא בֵּית קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים. אֲצֵל פֶּתַח הָאוּלָם עָמְדָה גִּפְן שֶׁל
זָהָב, וְכָל מִי שֶׁנָּדַב עָלָה, נִרְגֵּר אוֹ אֲשָׁכַל שֶׁל זָהָב, הַבִּיא וְתָלָה
בָּהּ. לְפַעֲמִים הִיָּתָה הַגִּפֶּן כָּל כֶּךָ בְּבִדָּה בְּזָהָב שֶׁקָּשָׁה הִיָּה
30 לְפָנוּתָהּ מִמְּקוֹמָהּ.
מִלֵּבַד הַנִּדְבּוֹת הַרְבּוֹת הָעָלָה הָעָם לְבִהֵמ"ק גַּם מִסּוּ שְׁנָתִי,
מִחֲצִית הַשָּׁקָל מִכָּל בֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעַלָּה. הַמָּס הַזֶּה הִיָּה
הַכְּסוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ חֲבִיב וְקְדוּשׁ לְכָל הָעָם, וַיהוּדֵי הָאָרְצוֹת
הָאַחֲרוֹת הָיוּ שׁוֹלְתִים דִּרְכֵּמוֹנֵי זָהָב בְּמְקוֹם מִחֲצִית שָׁקָל בְּסָף.

35 מכספי בהמ"ק לקחו לקרבנות צבור, לבדק הבית ולתקון חומות ירושלים. אבל ההכנסות רבו תמיד מן ההוצאות, ולכן נמצאו בבית המקדש אוצרות, אוצרות של כסף וזהב.

סדר העבודה בבית המקדש היה כך: בבקר, אחרי שפתחו את השערים, קם הממונה וקרא: "עמדו, כהנים, לעבודה תכם!" 40 העבודה בבית המקדש עמדו הכהנים והקריבו את קרבן התמיד של שחר ונכנסו יחד עם כל העם אל לשכת הגזית (כן נקראה לשכה אחת בבית המקדש משום שנבנתה מאבני גזית) להתפלל תפלות שחרית. אחרי התפלה חזרו הכל אל העזרות, הקטירו קטרת על מזבח הזהב, והממונה קרא: "עמדו, לויים, לדבר שיר!" 45 עמדו הלויים על המעלות אשר בין עזרת ישראל ועזרת הנשים והתחילו לשיר ולנגן בנגל, כנור ומצלתיים. בשעת ההפסקות בין שיר לשיר, תקעו הכהנים בשופרות, ועל כל תקיעה ותקיעה השתחווה העם והתפלל. לבסוף עלו הכהנים על הדוכן (מין בימה), ברכו את העם בנשיאת כפים, ועבדו 50 התמיד של השחר נגמרה. בסדר כזה הקריבו גם את קרבן התמיד של בין הערבים.

בערב נעלו את השערים והלויים התיצבו לשמר את הבית "משמר של כבוד". בלילה היה "איש הר הבית" מחזר על "משמר של כבוד" המשמרות, והכהנים מוליכים לפניהם 55 אבוקות דולקות. כל השומרים היו קמים לפניהם וקוראים: "איש הר הבית, שלום עליך!" ומי שנמצא ישן על משמרתו, היו מלקים אותו, או שורפים את כסותו.

ראש וראשון לכל דבר בבית המקדש היה הכהן הגדול,

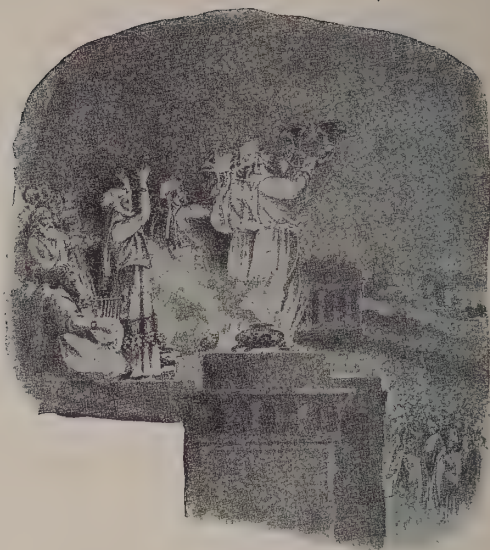
והוא הִיָּה גַם הָאִישׁ הַכִּי נִכְבָּד וְקָדוֹשׁ בְּעֵינֵי הָעָם. הַבְּגָדִים
 60 הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְכַבֹּדוֹ שֶׁלִּבֶּשׁ בְּשֻׁעַת עֲבוֹדַת הָאֱלֹהִים הָיוּ יָפִים
 מִבְּגָדֵי מַלְכִּים. הֵם הָיוּ עֲשׂוּיִים מִחוּטֵי זָהָב וּתְכֵלֶת, שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן,
 וּבְשׁוּלֵי מַעֲלֵלוֹ הִתְנוּצָצוּ פַעֲמוֹנֵי זָהָב וְרִמּוֹנֵי זָהָב. עַל כְּתָפוֹת
 הָאֶפֶוד הָיוּ אֲבָנֵי שֹׁהַם גְּדוֹלוֹת בְּמִשְׁבָּצוֹת שֶׁל זָהָב, וּבַחֲשֹׁן שֶׁעַל
 לְבוֹ הָיוּ קְבוּעוֹת שְׁתֵּים עָשָׂרָה אֲבָנִים טוֹבוֹת כְּנֹגַד שְׁנַיִם עָשָׂר
 65 שְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל. עַל הַמְצָנֶפֶת הֵיפָּה שֶׁחִבֵּשׁ לְרֹאשׁוֹ נָשָׂא אֶת "גִּזְרֵ
 הַקֹּדֶשׁ" וְעָלָיו הָיָה חֻקוֹק "קֹדֶשׁ לַה'". כְּשֶׁהוֹפִיעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל
 לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ בִּבְגָדָיו אֵלֶּה הַשְׂמֻחָה כָּל הָעָם בִּירְאָת כְּבוֹד
 וְהִדְרַת קֹדֶשׁ. בִּיחּוּד הָיָה כְּבוֹדוֹ גָּדוֹל בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים. בְּיוֹם
 הַזֶּה הָיָה הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל נִכְנָס לְבֵית קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים לְהַקְטִיר
 70 קֶטֶרֶת וּלְהַתְּפַלֵּל בְּעֵד הָעָם. אֵלֶּפֶי אֲנָשִׁים מְלֹאוֹת אֶת הָעֲזָרוֹת
 וּבָלָב חֲרָד וְדַמְמַת קֹדֶשׁ חִפּוּ לְצִאתוֹ. כְּשִׁיצָא מִשָּׁם בְּשָׁלוֹם
 וְנִמַּר אֶת עֲבוֹדַת הַיּוֹם, לִזְוֹה אוֹתוֹ הָעָם בְּתַרוּעַת שִׂמְחָה וּקְרִיאוֹת
 שֶׁל בְּרָכָה עַד פֶּתַח בֵּיתוֹ. בְּדֶרֶךְ הָיוּ גְּדוֹלֵי הַשָּׂרִים וְהַחֲכָמִים
 נִגָּשִׁים לְהַפְרִיד מִמֶּנּוּ וּלְקַחַת אֶת בְּרִכְתּוֹ, וּלְכֹן קָרָה לַפְעָמִים,
 75 שֶׁהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל הִגִּיעַ לְבֵיתוֹ רַק אַחֲרֵי חֲצוֹת הַלַּיְלָה.
 גָּדוֹל מְאֹד הָיָה כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, וּבְכָל זֹאת הָיָה גַם
 הוּא צָרִיךְ לְהִכְנַע לִפְנֵי הַתּוֹרָה וְחֻקֶּיהָ. כֹּהֵן גָּדוֹל שֶׁחֲטָא, הָיָה
 הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְחָמִי הַתּוֹרָה דִּינוֹ לְהַעֲנֹשׁ; כֹּהֵן גָּדוֹל שֶׁהִרְגַּ נֶפֶשׁ, הָיָה
 דִּינוֹ לְהַסְקֵל, כִּי הַתּוֹרָה אָמְרָה "מִשְׁפָּט אֶחָד יִהְיֶה לָּכֶם".

פָּרָק אַרְבָּעִים וְשֵׁלֶשָׁה

חַיֵּי הַיְּהוּדִים בְּסוֹף יְמֵי הַחֲשֹׁמוֹנָאִים

ד) עֲלִית רִנָּלִים

- אֶהָבֶת הָעָם לִירוּשָׁלַיִם וּלְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַיְּתֵדָה רַבָּה מְאֹד.
 כָּל הַיְּהוּדִים, אֵלֶּה שֶׁהָיוּ בְּאַרְץ, וְאֵלֶּה שֶׁהָיוּ בַחוּץ לְאַרְץ—
 הַעֲלִיָּה יְרוּשָׁלַיִם
 בְּשֵׁלֶשׁ רִנָּלִים
 בָּלָם הִתְפַּלְּלוּ לְשָׁלוֹם יְרוּשָׁלַיִם, וּנְפֹשָׁם
 בְּלִמָּה לְבָלוֹת בָּהּ יָמִים אַחֲדִים, לְהִתְעַנֵּג
 5 עַל יָפֶיהָ, שְׂאוֹנָה וּשְׂשׂוֹנָה וְעַל עֲבוֹדַת ה' הַנִּהְדָּרָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ.
 וְשֵׁלֶשׁ רִנָּלִים (פָּעָמִים) בְּשָׁנָה, בְּחַג הַפֶּסַח, בְּחַג הַשְּׁבֻעוֹת וּבְחַג
 הַסֻּכּוֹת הָיוּ הַמִּזְבֵּי יְהוּדִים עוֹזְבִים אֶת בְּתִיָּהֶם וּמֵלֶכֶתָם בְּשָׂדֶה
 וּבְכֶרֶם וְעוֹלִים יְרוּשָׁלַיִם בְּקֶהֱל צוֹהֵל וּבִשְׂרִי הַלֵּל. הָעוֹלִים
 הָאֵלֶּה נִקְרְאוּ בָשֵׁם "עוֹלֵי רִנָּל" וּמִסְפָּרָם הִגִּיעַ לְפָעָמִים עַד
 10 מִלִּיּוֹן נֶפֶשׁ. הֵם מָלְאוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם מִפֶּה אֶל פֶּה, וְעוֹד הָיוּ רַבִּים
 שֶׁהִקִּימוּ לָהֶם אֹהֲלִים מַחוּץ לְעִיר לָלוֹן שָׁם.
 בְּעָרֵב חַג הַפֶּסַח נִהְגוּ לִשְׁבֹּת מְכַל מְלֶאכֶה מִחֻצוֹת הַיּוֹם,
 וּבֵין הָעָרֵבִים כָּבֵד עָמְדוּ מִקְרִיבֵי הַפֶּסַח עַל הַר הַבַּיִת בְּשֵׁלֶשׁ
 פֶּסַח בְּזֶמַן שְׁבִיט הַמִּקְדָּשׁ
 כַּתּוֹת. נִכְנְסָה בֵּית רֵאשׁוֹנָה, נָעְלוּ אֶת
 15 דְּלָתוֹת הָעֶזְרָה וּמִיָּד תָּקְעוּ, הֲרִיעוּ וְתָקְעוּ.
 הַלְוִיִּם הִתְחִילוּ בִּשְׂרִית הַ"הֵלֵל" וְהַכֹּהֲנִים הִסְתַּדְּרוּ שׁוֹרוֹת,
 שׁוֹרוֹת, קִבְּלוּ אֶת הָדָם בְּבִזְיָכִי כֶסֶף וְזָהָב וְנָקְרוּ אוֹתוֹ כְּגִנְדֵּי
 יִסּוֹד הַמִּזְבֵּחַ. יָצְאָה בֵּית רֵאשׁוֹנָה, נִכְנְסָה הַשְּׁנִיָּה וְאַחֲרֶיהָ
 הַשְּׁלִישִׁית. בְּעָרֵב הִתְאַסְּפוּ מִשְׁפָּחוֹת אַחֲדוֹת לְבֵית אֶחָד וְאָכְלוּ
 20 אֶת פֶּסַחָם "עַל מִצּוֹת וּמִזְבֵּי" וְאַרְבַּע כּוֹסוֹת. כָּל הַלְוִיָּהּ

בהנים חוקעים בשופרות

ספרו ביציאת מצרים, וקול שירת ההלל מלא את כל העיר,
 עד שהיה למשל: "הפסח בזית וההלל בוקע נג הבית".
 לחג השבועות העלו עולי הרגל לבית המקדש את בכורי
 פרי אדמתם. במה ימים לפני החג היה כל יהודי נכנס אל
 25 ביצד מעלים את הבכורים ונזו ואל כרמו ובוחר את הפרות שקבר
 נתבכרו היטב להעלות אותם לירושלים. אחרי כן היו
 מתכנסים בני הכפרים והעירות אל עיר המעמד ולנים שם.
 בבקר השכם היה הממונה קורא: "קומו, ונעלה ציון, אל הר
 ה' אלהינו!" מיד שמו את פניהם לדרך בשירים ושמחה.
 30 בשהגיעו קרוב לירושלים, עמדו לעטר את בכוריהם ושלחו
 להודיע בירושלים שהם באים. מיד יצאו שרי הכהנים והלוויים

לקבל את פניהם וקראו לקראתם: "אחינו, אנשי מקום פלוני, באכם לשלום". היו הולכים בשירים ובקול חליל עד שהגיעו להר הבית. הגיעו להר הבית, אפילו המלך בעצמו נוטל את הסל על כתפיו ונכנס אל העזרה. שם התפללו העולים, השתחוו ויצאו, והבכורים עם הסלים, אלה של כסף-כסף, ואלה של זהב-זהב נתנו לכהנים.

אך יותר מכל שמחו עולי הרגל בחג הסוכות, כי אז היתה השמחה בבית המקדש יפה ונהדרה עד למאד. בערב היום 40 שמחת בית השואבה הראשון של החג היו הכהנים יורדים לעזרת הנשים ועושים שם הכנות רבות. מנורות של זהב היו שם, ועליהן ספלים של זהב, ולכל ספל ארבעה סלמאות. הילדים מפרחי הכהונה היו עולים בסלמאות האלה, ממלאים את הספלים שמן זית ומדליקים את כל המנורות. מיד מלאה 45 כל העיר אור גדול, ולא היתה חצר בירושלים שלא האירה מאור בית המקדש. אלפי אנשים ונשים מלאו את העזרה, וגדולי העם היו משמחים אותם ומשחקים לפניהם באבוקות של אור; ביד אחת היו זורקים ומקבלים שמנה אבוקות ולא היתה אחת מהן נוגעת בחברתה. כך שמחו כל הלילה והלויים 50 שרו ונגנו בכנורות, נבלים ומצלתים, בחצוצרות וכלי שיר בלי מספר. האיר הבקר, הלך העם עם הכהנים בקמון חוגג ובקול שופר אל עין השלח לשאב מים לנסד על המזבח. השמחה הזאת, בליל היום הראשון של סוכות, נקראה "שמחת בית השואבה".

55 אחרי החגים היו עולי הרגל נפרדים מירושלים עיר הקדש ושבים כל אחד לעירו ולביתו. יהודי הארצות האחרות היו

שבים לארצם ומביאים לאחיהם פרישת שלום מעמם וארצם.
וכל ימי חייהם ובכל מקום בואם היו עולי הרגל חוזרים
ואומרים:

60 "מי שלא ראה את ירושלים בתפארתה, לא ראה כרך נחמד
מעולם.

מי שלא ראה את בית המקדש בבנינו, לא ראה בנין מפאך
מעולם.

מי שלא ראה את שמחת בית השואבה, לא ראה שמחה
מקיו". 65

פרק ארבעים וארבעה

חיי היהודים בסוף ימי החשמונאים

ה) הסנהדרין

בשם סנהדרין או סנהדריה נקרא ועד של חכמים וחשובי
העם שהיו צריכים: (1) לדאוג לצרכי העם, (2) לבאר את חקי
הסנהדריות בירושלים התורה, (3) ולעשות משפט בארץ.
ובערי השדה בירושלים היתה סנהדריה גדולה של

5 שבעים "זקנים" ואחד, ובראשם עמדו הנשיא וסגן הנשיא שנקרא
בשם "אב-בית-דין". ישיבות הסנהדריה הגדולה היו בלשכת
הגזית בבית המקדש. בערי השדה היו סנהדריות קטנות של
עשרים ושלשה זקנים. הסנהדריה הגדולה בירושלים היתה
בית המשפט ובית החקים העליון בארץ. אליה הביאו מן
10 הסנהדריות הקטנות את כל הדבר הקשה, ומה שהחליטה
הסנהדריה הגדולה הנה לחק לכל יושבי הארץ.

- העם כבוד מאד את זקני הסנהדרין, והזקנים היו באמת
ראוים לכבוד. כלם היו אנשים חכמים, ענוים ויראי חטא,
שופטי צדק ורחמנים בדין. את אהבתם
15 הרבה לבריות ואת רחמיהם הרבים על כל איש, הראו ביותר
בשעת דיני נפשות. וכן היה אז סדר המשפט בישראל:
זקני הסנהדרין היו יושבים בחצי עגול משני צדי הנשיא
והסגן, כדי שיראו זה את זה. הביאו לפניהם את העדים, קם
סקינת העדים וברור הדין. הנשיא ודבר על לבם, שיעידו רק אמת,
20 כי חיי האדם יקרים מאד, וכל המאבד נפש אחת כאלו אבד
עולם מלא. אחרי כן התחילו כל השופטים לחקר את העדים
בשאלות שונות, ואחרי החקירה התחיל המשפט. לראשונה
חוו את דעתם השופטים הצעירים והמזכרים, ואחריהם דברו
המחזירים. אם מצאו לנאשם זכות והוציאוהו מיד לביתו, ואם
25 לא, דחו את דינו למחר.
- כל היום וכל הלילה ישבו השופטים שנים, שנים ונשאו ונתנו
ביניהם. בבקר התאספו שנית לבית הדין ועמדו למנוח. אם
הלנת הדין וגמר הדין רבו המזכרים על המחזירים באיש אחד
יצא הנאשם וקאי. ואם רבו המחזירים באיש אחד הוסיפו
30 שופטים ונקמו עוד הפעם. רק אם רבו המחזירים על המזכרים
בשתי דעות יצא הנאשם חזב והוציאוהו להוליכו אל בית
הסקילה.
- בית הסקילה היה רחוק מבית הדין, ועוד היה די זמן להציל
את נפש הנדון. השופטים עוד לא ירדו מכסאות המשפט,
ואיש עמד על פתח בית הדין ודגל בידו,
35 אחרי גמר הדין ומרחוק עמד פרחש ועניו נשואות אל הדגל. אם אמר אחד

השופטים כי יש לו ללמד זכות על הנדון, התחיל האיש לנופף
בדגל, והפרש מהר על סוסו והחזיר את הנדון לפני השופטים.
אם אחרי כל אלה לא יכלו השופטים להצדיק את האיש,
40 הוציאוהו וסקלוהו. אז יצאו השופטים לבתיהם עצובים
באבלים, לבשו שחורים וישבו בתענית כל אותו היום. אבל
על פי רב הצליחו השופטים להמנע ממשפט מות. הכמי הזמן
ההוא מעידים, כי סנהדרין שהרגה אחת לשבע שנים נקראה
בשם "סנהדרין רצחנית".

פרק ארבעים וחמשה

המלך אריסתבולוס השני (137—133 לפנה"ס)

עכשו נשובה נא ונראה מה קרה בארץ יהודה אחרי מות
שלומית המלכה.

שלומית אלכסנדרה מסרה לפני מותה את המלוכה בידי
הורקנוס בנה הבכור. אבל אריסתבולוס, שהכריז את עצמו
למלך עוד בחיי אמו, עלה על אחיו
5 המלחמה הראשונה והשלים
למלחמה ועד מהרה כבש את ירושלים

ואת בית המקדש. אז כרתו האחים ברית ביניהם לפני ה' ולפני
העם, כי אריסתבולוס יהיה למלך והורקנוס לכהן גדול. לאות
הברית הזאת נתן הורקנוס את בתו אלכסנדרה לאלכסנדר
10 בן אריסתבולוס לאשה.

השלוש בין האחים והמנוחה בארץ יכלו להמשך ימים רבים
לולא קלקל יועצו של הורקנוס, אנטיפטר האדומי. הוא היה
אנטיפטר נעצתו הרעה איש זריו ובעל מרץ, אבל רע וערום

בְּנֶחֱשׁ. הוּא הִבִּין, כִּי אִם יִמְלֹךְ הוֹרְקָנוֹס רַפָּה הָרוּחַ, תִּהְיֶה
 15 כָּל הַמְּמָשְׁלָה בְּיָדוֹ הוּא, וְלִכְן פָּתָה אֶת הוֹרְקָנוֹס כִּי יִפִּיר אֶת
 בְּרִיתוֹ עִם אָחִיו וַיִּנָּסֶה לְהָשִׁיב אֵלָיו אֶת הַמְּלוּכָה. הוֹרְקָנוֹס
 וְאַנְטִיפֶטֶר בָּרְחוּ מִירוּשָׁלַיִם, אָסְפוּ חֵיל רַב מִבְּנֵי הַנֶּגֶר, וּמִלְחָמָת
 הָאֲחִים הִתְחִילָה מִקֶּדֶשׁ.

בַּיָּמִים הָהֵם חָנוּ בְּסוּרֵיָא צְבָאוֹת מִמְּקַכַּת רוּמָא וּבְרֹאשֵׁם
 20 שֶׁר הֶצְבֵּא הַגְּבוּר פּוּמְפִּיוֹס מִגִּנוֹס (הַגְּדוֹל). אֵל הַנָּשֵׁר הַטּוֹרֵף
 מִשְׁפֵּט פּוּמְפִּיוֹס
 הָיָה פָּנוּ הוֹרְקָנוֹס וְאַרִיסְתִּיבְלוֹס וּבִקְשׁוּהוּ
 לְשֹׁפֵט, לָמִי מִשְׁנִיָּהֶם תִּהְיֶה הַמְּלוּכָה. פּוּמְפִּיוֹס הִבִּין, כִּי
 הוֹרְקָנוֹס, הַהוּלָךְ תָּמִיד בַּעֲצַת אַנְטִיפֶטֶר הָאֲדוֹמִי, יִכְנַע
 לְרוּמָאִים יוֹתֵר מֵאַרִיסְתִּיבְלוֹס הַגָּאָה וְאִמְיָן הַלֵּב, וְלִכְן הוֹצִיא
 25 מִשְׁפֵּט כִּי הוֹרְקָנוֹס יִמְשַׁל בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל.

רָאָה אַרִיסְתִּיבְלוֹס כִּי פּוּמְפִּיוֹס מִתְכַּנֵּן לְהִבְיֹא אֶת אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל תַּחַת עַל הָרוּמָאִים, וַיִּמְהַר לָשׁוּב יְרוּשָׁלַיִמָּה לְאַסֵּף
 הַשּׁוֹפֵט נַעֲשֶׂה לְכוֹבֵשׁ
 חֵיל וּלְהִתְכַּנֵּן לְמִלְחָמָה. אָבַל פּוּמְפִּיוֹס
 הִלָּךְ אַחֲרָיו, אָסַר אוֹתוֹ כִּשְׁבוּי מִלְחָמָה וַנִּכְנַס יְרוּשָׁלַיִמָּה. אֲנָשִׁי
 30 אַרִיסְתִּיבְלוֹס הִתְבַּצְּרוּ עַל הַר הַבַּיִת, אֵד מִקֶּץ שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים,
 בַּיּוֹם הַשְּׁבִיט, הִתְפָּרְצוּ הָרוּמָאִים גַּם אֶל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.

שְׁנַיִם עָשָׂר אֲלָף אִישׁ נָפְלוּ מִן הַיְּהוּדִים בַּיּוֹם הַהוּא. הִרְבֵּה
 נָפְלוּ בַּחֲרֵב הָרוּמָאִים, וְרַבִּים נִמְלְטוּ מִיַּד הָאוֹיֵב אֶל בֵּיתֵם
 אִמְץ לֵב הָרְאוּי לְכַבֹּד
 וְשֵׁם טָרְפוּ אֶת נַפְשָׁם בְּכַפָּם. הֵם לֹא
 35 חִפְצוּ לַחֲיוֹת אַחֲרֵי שֶׁאַבְּדָה חֲרוּת עִמָּם. גַּם הַכֹּהֲנִים הָרְאוּ
 בַּיּוֹם הַהוּא אִמְץ לֵב נִפְלָא. הֵם לֹא שָׁמוּ לֵב לְרוּמָאִים, שֶׁהֲרֹגוּ
 בָּהֶם עַל יָמִין וְעַל שְׁמָאל, וְלֹא הִפְסִיקוּ אֶת עֲבוֹדַת הָאֱלֹהִים
 אַף לָרַנֵּעַ אַחֵר. עוֹד אֵלֶּה נִדְקָרִים וְנוֹפְלִים, וְאַחֲרֵים בָּאִים

וממלאים את מקומם. מתוך רגש של כבוד לגבורים האלה, 40 לא נגע פומפיוס בכלי הקדש, וצוה לאנשיו לטהר את בית המקדש מן החללים, כדי שיוכלו הכהנים לחדש את עבודתם. אחרי כן התחיל פומפיוס לסדר את הארץ לפי מנהג הרומאים: "חלק ומשל". הוא קרע מעל ארץ ישראל את ערי סדרי פומפיוס ביהודה 45 שמרון וישם אותן תחת ממשלת הנציב הרומאי בסוריא. את מדינת יהודה ומדינת הגליל, מסר פומפיוס לידי הורקנוס ושיימהו לכהן גדול ולנשיא (לא למלך). זה היה בשנת 133 לפני חרבן הבית השני, ומן השנה ההיא והלאה צריכים היו היהודים לשלם מס לרומאים ולהכניע להם בכל דבר. אחרי שסדר 50 פומפיוס את כל זאת לקח את אריסטובלוס ואת שני בניו, אלכסנדר ואנטיונוס, וחזר אתם רומאה. בארץ יהודה נשארו לגיונות אחדים לשמר על היהודים שלא ימרדו.

פָּרָק אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ

הרומאים

מימי פומפיוס והלאה נעשו הרומאים אדונים לארץ יהודה, ולכן בדאי לנו ללמד לדעת מי היו הרומאים ומה היה טיבם. מתחלה היו הרומאים שבט קטן של עובדי אדמה. אחרי כן הלכו ורבו, אדמתם מעטה להם, והם התחילו להתנפל על 5 תחלת הרומאים השבטים האחרים ששכנו אז באיטליה. המלחמות היו רבות וקשות, והרומאים נעשו לאנשי צבא

מצינים ומנסים, וקבשו לאט לאט את כל חצי־האי האפניני.
בכל מקום בואם לקחו להם הכובשים את חלקי האדמה הכי
טובים, גם מסים הרבה בקסף וזהב, גם אנשי צבא חדשים
למלא ולחזק את גרודי צבאם. 10

בן חזקו הרומאים ועשרו משנה לשנה, ויעזבו את עבודת
האדמה לגמרה, ונתי רק המלחמה מקור פרנסתם, כבודם,
„על הרבה תהיה“ ומשאת נפשם. האיש היותר נכבד אצל
הרומאים היה איש המלחמה, ושר צבא כי שב מן המלחמה
בנצחון, נתן לו כל העם כבוד אלהים. 15

מוקף בשרי צבא היה הגבור המנצח נכנס לרומא בשער
מפאר שהקימו לכבודו, כשהוא לבוש בגד ארגמן וזר דפנים
קבלת פני גבור מנצח על ראשו, ויושב במרכבת נצחון מכארה,
לפניו היו נושאים את שלל המלחמה: אוצרות כסף וזהב ואבנים
טובות, כלים יקרים, פסילי אלילי הנקבשים, תמונות יקרות
ועוד. אחרי מרכבתו הוליכו את המלכים והשרים השבויים.
שר צבא שהצטין ביותר נבחר לפעמים על ידי הצבא
לאמפרטור (מושל יחיד), וכחו היה גדול מכח כל העם ורצונו
היה לחק. 20

אחרי כבשם את איטליה התחילו הרומאים לכבש ארצות
אחרות קרובות ורחוקות, ניאמרו בגאונם לכבש את כל העולם.
על העמים הנקבשים משלו הרומאים
מנהג הרומאים עם העמים הנקבשים
ביד חזקה, אך גם בתבונה. הם נתנו
לכל עם ועם לעבד את אליליו ברצונו, וגם לקחו את אלילי
עם ועם אחר כבוד, והעמידו אותם בהיכל האלילים, שהיה
ברומא בשם „פנתאון“ (במשך הזמן נאספו בפנתאון כשלושים 30

אֶלֶף אֱלִילִים שׁוֹנִים). לְאוֹת תּוֹדָה עַל הַדָּבָר הַזֶּה, הַסְּבִימוֹ
הַעֲמִים הַנִּכְבָּשִׁים בְּרָצוֹנָם הַטּוֹב לַעֲבֹד גַּם אֶת אֱלִילֵי הָרוֹמָאִים.
סוּף כָּל סוּף, הֵלֵא אֵין הַבְּדֵל גָּדוֹל בֵּין אֱלִילִים אֶלֶּה וְאֶלֶּה.
35 אָבֵל הַמָּסִים שֶׁהִטִּילוּ הָרוֹמָאִים עַל אֲרָצוֹת מְמֻשָּׁלָתָם הָיוּ כְּבָדִים
מְאֹד. נִצִּיבֵי הָרוֹמָאִים הָיוּ עַל פִּי הָרֶב אֲנָשִׁי בָּצַע וְנָזְלוּ אֶת
הַעֲמִים הַנִּכְבָּשִׁים כְּאֲשֶׁר מִצָּאָה יָדָם. הַנִּצִּיבִים הָאֵלֶּה הָיוּ
מִתְּפָאָרִים, שֶׁהֵם מִשְׁאִירִים לְיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ אֶת זֶהֱר הַשֶּׁמֶשׁ
בְּלִבָּד. הַנִּצִּיבִים שֶׁהָיוּ בִּיהוּדָה אַחֲרֵי פּוֹמְפִיוֹס הוֹצִיאוּ מִשָּׁם
40 בְּמִשָּׁךְ וְזֶמֶן קָצֵר קְרוֹב לַעֲשָׂרִים מְלִיוֹן דּוֹלָר.

הַמְּלַחְמוֹת הַתְּמִידִיּוֹת, הַנִּצְחֻנוֹת הַגְּדוֹלִים וְהַשָּׁלָל הָרֶב
הַשְּׁחִיתוּ אֶת חַיֵּי הָרוֹמָאִים עַד לְמָאֹד. שְׁרֵי הַצָּבָא וְגְדוֹלֵי
חַיֵּי גְדוֹלֵי רוֹמָא הַמְּלָכוֹת לָקְחוּ אֶת הַחֶלֶק הַכִּי גְדוֹל
בְּשָׁלָל הַכֶּסֶף, וְהַזָּהָב, וְהַעֲבָדִים—שְׁבוּיֵי הַמְּלַחְמָה. הַעֲבָדִים
45 הָאֵלֶּה עָבְדוּ בְּשִׁדּוֹת הַשָּׂרִים כְּבִהְמוֹת, וְהַשָּׂרִים עֲצָמָם חָיוּ חַיֵּי
עֲנִי וְשִׁמְחָה. אֲרָמְנוֹתֵיהֶם הַמְּתָאָרִים הָיוּ לְפָלֶא בְּכָל הָעוֹלָם;
מֵאֲכָלָם וּמִשְׁתֵּם הָיוּ בְּכָלִי כֶסֶף וְזָהָב וְזָכוּכִית יָקָרָה; אֶת
הַמֵּאֲכָלִים וְהַמִּשְׁקָאוֹת הֵבִיאוּ בִּשְׁבִילָם מֵאֲרָצוֹת רְחוֹקוֹת
בְּמַחִירִים גְּדוֹלִים מְאֹד. מִחִיר קוֹפֶסֶת סֵלֶמְנִיּוֹת, לְמִשָּׁל, עָלָה
50 עַד 50 דּוֹלָר.

אָבֵל לֹא רַק הַשָּׂרִים, כִּי אִם גַּם יִתְרֵי אֲזִרְחֵי רוֹמָא בּוֹזוּ
לַעֲבוּדָה וְהַתְּרַגְּלוּ לַחַיֵּי בִטְלָה וְשַׁעֲשׁוּעֵי פְרָאִים. בְּמִלְחָמָה
חַיֵּי יִתְרֵי אֲזִרְחֵי רוֹמָא גָּזְלוּ וַעֲשָׂקוּ, וּבְשׁוּבָם רוֹמָאָה פָּזְרוּ אֶת
שָׁלָלָם בְּבִתֵּי יֵין וּבְבִתֵּי מִשְׁחָק. כְּאֲשֶׁר כָּלָתָה הַפְּרוֹטָה מִן הַכִּסִּים
35 יָצְאוּ שׁוֹב לְמִלְחָמָה.

הַמִּשְׁחָק הַכִּי חָבִיב עַל הָרוֹמָאִים הָיָה מִשְׁחָק מְלַחְמָת

הלודרים. עשרות ומאות לודרים היו יוצאים על זרת הקרקוס,

איד שמחו הרומאים ונלחמים זה בזה בחרבות ורמחים עד שכלם נופלים מתים. אחרי כן נקו את את עצמם

60 הזרה מחללי הלודרים והכניסו במקומם מצד אחד מספר גדול של עבדים ושבווי מלחמה, ומן הצד השני—פילים, אריות ונמרים, שרעבו בכלוביהם ימים אחדים, חיות הטורף הרעבות והצמאות לדם התנפלו על הקרבנות האמללים וקרעו אותם לגזרים, לשמחת לבם של אלפי רומאים, שהתאספו לראות במשחק נורא זה. 65

עכשו אנו רואים, כי היהודים והרומאים היו רחוקים אלה מאלה כרחוק מזרח ממערב. שני העמים נבדלו זה מזה בשלשה

ההבדל בין היהודים דברים חשובים אלה: 1) היהודים עבדו לאל אחד, והרומאים עבדו לאלילים, והרומאים

70 ולפעמים נתנו כבוד אלהים גם לאנשים. משום זה חשבו הרומאים את היהודים לאנשים משונים. למשל, כאשר ראה

פומפיוס, כי בבית המקדש אין כל פסל וכל תמונה, קרא בתמהון: "הנה עם בלי אל!" 2) היהודים חפצו כי ירושלים עיר הקדש תלמד את כל העולם את תורת הצדק שלה, כי מציון

75 תצא תורה ודבר ה' מירושלים". הרומאים חפצו כי רומא תמשל על כל העולם בחרבה ובקשתה. 3) היהודים אהבו חיי תורה, עבודה וגמילות חסדים, והרומאים אהבו חיי מלחמה, בטלה ומעשי אכזריות.

כאשר הכירו היהודים לרעת את טיב הרומאים התחילו 80 לשנא אותם שנאה רבה וקשה. אבל מלבד השנאה, היו גם המסים הקשים מכריחים את היהודים להתקומם מדי פעם

בפעם נגד האויב הרע והקשה. המרידות התחילו תיכף בימי ממשלת הורקנוס ולא פסקו, עד שכלו כחות העם עד תמם.

פרק ארבעים ושבעה

ימי ממשלת הורקנוס השני (110—133 לפנה"ש)

באמת צריכים אנו לקרוא את הימים האלה ימי ממשלת אנטופטר האדומי כי הורקנוס עסק רק בעניני הכהונה הגדולה, ואת כל הממשלה בארץ מסר אנטופטר דואג
בידי יועצו הרע הזה. אנטופטר היה לשלוש הרומאים

5 סובב בערי יהודה ומזהיר את היהודים, שיהיו נאמנים לרומאים אדונייהם החדשים; שיתנו להם כבוד, וישלמו להם את המסים הרבים בזמן הנכון.

אבל היהודים לא חפצו להשלים עם האסון הגדול אשר בא עליהם כל כך פתאום. הם לא חפצו לותר על חרותם, ובמשך 10 ארבע מרידות בהמשך שנים זמן קצר של חמש שנים מרדו ארבע פעמים. הראשון שהרים את נס המרד היה אלכסנדר בן אריסתבלוס, שברח מידי הרומאים לארץ יהודה. מיד התאספו אליו 10.000 איש, אבל במלחמה נגפו לפני הרומאים. הרבה נלקחו בשבי, והנשארים ברחו יחד עם אלכסנדר מארץ 15 יהודה. אחרי שנה ברחו גם אריסתבלוס עם אנטיגנוס בנו מרומא, וגם אליהם התאספו אלפי יהודים מכל העברים. אריסתבלוס בחר רק את המזינים שבהם, 8000 איש, וילחם עם הרומאים מלחמה קשה ומרה. הרומאים גברו גם הפעם,

הסטוריה עברית

20 ואַרִיסְתִּבְלוֹס הִפְצוּעַ עִם אַנְטִיגֶנוֹס נִשְׁלְחוּ שְׁנֵית רוֹמָאָה. כְּעֶבֶר עוֹד שָׁנָה הוֹפִיעַ אֶלְכְּסַנְדֵּר שְׁנֵית בְּרֹאשׁ צָבָא שֶׁל 30.000 אִישׁ, אֲדָּךְ גַּם הֵם לֹא הִצְלִיחוּ, וְאֶלְכְּסַנְדֵּר נִשְׁבָּה וְנִעֲנַשׁ בְּמִשְׁפַּט מוֹת. אַחֲרֵי שְׁנָתִים פָּרִץ מֶרֶד רְבִיעִי וּבּוֹ הָכּוּ הַיְּהוּדִים מִכָּה נֶאֱחָת. מִסְפַּר הַשְּׁבוּיִים בְּלִבֶּר עָלָה לְשָׁלִשִׁים אֶלֶף אִישׁ,

מוֹרְדִים נוֹדְרִים בְּהָרִים

25 אַחֲרֵי הַמִּכּוֹת הַנוֹרְאוֹת הָאֵלֶּה נִכְנַע הָעָם בְּעַל כָּרְחוֹ לִפְנֵי אוֹיְבָיו הָעַרְיָצִים. אָבֵל הָיוּ עוֹד רַבִּים, שְׁלֹא הִפְצּוּ לְהִכְנַע

שְׂרִידֵי הַמּוֹרְדִים מִצִּיקִים בְּשׁוּם פְּנִים. הַקְנָאִים הָאֵלֶּה הִתְאַסְּפוּ
לְרוּמָאִים גְּדוּדִים, גְּדוּדִים בֵּין הָרִי יְהוּדָה וְהַגְּלִיל,
אָרְבוּ לְרוּמָאִים וּלְאֲנָשֵׁי אַנְטִיפֶטֶר בְּרֹאשׁ כָּל דֶּרֶךְ וְהָכּוּ בָהֶם.
בֵּין הַגְּדוּדִים הָאֵלֶּה הֶצְטִין בְּיוֹתֵר גְּדוּדוֹ שֶׁל הַגָּבוּר מֵר הַנֶּפֶשׁ
חִזְקִיָּהוּ הַגְּלִילִי. כְּדַב שְׂכּוֹל בַּשָּׂדֶה הָיָה לְרוּמָאִים, וְגָבוּר נֹקֵם
נִקְמַת עַמּוֹ בְּעֵינֵי הַיְּהוּדִים.

אַנְטִיפֶטֶר רָאָה כִּי סִכְנָה גְדוֹלָה נִשְׁקַפֶּת לּוֹ מִן הַגְּדוּדִים
הָאֵלֶּה, וַיִּשְׁלַח אֶת שְׁנֵי בָנָיו, פְּצָאֵל וְהוֹרְדוֹס, לְהִשְׁמִיד אוֹתָם.
תַּחֲלֹתוֹ שֶׁל הוֹרְדוֹס אֶת פְּצָאֵל מִנָּה לִשְׂר צָבָא בִּיהוּדָה וְאֶת
הוֹרְדוֹס בְּגָלִיל. הוֹרְדוֹס הָיָה אִישׁ מְלַחֵמָה מֵצֵן, פָּרֵשׁ מֵצֵן,
קֶשֶׁת מֵצֵן וְזִרְיוֹ וְחֲרוּץ בְּכָל מַעֲשָׂיו. אָבֵל הוּא הָיָה גַם אִישׁ
עֶרְמָה וּמְרָמָה, אוֹהֵב כְּבוֹד וּמִמְשָׁלָה וְאֶכְזָר מֵאִין כְּמָהוּ. כִּשְׁבָא
הוֹרְדוֹס אֵל הַגְּלִיל הִתְחִיל לְהִשְׁמִיד אֶת גְּדוּדֵי הַמּוֹרְדִים אֶחָד,
אֶחָד, וַיַּהַרְג אֶת כָּל הַבָּא בְּיָדוֹ בְּלִי רַחֲמִים וּבְלִי מִשְׁפָּט. בֵּין
הַנֶּרְצָחִים הָאֵלֶּה הָיָה גַם חִזְקִיָּהוּ הַגְּלִילִי.

הַרְצִיחוֹת הָאֵלֶּה הִקִּימוּ סַעֲרָה גְדוֹלָה בְּלֵב כָּל הָעָם. וְזָמְנִי
הַסְנֶהֲדָרִין, טוֹבֵי הָעָם, יָחַד עִם אֲמוֹת הַנֶּרְצָחִים, בָּאוּ לִפְנֵי
הוֹרְדוֹס לִפְנֵי הַסְנֶהֲדָרִין הוֹרְקָנוֹס וְדָרְשׁוּ מִמֶּנּוּ בַּחֲזָקָה, כִּי יִמְסַר
אֶת הוֹרְדוֹס הָרוֹצֵחַ לְדִין. בַּתְּחִלָּה מֵאֵן הוֹרְקָנוֹס, מִירָאָתוֹ
אֶת אַנְטִיפֶטֶר, אֵךְ סוּף סוּף שָׁלַח לִקְרֹא לְהוֹרְדוֹס. הוֹרְדוֹס
הוֹפִיעַ לִפְנֵי הַסְנֶהֲדָרִין לְבוּשׁ בְּגָדֵי אֶרְגָּמָן וּבְלִיטָה אֲנָשִׁי צָבָא,
כָּאֵלּוּ בָּא לֹא לְהִשְׁפֹּט אֱלָא לְשַׁפֵּט. רַב הַשּׁוֹפְטִים נִבְהָלוּ מִפְּנֵיו
וְכִבְּשׁוּ אֶת פְּנֵיהֶם בַּקֶּרֶעַ, אָבֵל נִשְׂיָא הַסְנֶהֲדָרִין קָם וְאָמַר
לָהֶם: "אִם אַתֶּם לֹא תַעֲשׂוּ בּוֹ מִשְׁפָּט צָדֵק עֲכָשׁוּ, יָבֹא יוֹם וְעָשָׂה
הוּא בְכֶם מִשְׁפָּט צָדֵק". הִתְאוּשְׁשׁוּ הַשּׁוֹפְטִים וְהִתְחִילוּ לַחֲקֹר

את הדין. כאשר ראה הורקנוס, כי הורדוס נמצא בסכנה, צוה לרחות את המשפט למחר, ובלילה נמנע להורדוס לברח אל נציב הרומאים בסוריה. משם חזר אל הגליל, ובפזורה הרומאים משל בו באות נפשו.

55 הרומאים לא עזרו לו חנם. מזמן לזמן צריך היה הורדוס לשחד אותם בכסף וזהב ומתנות יקרות, ולכן הטיל על יושבי הורדוס ופצאל עושים את העם ידי המסים האלה נעשו הרבה עשירים לעניים, ואלפי עניים נמכרו לעבדים, או שברחו לאשר ברחו והתחילו לעסוק בגנבה וגזילה. מצב שכזה היה גם ביהודה. 60 אחרי מות אנטיוכוס השני הורקנוס את כל הממשלה בידי פצאל, וגם הוא עשק את העם ונמנע לרומאים. הארץ הלכה ונדלה ושנאת העם להאחים האדומים הלכה וגדלה.

ניהי בהיות אנטוניוס, מושל רומא, בסוריה, שלחו אליו 65 היהודים מלאכות של עשרה אנשים להתאונן על הורדוס המלאכות לפני אנטוניוס ופצאל. אבל הורדוס שחד את אנטוניוס במתנות רבות. והמלאכות שבה ריקם. אחרי שנה שלחו היהודים מלאכות שניה של מאה איש. אנטוניוס צוה להמיתם. מיד שלחו היהודים מלאכות שלישית של אלף איש. אבל 70 בפעם הזאת לא חפץ אנטוניוס גם לראות את פניהם ושלח לקראתם את אנשי צבאו. רבים מן המלאכים נהרגו והנשארים נמלטו על נפשם.

העם נכנע מתוך קצף איך אונים והורדוס לבש גאות ועז. רק עטרת מלכים חסרה לו, אך גם אותה קנה להשיג בקרב

75 הורדוס מתחנן בבית
החשמונאים
הימים. הוא ידע, אמנם, כי לפי מולדתו
איננו ראוי למלוכה, אך הוא מצא לו
דרך להתחבר למשפחת מלכים. הוא גרש את אשתו האדומית
ובקש את הורקנוס, שיתן לו לאשה את מרים היפה (בת
אלכסנדר בן אריסטבולוס השני ואלכסנדרה בת הורקנוס
80 השני), שהיתה בבית הורקנוס יחד עם אמה ואחיה אריסטבולוס.
הורקנוס מוג הלב לא נועז להשיב ריקם את פני אהוב
הרומאים, ובת החשמונאים היפה והנאה נארסה לעבד אדומי.
כן כבש לו הורדוס את הדרך אל כסא המלוכה במעשי
רצח, אכזריות וערמה.

פרק ארבעים ושמונה

המלך אנטיוגנוס (110-107 לפנה"ס)

הורדוס הגיע אל כסא המלוכה מהר מאשר הוא עצמו
קנה.

בשנת 110 לפנה"ס עלו הפרתים למלחמה על הרומאים
וכבשו את סוריא. הפרתים היו עם חזק שישב אז על גדות
5 עזרת הפרתים לאנטיוגנוס הנער פרת. אנטיוגנוס בן אריסטבולוס
השני, שברח משבי הרומאים עוד לפני שנים אחדות, פנה
אליהם בבקשה, כי יעזרו לו להשיב אליו את מלכות אביו
(אריסטבולוס בעצמו כבר לא הנה בחיים, כי הרומאים הרעילו
אותו). הפרתים הסכימו לו בחפץ לב, כי ידעו שאנטיוגנוס
10 גם הוא יעזר להם תמיד נגד הרומאים.

באשר בא אנטיגנוס עם גִּדּוּדֵי הַפְּרָתִים אֶל אֶרֶץ אַבּוּתָיו,
 שָׁמַח הָעָם לִקְרֹאתוֹ שְׁמִתָּה רַבָּה. רַבָּבוֹת יְהוּדִים הִתְאַסְּפוּ
 אַנְטִיגֵנוֹס מוֹלֵךְ בְּעֶזְרַת עַמּוֹ אֵלָיו מִכָּל הָעֵבְרִים, הַמְּלִיכוּהוּ עֲלֵיהֶם,
 כִּבְשׁוּ לִפְנֵי אֶת כָּל הָאָרֶץ וְהִבִּיאוּהוּ יְרוּשָׁלַיִם. אֶת הוֹרְקָנוֹס
 15 הִשְׁבִּי לִקְחוֹ הַפְּרָתִים אִתָּם בְּבִלָּה, פָּצְאָל שָׁם קָץ לַחַיּוֹ בְּבֵית
 הַכֶּלָא, וְהוֹרְדוֹס הִסְפִּיק לְהוֹצִיא אֶת מָרְס כִּלְתּוֹ, הִסְתִּיר אוֹתָהּ
 בַּמִּבְצָר אֶחָד וּבִרְח רומאָה לְבִקֵּשׁ עֶזְרָה מִשָּׁם.
 בַּמִּתְנֹת רַבּוֹת וִיקְרוֹת הוֹפִיעַ הוֹרְדוֹס לִפְנֵי אַנְטוֹנוֹס מוֹשֵׁל
 רומא וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ, כִּי יִמְסֹר בִּידּוֹ אֶת מַלְכוּת יְהוּדָה. אַנְטוֹנוֹס
 20 הוֹרְדוֹס מוֹלֵךְ בְּעֶזְרַת
 הָצִיג אֶת הוֹרְדוֹס לִפְנֵי זִקְנֵי הַסֵּנַט הַרומאִי
 כְּגֹבֹר חֵיל וְאוֹהֵב נְאֻמָּן לְרומאִים, וְאָמַר
 שׁוֹאֵי עַמּוֹ
 לָהֶם כִּי טוֹבַת רומא דוֹרֶשֶׁת לְהַמְּלִיךְ אוֹתוֹ עַל אֶרֶץ יְהוּדָה.
 הַסֵּנַטוֹרִים הִסְכִּימוּ, וְעוֹד בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם נִתְּנָה עֲטָרַת הַמַּלְכוּת
 עַל רֹאשׁ הוֹרְדוֹס, וּמִשְׁתָּה מְלָכִים נִעְרַךְ לְכַבּוֹדוֹ.
 25 אַז הָלַךְ הוֹרְדוֹס בְּעֶזְרַת הַרומאִים לְכַבֵּשׁ אֶת כֹּסַא הַמְּלוּכָה
 מִן הַיְּהוּדִים. זֶה הָיָה הַרְבֵּה יוֹתֵר קֶשֶׁה מֵאֲשֶׁר לְקִנּוֹת עֲטָרַת
 מַלְחָמוֹת הָעָם בְּהוֹרְדוֹס מְלוּכָה מִיַּדִּי הַרומאִים. אַנְטִיגֵנוֹס
 וְהַיְּהוּדִים נִלְחָמוּ אוֹתוֹ עַל כָּל צֶעֶד בְּחֻמָּה שְׁפוּכָה, וּפְעָמִים
 רַבּוֹת הִכּוּ אוֹתוֹ וְאֶת הַרומאִים מִכָּה רַבָּה. אִם נִצַּח הוֹרְדוֹס
 30 בַּגָּלִיל הִתְקוּמָם הָעָם בִּיהוּדָה, וּבְשִׁינְאָ לְמַלְחָמָה בִּיהוּדָה
 הִתְקוּמָם שׁוֹב הַגָּלִיל. אֵלֶּה מִן הַיְּהוּדִים שֶׁלֹּא יָכְלוּ לְהִתְחַבֵּר
 אֶל צְבָאוֹת אַנְטִיגֵנוֹס, הִתְאַסְּפוּ גִּדּוּדִים, גִּדּוּדִים בֵּין הַקְּרִים
 וּבַמַּעְרוֹת וְנִלְחָמוּ בְּאַנְשֵׁי הוֹרְדוֹס בְּכָל כָּחַם. פְּעָמִים רַבּוֹת
 נִסָּה הוֹרְדוֹס לְדַבֵּר שְׁלוֹם אֶל גְּבוּרֵי הַמַּעְרוֹת הָאֵלֶּה, אֲךֹּ הֵם
 35 בָּחֲרוּ בַּמָּוֶת מֵאֲשֶׁר לְהִכָּנַע לוֹ.

מספרים על זקן אחד שהסתתר עם שבעת בָּנָיו במְעָרָה אחת. כְּשֶׁרָאָה כִּי הוֹרְדוֹס וְאֲנָשָׁיו מִתְקַרְבִּים אֶל הַמְעָרָה, חָפְצוּ הַבָּנִים רֶפֶה הָרוּחַ לִצְאָת וּלְהִכָּנֵעַ לַפָּנָיו. עד הֵיכָן הִנִּיעָה שְׂמָתָהּ הַעַם לְהוֹרְדוֹס
 עָמַד הַזָּקֵן עַל פֶּתַח הַמְעָרָה, הוֹצִיא אֶת בָּנָיו אֶחָד, אֶחָד וְהִרְגָם בְּעַצָּם יָדָיו. הוֹרְדוֹס קָרָא לוֹ מִרְחוֹק לְשָׁלוֹם, אֲךֹּ הַזָּקֵן עָנָהוּ דְּבָרֵי חֲרָפָה וְקָלָלָהּ וַיִּתְּנָפֶל מֵרֹאשׁ הַהָר וַיָּמָת.

מִקֵּץ שָׁלֹשׁ שָׁנִים בָּאוּ הָרוֹמָאִים לְעִזְרַת הוֹרְדוֹס בְּחִיל כְּבֹד, כִּבְשׁוּ לַפָּנָיו אֶת כָּל הָאָרֶץ וְצָרוּ עַל יְרוּשָׁלַיִם. הוֹרְדוֹס יָדַע 45 כִּצּוֹר יְרוּשָׁלַיִם אֲזִי אֵל נָכוֹן כִּי בְּעוֹד זְמַן מָה יֵשֵׁב עַל כִּסֵּא הַמְּלוּכָה וְהִתְחִיל לְהִתְכַּוֵּן לְדָבָר. הוּא עֹזֵב אֶת הַמִּצּוֹר בִּידֵי הָרוֹמָאִים וְהִלֵּךְ לְשִׁמְרוֹן, וְשָׁם חָגַג אֶת חַג חֲתוּנָתוֹ עִם מִרְיָם הַחֲשֻׁמוֹנֵאִית. הַנִּצְוִרִים אָף הֵם יָדְעוּ כִּי לֹא יוּכְלוּ לַעֲמֹד הַרְבֵּה בַּפָּנֵי הָאוֹיֵב הַחֲזָק, וּבְכָל זֹאת לֹא חָפְצוּ לְהִשָּׁלֵם עִם הוֹרְדוֹס. 50 אֲנִטִיגֵנוֹס בְּעַצְמוֹ בִּקֵּשׁ אֶת הָרוֹמָאִים מֵעַל הַחוֹמָה, כִּי יִמְלִיכוּ עַל אָרֶץ יְהוּדָה אֶת כָּל מִי שֶׁהֵם חֹפְצִים מִמִּשְׁפַּחַת הַחֲשֻׁמוֹנֵאִים, אֲךֹּ לֹא אֶת הוֹרְדוֹס הָאֲדוֹמִי. הָרוֹמָאִים לֹא שָׁמוּ לֵב וְהִמְלִחְמָה נִמְשְׁכָה.

אַחֲרֵי מִצּוֹר קִשָּׁה שֶׁל חֲמִשָּׁה חֲדָשִׁים הִתְפָּרְצוּ הָרוֹמָאִים 55 יְרוּשָׁלַיִמָּה וְעָרְכוּ שָׁם טֶבַח נוֹרָא. בַּחֲמַת פָּרָאִים הִתְנַפְּלוּ עַל אוֹיֵב לַמִּצְוִחִים! נָשִׁים, זָקֵנִים וְטָף, וַיִּמְלְאוּ אֶת חוּצוֹת יְרוּשָׁלַיִם אֶלְפֵי חֲלָלִים. הוֹרְדוֹס בְּעַצְמוֹ נִבְהַל מִעֲזָרְתָם הַנוֹרָאָה שֶׁל יָדָיו, וַיִּתֵּן לָהֶם מִתְּנוּת רַבּוֹת, שִׁיפְסִיקוּ אֶת שְׂפִיכַת הַדָּמִים, פֶּן יַעֲשׂוּ אוֹתוֹ מִלֵּךְ עַל הַמִּדְבָּר. אֲזִי לָקַחוּ הָרוֹמָאִים

60 את אנטיגנוס המלך בשבי, הביאוהו לסוריא ושם כרתו את ראשו מעליו.

פרק ארבעים ותשעה

מצב העם בתחלת ממשלת הורדוס

בשלושים השנה שעברו מיום מות שלומית אלכסנדרה עד יום עלות הורדוס על כסא המלוכה (137–107) נשתנה מצב אפיסת כחות העם העם מן הקצה אל הקצה: (1) ארץ יהודה הגדולה והחפשית נהפכה לארץ קטנה ומשעבדת. (2) יותר ממאת אלף איש, כלם צעירים, בריאים והיותר נאמנים לעמם, נפלו חללים במלחמות השונות. (3) ערים רבות נחרבו, וחרו ונחרבו פעמים אחדות. (4) מיום שקרעו הרומאים מן הארץ את עבר הירדן, את שמרון ואת ערי החף, מעטו הכנסות הארץ, והמסחר ירד מאד. (5) המסים, להפך, רבו מזמן לזמן, ומלבד המסים היו צבאות הורדוס והרומאים גוזלים את תבואת האזורים בכל מקום עברם. על ידי כל הדברים האלה נחלש העם וידל מאד. השנאה להורדוס ולרומאים גדלה משנה לשנה, אך העם כבש את שנאתו בלבד, כי לעת עתה לא היה בו עוד כח למרד.

15 גם הפרושים, מורי העם, יעצו להכניע. אמנם, נפשם מרה להם מאד בראותם כי עמם וארצם נפלו בידי גוי רשע ועריץ, אבל הם יעצו לעם להכניע, כי לא ראו האמונה במשיח במרידות כל תועלת. הם האמינו, כי רק עם ביאת משיח בן

דוד תבא תשועת עם יהודה ונצחון הצדק על הרשע. בן למדו
 גם את העם, ועל ידיהם התפשטה האמונה במשיח בכל הארץ.
 הכל התחילו לחכות למשיח הצדק בכליון נפש. הכל קוו
 גם בן כי הוא יבא בקרוב, כי לא יטש ה' את עמו לימים רבים.
 ולעת עתה, עד יום בא המשיח, משכו הפרושים את ידיהם
 מכל עניני המדינה ועסקו רק בדברי תורה. חכמי התורה
 הפרושים עוסקים בתורה ישובו עם תלמידיהם בבתי המדרש ועמלו
 לדרש ולבאר כל דבר סתום בתורה ולהוציא חקים חדשים
 כי מזמן לזמן הופיעו אצל העם שאלות שונות, איך להתנהג
 במקרה זה או זה. את השאלות האלה הביאו לבית המדרש,
 ושם התחילו החכמים לדרש את דברי התורה בדרכים שונים,
 עד שמצאו את התשובות הנכונות, התשובות האלה נעשו
 לחקים.

ראשי החכמים בימים ההם היו שני גדולי הדור שמעיה
 ואבטליון. הם היו תלמידיו של שמעון בן שטח בתורה וחקמה
 שמעיה ואבטליון אך לא ברוח. שמעון בן שטח היה קנאי
 וכל ימיו נלחם לכבוד התורה, ושמעיה ואבטליון היו רודפי
 שלום. למען השלום לא חפצו להתערב בהנהגת הארץ, כי
 אם פָּרְשׁוּ אֶל בֵּית מִדְרָשׁם עַד יַעֲבֹר וְעַם. משם למדו את העם
 להתרחק ממושלי הארץ החדשים, וממנהגיהם הרעים וחי
 הבטלה שלהם. עד עכשו נשארה לנו לזכרון עצתם הנכונה
 של שמעיה ואבטליון:

”אהב את המלאכה, ושנא את הרבנות, ואל תתנדע לרשות”.
 אכן, גם חכמי התורה נלחמו ברומאים, אך לא בחרב וקשת
 ולא מלחמה גלויה. בסתר בית המדרש הכינו חכמי התורה

כלי נשק ומבצרים אחרים לעם כלי נשק אחרים; בלתי נראים אך גם בלתי נשברים. כלי הנשק ההם היו: התורה והאמונה, במקום מבצרי האבנים שהרסו הרומאים, התחילו הם לבנות לעמם מבצרים אחרים, בלתי נראים אך גם בלתי נהרסים. המבצרים ההם היו: התורה והאמונה.

פרק חמשים

השמדת בית החשמונאים

אך עלה הורדוס על כסא המלוכה צנה להמית ארבעים וחמשה איש מקרובי בית החשמונאים ונקירי ירושלים. גם את מעשיו הראשונים של וקני הסנהדרין שנועזו לשפט אותו בדבר חזקיה הגלילי, צנה מהם להרג ומהם הורדוס

5 לנרש מן הארץ. את רכוש ההרונים והגולים החריס לאוצר המלוכה, ומכסף הדמים הזה שלח מפעם לפעם מתנות יקרות לרומאים למצא חן בעיניהם. את השרים היהודיים הרחיק מחצרו, ובמקומם הכניס אנשים מבני הנזכר, וביחוד את קרוביו האדומים. ביניהם הייתה גם שלומית אחותו שהייתה דומה 10 להורדוס גם בערממה וגם ברשעיתה.

אל העקרים האלה ישבו בחצרו של הורדוס שלש נפשות מבית החשמונאים: מרים, אשת הורדוס, אלכסנדרה אמה איך נתמנה אריסטובלוס ואריסטובלוס אחיה, עלם רך, יפה לכהן גדול ונחמד. לפי משפט הירושא צריך היה 15 אריסטובלוס להיות לכהן גדול, אבל הורדוס פחד ממנו ומסר

את הכהונה הגדולה לאיש בבלי אחד (חננאל היה שמו)
ממשפחת כהנים פשוטה. אלכסנדרה התאוננה לפני אנטוניוס
על העול שעשה הורדוס לבנה, ואנטוניוס צוה להורדוס, כי
ישלח אליו את אריסתבולוס. תקנה גדולה באה אז בלב
אלכסנדרה. מי יודע, אולי ימצא אנטוניוס, כי אריסתבולוס
20 ראו לא רק לכהונה גדולה, כי אם גם למלוכה. מה עשה
הורדוס הערום? פטר את הכהן הגדול הבבלי ומנה במקומו
את אריסתבולוס, ולאנטוניוס כתב כי אסור לכהן גדול לעזוב
את בית המקדש.

25 בחג הסוכות הופיע הכהן הגדול הצעיר לפני העם בכל
יפיו והדרו, והעם קבל את פניו באהבה וכבוד ותרועת שמחה.
אידאבד אריסתבולוס הורדוס נבהל, והחליט להעביר את
אריסתבולוס מן העולם. והנה, ימים מועטים אחרי החג, עשתה
אלכסנדרה משתה למלך ולשריו בעיר יריחו. היום היה חם
מאד וכל הקרואים הלכו אל הברכה לרחץ. שם סבבו עבדי
30 הורדוס את אריסתבולוס והשתעשעו אתו למראית עין, ובאין
רואים הטבילוהו במים והחזיקוהו שם עד שיצאה נשמתו.
הורדוס התאבל מאד על "האסון" שקרה לגיסו, אך כל העם
ידע כי רק ידו היתה בדבר הזה, ולא יד המקרה.

35 אחרי אריסתבולוס נספה גם הורקנוס הזקן. נודע לו
להורדוס כי הורקנוס מקבד מאד על יהודי בבל, ויירא פן
הורדוס נזל חסד למיטבו יבקשו את הפרתים לעזר לו לשוב אל
המלוכה, כמו שעזרו לאנטיגנוס. שלח הורדוס מתנות יקרות
למלך הפרתים ובקשהו, כי ירשה להורקנוס לשוב לארץ
40 אבותיו. להורקנוס כתב הורדוס מקתב אהבה וכבוד ובקשהו

לשוב ירושלימה, כדי שיוכל לגמל לו בעד כל הטוב והחסד, שעשה לו לפניו. הורקנוס התנענע מאד על ירושלים עיר הקדש ועל קברות אבותיו, ויעזב את כל כבודו בבבל, וישב בלב תמים אל בין צפוני הורדוס. הורדוס עשה לו לראשונה כבוד גדול, גם שמהו בין אוכלי שלחנו, אבל אחרי שנים אחדות שם עליו עוון מרד (על זקן בן 172) וצוה להרגו.

כך גמל הורדוס לאיש שהציל אותו לפניו ממשפט מות.

אחרי הורקנוס הומתה גם מרים המלכה. מרים לא אהבה את הורדוס בעלה גם מקדם, ובראותה כי הוא משמיד את שלומית עוזרת לאחיה ⁵⁰ כל בני משפחתה, התחילה גם לשטם אותו ולא יכלה דברו לשלום. ימים רבים חרק הורדוס שן מבעם ובזיון, אך לא נועז להעניש את החשמונאית היפה והנאה, כי אהב אותה אהבה עזה. אז באה לעזרתו שלומית המרשעת שקנאה תמיד בכבוד החשמונאית האצילה. היא הקימה עדי ⁵⁵ שקר, שהעידו לפני השופטים, כי מרים חפצה להרעיל את בעלה. השופטים לא חקרו הרבה, מיראתם את הורדוס, והוציאו עליה משפט מות. מרים קבלה את גור דינה בלי אמר ודברים, ובלי כל פחד, ורוח הגבורה והנאון לא עצבה עד הרגע האחרון.

⁶⁰ אבל הורדוס לא ידע מאז מנוחה בנפשו. הוא התנענע על אשתו האהובה עד לשנעון. הוא היה מבקש אותה בכל ימים בדימים ונעו"ה הארמון, קורא לה ומדבר אליה כדבר אל החיים. מרב געגועים וענויי נפש חלה הורדוס מחלה קשה. אז התחזקה אלכסנדרה, החשמונאית האחרונה, וחפצה לתפש

65 בִּידָה מִבְּצָרִים אֲחֵדִים, אֵךְ הַדָּבָר נֹדַע לַהֲוֹרְדֹס וְהוּא צָוָה
תִּיכָף לַהֲרֹגָהּ.

כֵּן הִשְׁמִיד הַוֹרְדֹס אֶת אַחֲרוֹנֵי הַחֲשֻמוֹנָאִים בְּזֶה אַחֵר זֶה
בְּמִשְׁדָּ וְזֶמַן קָצֵר שֶׁל שְׁשׁ שָׁנִים.

פָּרָק חֲמִשִּׁים וְאַחַד

עַל דְּבַר בְּנֵי הַוֹרְדֹס

כַּאֲשֶׁר קָם הַוֹרְדֹס מִמַּחֲלָתוֹ, בִּקֵּשׁ לַהֲשִׁיבֵם מִלְּבוֹ אֶת
נַעֲנוּעָיו עַל אֲשֶׁתוֹ הַמֵּתָה וְהַתְּחִיל לַעֲסֹק בְּבִנְיָנִים. הוּא פָּאָר
הַוֹרְדֹס מִפָּאָר אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְקִשָּׁט אֶת יְרוּשָׁלַיִם בְּאַרְמוֹנוֹת רַבִּים
וְיָפִים, וּבִנְיָנֵיהֶם הָיָה יָפָה הָיָה הָאֲרָמוֹן שֶׁבָּנָה לַעֲצֻמוֹ. הָאֲרָמוֹן
5 הַזֶּה הָיָה בְּנוֹי אֲבִנֵי שֵׁשׁ וּמִקִּשָּׁט בְּכֶסֶף וְזָהָב וְאַבְנִים טוֹבוֹת.
מִסְבִּיב לְאַרְמוֹנוֹ הַקִּים הַוֹרְדֹס חוֹמָה בְּצוּרָה וּמִגְדָּלִים חֲזָקִים,
וְגַם בְּמִקְוֹמוֹת אֲחֵרִים בָּנָה לוֹ מִגְדָּלִים וְעָרִים בְּצוּרוֹת שֶׁיִּגְנוּ
עָלָיו בְּשַׁעַת צָרָה.

אַחֲרֵי כֵן הַקִּים עַל שְׂפַת הַיָּם עִיר גְּדוֹלָה וְנִהְדָּרָה עִם אֲרָמוֹת
10 שֵׁשׁ וְעַם נָמַל מָצְאוֹ וְנִפְלָא בִּיפְיוֹ. שְׁתֵּים עָשָׂרָה שָׁנָה הָעָלוּ
בְּנוֹי קִיסְרִיָּה מִחֶרֶב הַיְּהוּדִים מָסִים בְּבָדִים לְבָנֵן הָעִיר הַזֹּאת.
בְּשִׁנְגֻמָּרָה הוֹשִׁיב בָּהּ הַוֹרְדֹס נְכָרִים
יְרוּשָׁלַיִם
הַרְבֵּה, הַקִּים בָּהּ שְׁנֵי פְסִילִים לְכַבֹּד רוֹמָא וְהַקִּסְרָ, קָרָא לָהּ
בְּשֵׁם קִיסְרִיָּה וְנָתַן אוֹתָהּ בְּמִתְנָה לְמַדְיַת סוּרִיָּא.

15 כְּדִי לַהֲשִׁיבֵהָ אֶת תְּאֻתּוֹ הַגְּדוֹלָה לְכַבֹּד הַתְּחִיל הַוֹרְדֹס
לַעֲשׂוֹת צָדָקָה וְחֶסֶד לְכָל עַמִּי הַנֶּכֶר. בְּעָרִים רַבּוֹת בְּסוּרִיָּא

הסטוריה עברית

למצא חובעי הנדרים ויזון בנה בתי מקדש אלילים, ארמונות, מאטרונים, ועוד, ועוד. גם לטובת המשחקים האולמפיים ביזון נבד "הורדוס הגדול" (כך קראו לו הנכרים) סכומים

מבוא לארמון הורדוס

20 גדולים של כסף וזהב. הוא הקים גם בירושלים עיר הקדש וחוצה לה מאטרונים וקרקוסים והנהיג שם את משחקי הלוודרים ומלחמת עבדים עם חיות טורפות.

היהודים בָּרְעוּ וְנִאֲנָחוּ תַּחַת עַל הַמָּסִים הַקָּשִׁים וַחֲרָקוּ שֵׁן
עַל "הַעֲבָד הָאֲדוֹמִי" (בֶּן קָרָאוּ לוֹ הַיְּהוּדִים) הַמַּפְזֵר אֶת בִּסְפָם
25 קָשֶׁר שְׁלֹא הִצְלִיחַ לְשׁוֹנְאֵיהֶם. גַּם הַמְשַׁחֲקִים בִּרְצִיחַת בְּנֵי
אָדָם הִרְגִּיזוּ אֶת נַפְשׁ הָעָם עַד הִסּוֹד. אֲזַי נִמְצְאוּ עֲשָׂרָה אָנָשִׁים
אֲמִיצֵי לֵב אֲשֶׁר קִשְּׁרוּ עַל הוֹרְדוֹס וְהִתְכַּוְּנוּ לְהִרְגּוֹ. אֵד הַדְּבָר
נִודַע לְהוֹרְדוֹס עַל יְדֵי מַלְשִׁין אֶחָד וְכָל הַקּוֹשָׁרִים נִהְרְגוּ
בְּאִכְזָרִיּוֹת נִוְרָאָה. וַיַּחֲר לָעָם כִּי הַקָּשֶׁר לֹא הִצְלִיחַ וַיִּתְּפְשׂוּ
30 אֶת הַמַּלְשִׁין וַיִּקְרְעוּהוּ לְגִזְרִים. מִיַּד תִּפְּשׂוּ הוֹרְדוֹס נָשִׁים רַבּוֹת
וַעֲנָה אוֹתָן בְּעֻנָּיִים רַבִּים, עַד שֶׁקָּרָאוּ לוֹ אֶת שְׁמוֹת מְכֵי הַמַּלְשִׁין.
אֶת הָאָנָשִׁים הָאֵלֶּה צִוָּה הוֹרְדוֹס לְהַרְגַּ בַּיַּחַד עִם כָּל בְּנֵי
מִשְׁפַּחְתָּם.

מֵאַיִן יָרָא הוֹרְדוֹס לְצֹאת בְּחוּצוֹת יְרוּשָׁלַיִם בְּלִי אָנָשִׁי צָבָא
35 סָבִיב לוֹ. הוּא אָסַר עַל הָעָם לְהִתְאַסֵּף לְכָל מִינֵי אִסְפּוֹת אוֹ
הוֹרְדוֹס מִדְּבֹא כָּל לְטִיֵּל בַּחֲבוּרָה פֶּן יִקְשְׁרוּ יַחַד לְמָרֵד בּוֹ.
מִחֲשֶׁבֶת מָרֵד הוּא הָקִים אֱלִפִּי מְרַגְלִים אֲשֶׁר הִתְהַלְכוּ
בֵּין הָעָם לִשְׁמַע וּלְדַעַת מִי מְדַבֵּר אוֹ חוֹשֵׁב עָלָיו רָעוֹת. וְרַע
וּמַר הָיָה לְאִישׁ, שְׁלֹא נִזְהָר בְּלִשְׁוֹנוֹ וְאָמַר דְּבַר מַה נֶּגֶד הוֹרְדוֹס.
40 הָאָנָשִׁים הָאֵלֶּה נִתְּפְשׂוּ לְמֵאוֹת וְאַלְפִים אֶל בְּתֵי הַכֶּלָּא, וְשָׁם
נִהְרְגוּ בַּסֵּתֶר. מְסַפְרִים, כִּי גַם הוֹרְדוֹס בְּעֻצְמוֹ הָיָה מִתְחַפֵּשׂ
לְפַעֲמִים וַיּוֹצֵא לְרַגֵּל. בַּיַּחַד רָדַף הוֹרְדוֹס אֶת הָעֲשִׁירִים.
עַל כָּל חֵטָא קָל הַחֲרִים אֶת רְכוּשָׁם לְאוֹצְרוֹתָיו כְּדֵי שְׁיוּכַל
לְהַמְשִׁיד אֶת מַעֲשֵׂי צָדֻקְתּוֹ לְנִכְרִים.

45 הַהִסְטוֹרִיּוֹן הַיְּהוּדִי הַגָּדוֹל יוֹסֵף פְּלוֹנִיוֹס כָּתַב עַד הוֹרְדוֹס
אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: "הוּא הָיָה עָרִיץ רָשָׁע וְאִכְזָרִי מְכָל

הסטוריה עברית

יוסף פלווים
על דבר הורדוס
העריצים אשר קמו מימות עולם. בני
אדם בלא מספר רצח ועל ערים שלמות
עברה רעתו. את הערים שלו שדר ואת הערים הנכריות קשט,
50 ובדם היהודים אמר למצא חן בעיני עמים ורים, בכלל, סבלו
היהודים צרות מידי הורדוס בלבד, יותר משסבלו אבותיהם
מיום צאתם מבבל.

פרק חמשים ושנים

בנין בית המקדש

פעמים אחדות נסה הורדוס לעשות ליהודים גם טובות,
כדי להוציא מלבם את שנאתם הקשה. ואלה הם טובותיו:
טובותיו של הורדוס (1) הוא השיב לארץ יהודה כמעט את כל
המדינות והערים שקרע ממנה פומפיוס (הן נתנו לו במתנה
5 מידי הקיסר איש חסדו). (2) הוא השתדל לפני הרומאים לטובת
היהודים בארצות אחרות. על פי בקשתו הוציא אבגוסטוס
קיסר פקודות לכל העמים, שלא יפריעו ליהודים מהוליד
את נדבותיהם לבית המקדש, שלא יקראו את היהודים בשבת
לבית המשפט, ועוד דברים כאלה. (3) פעם, בשנת רעב קנה
10 הורדוס בכספו לחם הרבה ממצרים וחלק לעניים. (4) שתי
פעמים שטט לעם חלק מן המסים.
אבל כל הטובות הללו היו כאין נגד הרעות שעשה הורדוס
ליהודים. משל לגזלן, שהתנפל על איש עשיר אחר, גזל ממנו
את כל כספו, ואחרי כן נתן לו לנדבה פרוטה או שתיים כדי
15 לפייס את דעתו.

רק על דבר אחד נזכר שם הורדוס לטובה ימים רבים:
הוא בנה מקדש את בית המקדש ופאר אותו עד להפליא.
בדבר בנין בית המקדש על ידי הורדוס מספר בתלמוד בדבר
הזה:

20 הורדוס מדרש את בית המקדש
— עמד (הורדוס) והרג את כל החכמים
ולא שיר אלא את בבא בן בוטא לטול
מסנו עצה, עטר אותו עטרה של עלוקות ונקר את עינו.
פעם אחת בא הורדוס וישב לפניו ואמר לו: ראית עבד זה
(הורדוס) מה הוא עושה? אמר לו: מה אעשה לזו—קללהו!—
25 נאמר: מלך אל תקלל. — זה אינו מלך. — מתגרא אני, שמה
ישמע אדם וילך ויודיענו. — הרי אין אדם שילך ויאמר לו
אלא אני ואמה. — עוף השמים יוליד את הקול. — אמר לו
הורדוס: אני הוא, אלמלי ידעתי שהחכמים והירים כל כך,
לא הייתי הורגם. עכשו מה תקנתו של אדם כמותי? אמר לו
בבא בן בוטא: הוא כבה אורו של עולם (הרג את החכמים)
30 ילך ויעמק באורו של עולם (בית המקדש). אמר לו הורדוס:
מתגרא אני מפני המלכות (מלכות רומא). אמר לו: שגר
שליח לרומי; ילך שנה, ישהה שנה ויחזור שנה—ובינתיים
תסתר ותבנה. עשה כך. שלחו לו מרומי: אם לא סתרת—
אל תסתר, ואם סתרת—אל תבנה; אם סתרת ובנית—עבד
35 רע, לאחר שעושים נמלכים?

בית המקדש, ההיכל והעזרות, נבנה על ידי הכהנים בעצתם
מאבני כחל, שיש ומרמר (מיני שיש כחל, ירק ולבן) שגראו
מרחוק בגלי הים. אבני תשע השורות
המתחונות היו מציינות גם בגדלן: 25 אמה

40 ובצידו

הָיָה אַרְבָּן, 8 אַמּוֹת רַחֲבָן וּשְׁתֵּים עָשָׂר גָּבְהָן. הָעַמּוּדִים הָרַבִּים
שָׁעֲמָדוּ סָבִיב שׁוּרוֹת שׁוּרוֹת, הִבְרִיקוּ בְּזִכּוּכִית יָקָרָה, וּמַעַל
הֵגַּ הִבְרִיקוּ חֲנִיתוֹת שֶׁל זָהָב. כָּל הַבַּיִת הִתְנוּצֵץ נֶגֶד הַשָּׁמֶשׁ
בְּזָהָבוֹ וְשִׁישׁוֹ וְשִׁמְחָה אֶת לֵב כָּל רוֹאֶהוּ. עַל הַר הַבַּיִת נִבְנוּ עוֹד
45 בְּנֵינִים שׁוֹנִים לְאַרְכֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, חֹמּוֹת בְּצוּרוֹת וּמִגְדָּלִים
גְּבוּהִים וְחֻקִּים מְאֹד. בְּקֶצֶה הַר הַבַּיִת, אֶפְרֹנִית־מִזְרָחִית נִבְנְתָה
מִצֹּדֶה עֲנָקִית וְנִקְרָאָה בְּשֵׁם "מִצֹּדֶת אֲנִטוֹנִיָּה".

בְּנֵין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה וְדָאִי מַעֲשֵׂה רַב וְקָדוֹשׁ בְּעֵינֵי הָעָם
אֲבָל הוֹרְדוֹס בָּעֲצָמוֹ קָלָקַל בְּשִׁמְאָלוֹ מִה שֶׁתֵּקַן בִּימֵינוּ. הוּא
50 חָלוּל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
וְהַבְּהוֹנָה הַגְּדוֹלָה
שָׁם עַל שַׁעַר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֶת הַנֶּשֶׁר
הָרוּמָאִי כְּאִלּוֹ חֲפֵץ לָתֵת גַּם אֶת בֵּית

הָאֱלֹהִים תַּחַת רִגְלֵי הָרוּמָאִים אֲדוֹנָיו. גַּם אֶת כְּבוֹד הַבְּהוֹנָה
הַגְּדוֹלָה הַשְּׁפִיל הוֹרְדוֹס עַד לְמָאֹד. הוּא מִנָּה לְכַהֲנִים גְּדוֹלִים
אֲנָשִׁים רִיקִים מִדַּעַת וְתוֹרָה, שְׁפִלֵי נֶפֶשׁ וְחִנּוּפִים, וְגַם אוֹתָם
55 הִחְלִיף מִפַּעַם לְפַעַם, בְּהַחֲלִיף אִישׁ אֶת נַעֲלָיו עַל רִגְלָיו.

גַּם לִסְנֵה־דָרִין עָשָׂה הוֹרְדוֹס רָעָה גְּדוֹלָה. אַחֲרֵי שֶׁהִרְגָה הַרְבֵּה
מִזִּקְנֵי הַסְנֵה־דָרִין וְגֵרַשׁ אֶת הַנְּשֹׂאָרִים, הוֹשִׁיב בְּמִקְוָמָם שׁוֹפְטִים
חָלוּל כְּבוֹד הַסְנֵה־דָרִין מְשָׁלוּ. הֵם הָיוּ רַחוּקִים מְאֹד מִחֻכְמָה,
רַחֲמִים וְצָדֶק. וּבְכָל דָּבָר עָשׂוּ רַק אֶת רְצוֹנוֹ שֶׁל הוֹרְדוֹס. מֵאֲזֵן
60 יָרַד כְּבוֹד הַסְנֵה־דָרִין בְּעֵינֵי הָעָם לְיָמִים רַבִּים.

בֶּן הַרְשִׁיעַ הוֹרְדוֹס בְּכָל אֲשֶׁר פָּנָה, וְלֹא לְפָלֵא הוּא כִּי גַם
בְּנֵין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לֹא הוֹעִיל לוֹ לְמַצֵּא חֵן בְּעֵינֵי הָעָם.

פֶּרֶק חֲמִשִּׁים וּשְׁלֹשָׁה

הַלֵּל וְשִׁמְאִי

הוֹרְדוֹס חָלַל כָּל דָּבָר קָדוֹשׁ וּבִקֵּשׁ לְהַרְגִּיל אֶת הָעָם לְמִנְהַגֵּי
הַיִּנּוֹנִים וְהַרֹמָאִים. לֹא הִצְלִיחַ הַדָּבָר בְּיָדוֹ, הָיוּ הַיְּהוּדִים
הַתּוֹרָה מִנְּהַל עַל הָעָם מִתְעַרְבִּים בֵּין הָעַמִּים הָאַחֲרִים, וְתוֹרַת
יִשְׂרָאֵל, תּוֹרַת הַצֶּדֶק וְהַיֶּשֶׁר, הָיְתָה עוֹבְרַת מִן הָעוֹלָם. אָבֵל
הַדָּבָר לֹא הִצְלִיחַ, כִּי הַתּוֹרָה כָּבֵד הָיְתָה חֲזָקָה בְּלֵב הָעָם
וְסִגְרָה אֶת הַדֶּרֶךְ בִּפְנֵי כָל דָּבָר רָע, כִּמּוֹ שֶׁמִּבְּצֹר חֹזֵק סוֹגֵר
אֶת הַדֶּרֶךְ בִּפְנֵי הָאוֹיֵב. וְחֻכְמֵי הַתּוֹרָה עוֹד הוֹסִיפוּ לְהַרְחִיב
וּלְחַזֵּק אֶת הַתּוֹרָה, שֶׁתּוֹכֵל לְהִגֵּן עַל הָעָם גַּם בַּיָּמִים הַבָּאִים.
בִּירוּשָׁלַיִם הָיוּ אֵין שְׁנֵי בְּתֵי מִדְּרָשׁ גְּדוֹלִים לְלַמּוֹד הַתּוֹרָה.
בְּרֹאשׁ הָאֶחָד עָמַד הַלֵּל הַזֶּקֶן (מִזְקֵנֵי הַסֵּנְהֶדְרִין) אוֹ הַלֵּל
אֵיךְ לַמַּד הַלֵּל תּוֹרָה הַבְּבֵלִי, וּבְרֹאשׁ הַשְּׁנַי עָמַד שִׁמְאִי הַזֶּקֶן.
הַלֵּל נוֹלַד בְּבָבֶל, אַךְ עוֹד בִּימֵי נְעוּרָיו בָּא לִירוּשָׁלַיִם לְלַמַּד
תּוֹרָה מִפִּי שְׁמַעְיָה וְאַבְטָלְיוֹן. בִּירוּשָׁלַיִם עָבַד כְּשִׁכְרִיּוֹם,
וּבִשְׁכָרוֹ הַמוֹעֵט צָרִיךְ הָיָה גַם לְהַתְפַּרְנֵס, וְגַם לְשַׁלֵּם לְשׁוֹמֵר
בֵּית הַמִּדְרָשׁ בְּעַד רִשּׁוֹת הַבְּנִיָּסָה. בַּיּוֹם חָרַף אֶחָד, מִסְפָּרָת
הָאַגָּדָה, לֹא מָצָא לְהִשְׁתַּכַּר וְלֹא הִנִּיחוּ שׁוֹמֵר בֵּית הַמִּדְרָשׁ
לְהִכָּנֵס. עָלָה הַלֵּל עַל גַּב בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְנִתְּלָה עַל פִּי הָאַרְבֵּה
לְשִׁמְעַ דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים. יָרַד עָלָיו שֶׁלֵּג רַב וְכִסְהוּ. בְּבִקֹּר
רָאוּ שְׁמַעְיָה וְאַבְטָלְיוֹן כִּי הָאֹזֶר בְּבֵית אֵינֶנּוּ כִּמּוֹ בְּכָל יוֹם, נִשְׂאוּ
אֶת עֵינֵיהֶם וְהִנֵּה דְמוּת אָדָם בְּאַרְבֵּה. מִיר הוֹרִידוּהוּ וְהִרְחִיצוּהוּ
וְהוֹשִׁיבוּהוּ בְּגִיד הַמְּדוּרָה. מִקֵּץ יָמִים עָלָה הַלֵּל בְּתוֹרָה וְחֻכְמָה

על כל חכמי דורו, וכשמתו שמעיה ואבטליון, מנוהו החכמים
לנשיא עליהו.

הלל היה יחיד בדורו גם במדות טובות. הוא היה ענו ונוח
25 לבריות ומימיו לא כעס אפילו על איש שהתאמץ להקעיםו.

הלל לא יקפיד האנדה מספרת על איש אחד שהתערב

עם חברו כי יכעיס את הלל. בערב שבת, בשעה שהלל רחץ
את ראשו, הלך אותו האיש ועמד על פתח בית הנשיא וקרא:
"מי באן הלל?" נתעטף הלל ויצא לקראתו. שאל אותו האיש

30 דבר מה, והלל ענהו בכבוד וחבה. הלך האיש ותיכף חזר
בשנית ובשלישית, עד שנתעטף הלל וישב לפניו ואמר: "בני,
כל שאלות שיש לך לשאל, שאל".

הלל היה אוהב שלום ומקרב את הנכרים לתורה. ומעשה

בנכרי אחד שהחליט להתגייר כדי להיות לכהן גדול. הלל

35 הלל מגיר הרבה נכרים גיר אותו ואמר לו ללמד תחלה את

התורה. הלך ולמד. ביון שהגיע לפסוק "והיך הקרב יומת"

שאל: מקרא זה על מי נאמר? ענהו הלל: אפילו על דוד מלך

ישראל. מובן מאליו שהנכרי קבר לא עזב את התורה השמה

חק אחד לגר ולדוד מלך ישראל.

40 הלל למד את העם כי עקר התורה הם המעשים הטובים

שאדם עושה לחברו. מעשה בנכרי אחד שאמר לו: גירני על

כל התורה בשש מלים מנת שתלמדני כל התורה כלה כשאני

עומד על רגל אחת. גיר אותו הלל ואמר לו: "מה ששנוא עליך

לא תעשה לחברך", זוהי כל התורה כלה. השאר פרוש הוא—

45 לך למד.

הוא למד את העם לבטח בה' ולהאמין כי הרשעים יקבלו

את גמולם. פעם ראה גלגלת צפה על פני המים. אמר: "מפני האמונה בהשגחה עליונה שהטבעת הטביעוה, וסוף מטביעיה— יטבעו". בן קנה הלל וכל העם אתו, כי בא יום שהרומאים, 50 שהשמידו עמים רבים, ישמדו גם הם.

וניחד עם הבטחון בה' למד הלל את העם, שכל אדם צריך תמיד לדאג לעצמו. עד היום נשאר בפי עמנו הפתגם-המרנלית עזרה עצמית. שמירת של הלל הזקן: "אם אין אני לי — מי לי? הבריות והסתפקות במועט ואם לא עכשו אימתי?" בן צריך אדם לדאג גם לבריותיו. הלל אמר, כי האיש הזהיר באכילה 55 ובנקיון גופו עושה מצוה נחסד. וצריך אדם להיות שמח בחלקו, כי לקנאה בעשר אחרים אין כל טעם: "שלי אינו שלי, של אחרים למה לי?"

אין צריך לכל הדברים הטובים שלמד המורה הגדול הזה את עמו. לא רק לבני דורו, כי אם גם לדורות שלאחריו האיר את הדרך באור חכמתו וצדקתו.

שמאי הזקן, ראש בית המדרש השני שהיה בירושלים, נבדל מהלל בדברים אלה: (1) הלל היה נוח לבריות ושמאי היה התבדל בין הלל ושמאי (מפדן. 2) הלל היה רודף שלום ומקרב 65 את הנזכרים ושמאי היה קנאי ולא חפץ אפילו לגר נזכרים. שמאי אמר כי בשעת הצורך מותר להלחם עם הנזכרים גם בשבת. (3) הלל בקש להקל מעל העם את שמירת חקי התורה ושמאי בקש להחמיר בכל דבר.

עד כמה אהב שמאי להחמיר אנו רואים משני הספורים 70 האלה: "מעשה בשמאי הזקן שלא רצה להאכיל את בנו (הקטן תינוק צם ויושב בסקה ביום הכפורים) בידו אחת, וגזרו עליו

חכמים להאכילו בשתי ידיו". ועוד "מעשה וילדה בליתו של שמאי (לפני חג הסוכות) והסיר את הטיח מן התקרה וסבך על גבי המטה בשביל הקטן".

75 גם להלל וגם לשמאי היו תלמידים רבים. תלמידי הלל ותלמידי תלמידיו נקראו בית הלל ותלמידי שמאי נקראו בית הלל ובית שמאי. מבית הלל יצאו אחרי כן אוקבי השלום שיעצו תמיד להקנע לרומאים, ומבית שמאי יצאו הקנאים שקראו את העם למלחמה.

פרק חמשים וארבעה

ימי הורדוס האחרונים

מעשי רשעתו של הורדוס מלאו את כל הארץ עד שבאו גם אל ביתו. אחרי מרים לקח לו הורדוס שמנה נשים בזו אחר קנאה ונאצה בבית הורדוס זו והרבה בנים נולדו לו. היו לו: אנטיפטר, בן אשתו הראשונה, אלכסנדר ואריסטובלוס, בני מרים החשמונאית, ארכלאוס, בן אשה שמרונית ועוד. 5 בין הנשים הצרות והבנים החורגים היו תמיד דברי ריב, קנאה ונאצה. כל אחד מן הבנים בקש את ירושת המלוכה לעצמו, ולכן היו תמיד מלשנים זה על זה לפני הורדוס. שלומית המרשעת בקשה להשמיד את כלם כי בקשה את המלוכה לבניה. 10 הורדוס התחיל לפחד מבני ביתו פן יהרגו אותו, פן יחנקו אותו, פן ירעילו אותו, ומיום ליום הלך הפחד וגבר.

בְּיָמָיו הָאֲחֵרֹנִים הָיָה הוֹרְדוֹס מְשׁוּנָע מִפֶּחַד, כִּי בָּכַל אִישׁ רָאָה
אֶת מִבְּקֶשׁ נַפְשׁוֹ.

בַּתְּחִלָּה עָשָׂה הוֹרְדוֹס אֶת אֱלֶכְסַנְדֵּר וְאַרִיסְתֹבֵלוֹס לְיוֹרְשֵׁי
15 הָעֶצֶר. אוֹתָם אָהַב מְכֹל בְּנָיו כִּי יָרְשׁוּ מֵאַמָּם אֶת יְפִיָּה וְאֶת
מוֹת אֱלֶכְסַנְדֵּר וְאַרִיסְתֹבֵלוֹס כְּבוֹד מְשֻׁפָּחָתָהּ. אִזּוֹ הִתְחִיל אֲנָטִיפֶטֶר
הַבְּכוֹר לְהִקִּים אֶת הוֹרְדוֹס נֶגֶד אֱלֶכְסַנְדֵּר וְאַרִיסְתֹבֵלוֹס,
וּשְׁלוֹמִית עֲזָרָה עַל יָדוֹ. הֵם הִשְׁתַּדְּלוּ לְהוֹכִיחַ לוֹ עַל יְדֵי
מְלָשִׁינוֹת, וְעַדִּי שָׁקַר, כִּי יוֹרְשֵׁי הָעֶצֶר מִתְכַּוְּנִים לְרָצְחוֹ. שְׁנַיִם
20 אַחֲדוֹת עָשׂוּ הַמְּלָשִׁינוֹת אֶת עֲבוּדָתָם הַנִּבְזָה עַד שֶׁהֲצִלִּיחוּ.
אֱלֶכְסַנְדֵּר וְאַרִיסְתֹבֵלוֹס הוֹמָתוּ וְאַנְטִיפֶטֶר נִעְשָׂה לְיוֹרֵשׁ הָעֶצֶר.
בְּנוֹ הַקָּטָן שֶׁל אֲרִיסְתֹבֵלוֹס, אֲגְרִיפָס, נִשְׁלַח לְהִתְחַנֵּךְ בְּרוֹמָא.

בָּזָה לֹא הוֹקֵם הַשְּׁלוֹם בְּבֵית הוֹרְדוֹס. עֲכָשׁוּ הִתְחִילוּ הַכָּל
לְחַתֵּר מִחַת אֲנָטִיפֶטֶר. אֲנָטִיפֶטֶר, בְּאַמָּת, הִתְכַּוְּן לְהַרְעִיל
25 בַּקֶּדֶרֶה שְׁבֵשֶׁל נִבְשֵׁל אֶת אָבִיו. הוּא רָאָה כִּי אֵין לְבַטֵּחַ בְּאַהֲבַת
אָב שְׁבָזָה, וְהִחְלִיט לְהַחִישׁ אֶת מִיתָתוֹ. אָבֵל הַדֶּבֶר נֹודַע
לְשְׁלוֹמִית, וְהִיא מָסְרָה לְהוֹרְדוֹס וְאַנְטִיפֶטֶר הוֹשֵׁם בְּבֵית הַכָּלָא
עַד שֶׁיָּנַמַר מְשֻׁפָּטוֹ.

מֵרַב צָעַר וּפֶחַד חָלָה הוֹרְדוֹס לָמוֹת. כְּשֶׁנֹּודַע הַדֶּבֶר בָּעִיר
30 עָבְרָה רוֹחַ חֲדָשָׁה עַל הָעָם. וּשְׁנַיִם מְגִדוּלֵי הַחֲכָמִים עִם
שְׁבִירַת הַנָּשֶׁר הָרוֹמָאִי מְלִמְדֵיהֶם הוֹרִידוּ מֵעַל שַׁעַר בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ אֶת נָשֶׁר רוֹמָא וְשִׁבְרוּ אוֹתוֹ לְעֵינֵי כָּל הָעָם לְשִׁבְרֵי
שְׁבָרִים. אֲנָשֵׁי הוֹרְדוֹס תָּפְשׁוּ אוֹתָם וְהִבִּיאוּם לְפָנָיו. הוֹרְדוֹס
שָׁאַל אוֹתָם לָמָּה חָלְלוּ אֶת כְּבוֹד הָרוֹמָאִים וְהֵם עֲנוּהוּ בְּגִאוֹן
35 כִּי תָפְצוּ לְהַסִּיר אֶת הַחֲרָפָה מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְהֵם נִכְוָּנִים לָמוֹת

בעד זה. הורדוס לא שם לב לגבורת רוחם וצנה לשרפם חיים.

גם לאנטיפטר נודע בבית הקלא כי אביו נוטה למות. הוא נסה לפתות את שר בית הספר כי יוציאהו תיכף, אבל שר בית הספר מסר את הדבר למלך ואנטיפטר נהרג. מספרים, כי קיסר רומא אמר אחרי כן: "טוב להיות חזיר בבית הורדוס מאשר להיות בנו".

ועוד מספרים, כי זמן מועט לפני מותו צנה הורדוס לאסוף רבים מחשובי העם ולאסר אותם בבית הקלא. ולשלומית 45 פקידת הורדוס האחרונה צנה להרג את כל הנאסרים תיכף אחרי מותו כדי שהיהודים לא ישמחו במותו. אבל כאשר מת הורדוס, אחרי שמלך 33 שנה (107–74 לפנה"ס), הוציאה אותם שלומית לחפש כי יראה את העם. בצדק אמר הסטוריון אחד: "הורדוס התננב אל המלוכה בשועל, מלך בגמר ומת כקלב 50 משוגע".

מלוכת הורדוס הביאה את ארץ יהודה לידי מצב שפל ודל מאוד. (1) הסדרים בארץ חדלו. פקידי הורדוס היו שנואים תוצאות מלכות הורדוס לעם והסנהדרין והכנה הגדול לא יכלו לעשות כלום כי ממשתלם בטלה. (2) יד הרומאים חזקה בארץ. הורדוס נכנע להם בכל דבר, ולכן התרגלו הרומאים לעשות ביהודה כרצונם. (3) הדבר היומר רע היה שרב היהודים נעשו על ידי הורדוס לעניים ודלים. המסים אשר שם הורדוס על העם היו כבדים מנשא, ואלפי אברים נשארו בלי לחם ובלי בית, כי ביתם ואדמתם נמכרו בעד המסים. רבים מן העניים

60 האלה התחילו מתוך רעב וכעס לב להתנפל על עוזרי דרכים, לגזל ולרצח, ובלא יודעים עזרו לרומאים להחליש את עםם ולקרוב את חרבן ארצם.

פֶּרֶק חֲמִשִּׁים וְחֲמִשָּׁה

יְמֵי מַמְשַׁלַּת אַרְכֵּלָאוֹס (74–64 לְפָחַב"ש)

וְהַנְצִיבִים הָרִאשׁוֹנִים (64–29 לְפָחַב"ש)

אחרי מות הורדוס הקימו הרומאים את ארכלאוס בנו לנשיא על ארץ יהודה. לפני חג הפסח התאספו ירושלמיה רבבות מעשי ארכלאוס ונלווהו עולי רגלים ודרשו מארכלאוס בחזקה. כי יקל מעליהם את על המסים. מה עשה ארכלאוס? שלח 5 בעם את אנשי צבאו והרג 3.000 איש, ואת האחרים גרש מירושלים. מאז התחיל ארכלאוס לגזל וללחץ את העם לא פחות מהורדוס אביו, והיהודים היו מכרחים להתאונן עליו לפני הרומאים. הרומאים הגלו את ארכלאוס לגליה (צרפת בימינו) ואת ארץ יהודה שמו תחת ממשלת נציבי סוריא (64 לְפָחַב"ש). 10

אבל מצב היהודים לא הוטב תחת ממשלת הנציבים, כי אם הורע הרבה. נציבי סוריא היו ממנים על ארץ יהודה נציבים אחרים, שלחצו ועשקו את העם החובות והמעשים של הנציבים הדל בעריצות נוראה. חובות הנציבים 15 ביהודה היו: ו) לגבות את המסים. את גבית המסים מסרו הנציבים בידי מוכסים (גובי מקס-מס) רעים ונשחתים שעשקו

את העם כְּדִי לְמַלְאוֹת אֶת בָּיִת הָרוֹמָאִים וְאֶת בָּיִת עֶצְמָם.
 (מֵאֵז הֵבִיטוּ הַיְּהוּדִים עַל כָּל מוֹכֵם כְּעַל גִּזְלוֹן). (2) לְהִשָּׁנִים עַל
 הַסְּדָרִים בְּאֶרֶץ וְעַל הַר הַבַּיִת בִּימֵי שְׁלֹשׁ הָרִגְלִים. הַהִשָּׁנָה
 20 הַזֹּאת הִכְאִיבָה וְהִרְגִּיזָה אֶת נַפְשׁ הָעָם, כִּי לַפְעָמִים קְרוּבוֹת
 הָיוּ הָרוֹמָאִים לוֹעָגִים לַיהוּדִים וּלְקַדְשֵׁיהֶם. (3) לְמִנּוֹת כְּהֻנִּים
 גְּדוֹלִים. הַנְּצִיבִים הָיוּ מוֹכְרִים אֶת הַכְּהֻנָּה הַגְּדוֹלָה לְכָל
 הַמְּרַבָּה בְּמַחֲרָה. בְּגִדֵי הַכֹּהֵן הַגְּדוֹל נִמְסְרוּ לְיַד פֶּקִיד רוֹמָאִי,
 וְהוּא הָיָה מְשִׁיב אוֹתָם לַכֹּהֵן הַגְּדוֹל רַק בִּימֵי הַחֲנִים הַגְּדוֹלִים.
 25 (4) לְאַשֶׁר אֶת מִשְׁפָּטֵי הַסֵּנֶהֶדְרִין בְּדִינֵי נַפְשׁוֹת. הַסֵּנֶהֶדְרִין,
 כְּמוֹכֵן, יֵרָאוּ מִפְּנֵי הַנְּצִיבִים, וְלַפְעָמִים הָטוּ מִשְׁפָּט לְפִי מִצְוָתָם.

אַחַד מִן הַנְּצִיבִים הַיּוֹתֵר רָעִים הָיָה פּוֹנְטִיוּס פִּילָטוּס. הוּא
 לַחֵץ וְעָשָׂק אֶת הָעָם יוֹתֵר מִכָּל הַנְּצִיבִים שֶׁהָיוּ לִפְנָיו, וְגַם צִוָּה
 גְּבוּרַת רוּחַ וּמִסִּירַת נֶפֶשׁ לַחֲזִלּוֹ לְהַכְנִים לִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ
 30 אֶת דִּגְלֵיהֶם עִם צֹלְמֵי הַקִּיסָר. יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם חָרְדוּ אֶל
 קִיסְרִיָּה הַמּוֹנִים, הַמּוֹנִים וְחִמְשָׁה יָמִים חָנוּ עַל אֲרֻמוֹנוֹ שֶׁל
 פּוֹנְטִיוּס פִּילָטוּס וּבִקְשׁוּהוּ לְבַטֵּל אֶת פְּקוּדָתוֹ. בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי
 הִקְיָף פִּילָטוּס אֶת הַיְּהוּדִים בְּאַנְשֵׁי צָבָא מְזִיגִים וְקָרָא: "מִי שֶׁלֹּא
 יִחַדֵּל לְבַקֵּשׁ וְלֹא יָשׁוּב לְבֵיתוֹ—יִהְרֵג". אֵךְ הַיְּהוּדִים עָנוּ לוֹ,
 35 כִּי טוֹב לָהֶם לָמוֹת מֵאַשֶׁר לִרְאוֹת בְּחִלּוֹל דָּתָם. רַק אֵז בִּטֵּל
 פִּילָטוּס אֶת פְּקוּדָתוֹ.

אַבֵּל פִּילָטוּס נָקַם בָּעָם בְּאוֹפֶן אַחֵר. הוּא אָמַר שֶׁצָּרִיךְ
 לַתְּקֵן אֶת צְנוּרוֹת הַמַּיִם שֶׁהָיוּ בִירוּשָׁלַיִם, וּלְצָרֶךְ זֶה גָּזַל מִבֵּית
 פִּילָטוּס גִּזְלוֹ וְרוֹצֵחַ הַמִּקְדָּשׁ הַרְבֵּה כֶּסֶף וְזָהָב. הָעָם הִתְחִיל
 40 לְהִתְאוּנֵן עַל הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה בְּקוֹל רָם. אֵךְ אֲנָשֵׁי פִילָטוּס

הסתובבו בחוצות ירושלים כשהם לבושים בגדי אִזְרָחִים, והכו את המתאוננים במגלבים עד מות.

כל הצרות האלה חזקו בלב העם את התקנה, כי המשיח עומד לבא. רשעת הרומאים עברה כל גבול, ולכן חשב העם, 45 המשיחים וישו הנוצרי כי הזמן הנכון לביאת המשיח כבר הגיע.

אז התחילו להופיע אנשים שחשבו את עצמם למשיחים, וכל אחד מהם מצא לו מאמינים רבים. אך פונטיוס פילטוס נתן אותם למורדים והשמיד אותם. בן קרה גם לישו מנצרת (הנוצרי). תלמידיו קראו לו "משיח", וגם "מלך היהודים", 50 ולכן תפשו אותו והביאוהו לפני פונטיוס פילטוס. שאל אותו פילטוס: "מלך היהודים אתה?" ענה לו ישו: "אתה אומר?". מיד צוה פילטוס לחיליו להצליבו, היהודים שכחו מהר את כל הענין הזה, כמו ששכחו את "המשיחים" שקדמו, אבל תלמידיו ישו הלכו אל הגויים ויסדו ביניהם את הדת הנוצרית 55 שהתפשטה אחרי כן בכל העולם.

פרק חמשים ושישה

קליגולה

אגריפס בן אריסטובלוס בן הורדוס ומרים החשמונאית שגדל ונתחנך ברומא, היה ידידו הטוב של קליגולה בן טבריוס תחלתו של אגריפס הקיסר. פעם אחת אמר אגריפס, כי 5 היה חפץ שטבריוס ימהר למות, כדי שקליגולה ירדו וימלך תחתיו. הדבר נודע לטבריוס ומיד צוה לאסר את אגריפס

בשלשלת ברזל ולשימהו בבית הסהר. אחרי חצי שנה מת
טבריום וקליגולה מלך. אז הוציא קליגולה את אנריפס מבית
הסהר, נתן לו במקום שלשלת הברזל שלשלת של זהב והמליך
אותו על צפון עבר הירדן, בשנת 33 לפס"ש (אחרי ארבע
10 שנים מלך אנריפס על כל ארץ יהודה).

אחרי זמן מה התחיל קליגולה להראות סמני שנעון.
בשנעונו צנה, כי כל העמים יתנו לו כבוד אלהים, וישתחוו
שנעונו של קליגולה לפסלו, ויגריבו לפניו קרבנות. כל
העמים הסבימו בנקל להשתחוות עוד לפסל אחד, אבל
15 היהודים החליטו להתנגד לפקודת הקיסר אפילו אם ישמידו
אותם עד אחד, ביחוד הרעה הפקודה הזאת ליהודי
אלכסנדריה של מצרים.

באלכסנדריה היו כבר אז מאה אלף יהודים, וביניהם הרבה
עשירים והרבה חקמים. יהודי אלכסנדריה הקימו להם בית
20 החכם פילון האלכסנדרוני כנסת נפלא ביפו ונדלו. מספר, כי מפני
גדל הבית לא הגיע קול החזן לאזני כל המתפללים ולכן היה
השמש מנופף בסודר אחרי כל ברכה וברכה, ועל פי הסמן
הזה היה העם עונה: אמן. בין חכמי היהודים באלכסנדריה
הצטין איש אחד שהקים לו שם-עולם בחכמתו הרבה ובמדותיו
25 היפות. שמו היה פילון האלכסנדרוני. בספריו השתדל פילון
להוכיח, כי יש אל יחיד בעולם, כי הוא ברא את הכל ותמיד
רחמיו על כל מעשיו. ועוד למד פילון, כי התורה ומנהגי
היהודים מביאים שלום וברכה לבני האדם.

היוונים והמצרים שהיו באלכסנדריה שנאו את היהודים
30 מכלית שנאה, כי קנאו בעשרם ובחכמתם. סופר מצרי אחד

אפי' צור יהודים בשם אפי'ון, שהיה חכם קטן אך רשע גדול, הפץ להשפיל את כבוד היהודים בעיני כל העמים. בספרו כתב, כי היהודים גרשו ממצרים בימי משה מפני שהיו מצרעים, כי היהודים עובדים לראש חמור, מקריבים קרבנות אדם ועוד דברים שלא היו מעולם. 35

באשר יצאה פקודת קליגולה להשמתחות לפסלו מאנו יהודי מצרים למלאותה. אז הודיע נציב הרומאים באלכסנדריה שאין ליהודים משפט אזרחים במצרים. הפרעות ביהודי אלכסנדריה היונים והמצרים התחילו להתנפל על היהודים בבתיים וברחובות, הכו, שדדו ורצחו הרבה אנשים. 40 הם התפרצו גם אל בית התפלה הגדול והנהדר והעמידו שם את פסל קליגולה. אז שלחו היהודים מלאכות של חמשה אנשים, ובראשה החכם פילון האלכסנדרוני, להתאונן לפני קליגולה על מעשי הרצח והשד של היונים. אבל גם היונים שלחו מלאכות משלהם ובראשה אפי'ון צור יהודים. 45 קליגולה קבל את המלאכות היהודית בכעס ושלח מל פניו בכעס, כי כבר הודיעו לו מסוריה, שגם בארץ יהודה אי אפשר להציג את פסלו.

באשר נודעה פקודת קליגולה בארץ יהודה, אחזה חרדת אלהים את כל העם. הימים היו ימי קציר, ובכל זאת הניחו 50 אמונה ונכרה שאין דונקתם הכל את עבודתם וילכו המונים, המונים אל ארמון פטרוניוס, נציב סוריא. ארבעים יום וארבעים לילה חנו אלפי יהודים, זקנים וזקנות, ילדים וילדות, על ארמון פטרוניוס ודרשו ממנו בלי הרף, כי לא יעשה את דבר הקיסר. זקני העם אמרו לנציב, כי כל עוד יוכל העם לנשם 55

אף נשימה אחת, לא ירשה לחלל את דת אבותיו. הם אמרו,
 כי היהודים בעצמם ישחטו את נשיהם, אחיהם ובניהם ורק
 אז, כאשר לא ישאר אף יהודי אחד, אפשר יהיה להעמיד
 פסל בבית המקדש. אז העמיד פטרוניוס את נפשו בסכנה
 60 וכתב לקליגולה, כי בארץ יהודה אי אפשר להציג את פסלו.
 גם אנריפס המלך עשה אז מעשה הראוי לכבוד גדול. הוא
 שלח מכתב לקליגולה וכתב לו: "אין דבר יקר לי מכתב-
 מכתבו של אנריפס המלכות שנתת לי; אבל בבקשה ממך:
 קח ממני כתר זה, ובלבד שלא תחלל את הקדוש לעמי. אם
 65 תחלט להעמיד את הצלם ולהשמיד את עם היהודים-קח
 את נפשי תחלה".

קליגולה הבטיח לאנריפס ידירו שלא יגע בבית המקדש.
 אבל בלבד כעס על היהודים, על אנריפס, וביותר על
 70 מוח קליגולה פטרוניוס, שנועז לשמע בקול היהודים
 ולבטל את מצותו, קליגולה כתב לפטרוניוס, כי הוא, ודאי,
 לקח שחר מן היהודים, ולכן בן מות הוא, והוא גוזר עליו כי
 ישם קץ לחייו. אבל נושאי המכתב תעו בים שלשה חדשים,
 ובין כך נהרג קליגולה בידי שריו, והכל נצלו.

פרק חמשים ושבעה

המלך אנריפס הראשון (29-26 לפנה"ס)

אנריפס היה חשוב ונכבד בעיני הרומאים, ובעצתו המליך הסנט הרומאי את קלודיוס במקום קליגולה. בעד העזרה אנריפס מסור לעמו
הזאת עשה קלודיוס את אנריפס למלך על כל ארץ יהודה. ימי מלכותו המעטים של אנריפס, הזכירו ליהודים את ימי אשכנז ושלום. אנריפס לא השפיל את עצמו לפני הרומאים ולא בקש את טובת הנכרים בהורדוס אביו. הוא היה מסור ונאמן לעמו והשתדל למצא חן בעיניו בכל דבר.

מספרים עליו, כי פעם אחת פנה דרך לכלה שהלכה 10 לחפתה, כי אמר: "אני נוטל כתר בכל יום, וזאת נוטלת כתר האגדות על אנריפס
שעה אחת". ועוד מספרים, כי פעם בקש אנריפס להקריב אסף עולות. שלח לכה הגדול: "אל יקריב אדם היום חוץ ממני". בא עני אחד ובדו שני תורים. לא חפץ הכהן להשיב את פני העני והקריב את קרבנו. אחרי כן שב אנריפס את הכהן הגדול ואמר לו: "יפה עשית מה שעשית". 15
ועוד מספרים, כי פעם אחת קרא אנריפס לפני העם בתורה. בשהגיע לפסוק: "לא תוכל לתת עליך (למלך) איש נכרי" זלגו עיניו דמעות (כי הוא הלא היה אדומי מצד אביו). אבל העם מסביב התחיל לקרא: "אל תירא, אנריפס, אחינו 20
אתה, אחינו אתה!" בן מחל לו העם את מוצאו האדומי וההורדסי בעד מעשיו הטובים.

בִּימֵי אֲגָרִיפָס נָדַל מְאֹד כְּבוֹד חֲכָמֵי הַתּוֹרָה וְהַסֵּנְהֶדְרִין.
 רֹאשׁ הַסֵּנְהֶדְרִין בִּימֵים הָהֵם הָיָה רַבִּן גַּמְלִיאֵל הַזֶּקֶן (גַּמְלִיאֵל
 מִצֵּב הַסֵּנְהֶדְרִין הַיּוֹטֵב הָרִאשׁוֹן) נִכְדּוֹ שֶׁל הַלֵּל הַזֶּקֶן. הַנָּשִׂיא
 25 הַזֶּה הָיָה הָרִאשׁוֹן שֶׁנִּקְרָא בִּשְׁם הַכְּבוֹד „רַבִּין“, וּמִיָּמֵי הַיְּמָה
 הַנָּשִׂאוֹת בַּסֵּנְהֶדְרִין עֹבְרֶת בִּירוּשָׁה מֵאֵב לִבְנוֹ כְּאַרְבַּע מֵאוֹת
 שָׁנָה, עַד שֶׁבִטְלָה הַסֵּנְהֶדְרִין בִּישְׂרָאֵל. רַבִּן גַּמְלִיאֵל הַזֶּקֶן הֵלֵךְ
 בְּדֶרֶךְ זֶקֶן לְהַקֵּל מֵעַל הָעָם אֶת שְׁמִירַת הַתּוֹרָה וּלְקָרֵב אֶת
 הַנָּכָרִים.

30 בִּימֵים הָהֵם הִחֲלוּ טוֹבֵי הַנָּכָרִים לִמְאֹס בַּעֲבוּדַת הָאֱלִילִים
 וּמִסְפַּר הַגֵּרִים הֵלֵךְ וָרַב. כְּבוֹד תּוֹרַת הַיְּהוּדִים הִתְפַּשֵּׁט בְּכָל
 הִילֵי מְלַכַּת חֲדָיִב הָאֲרָצוֹת מְסָכִיב וְהִגִּיעַ גַּם עַד מְמֻלְכַּת
 חֲדָיִב שֶׁעַל שְׂפַת נְהַר חֲדָקֵל. מְלַכַּת חֲדָיִב, הִילְנִי וּבְנִיָּה וְיִתְר
 בְּנֵי מִשְׁפַּחְתָּהּ קִבְּלוּ עָלֵיהֶם אֶת הַדָּת הַיְּהוּדִית, וְהָיוּ לַיְּהוּדִים
 35 טוֹבִים וְנֶאֱמָנִים. פְּעָמִים אֲחָדוֹת עָלְתָה הִילְנִי מִחֲדָיִב לִירוּשָׁלַיִם
 לְהַשְׁתַּחֲוֹת בְּבֵית ה', וּפְעַם, בְּשָׁנַת רָעַב הִבִּיֵּאָה אִתָּהּ אֲנִיוֹת
 מִלֵּאוֹת לֶחֶם וּחִלְקָה אוֹתוֹ לְעַנְיֵי הָעִיר. הִילְנִי כָּרְתָה בִירוּשָׁלַיִם
 מִעֶרֶת קָבֵר לָהּ וּלְיִתְר בְּנֵי מִשְׁפַּחְתָּה שֶׁהִתְיַשְּׁבוּ אַחֲרֵי כֵן
 בִירוּשָׁלַיִם. הַמַּעֲרָה הַזֹּאת יְדוּעָה בִירוּשָׁלַיִם עַד הַיּוֹם בִּשְׁם
 40 „קָבֵרֵי הַמְּלָכִים“.

הַיְּהוּדִים שֶׁמָּחוּ לִרְאוֹת כִּי טוֹבֵי הַנָּכָרִים מְכַבְּדִים כָּל כֶּךָ
 אֶת תּוֹרָתָם, אֵךְ הֵם יָדְעוּ, כִּי הֵם וְאַרְצָם וְתוֹרָתָם נִמְצָאִים
 הַסֵּנְהֶדְרִין מִפְּנֵי הָרוּמָאִים בְּסִכְנָה מִפְּנֵי הָרוּמָאִים. לָכֵן לֹא חָדְלוּ
 הַיְּהוּדִים, וְגַם אֲגָרִיפָס הַמֶּלֶךְ, לַחֲשֹׁב מִחֲשָׁבוֹת אֵיךְ לְהַשִּׁיב לָהֶם
 45 אֶת חֲרוֹתָם הַשְּׁלֵמָה. לָשֵׁם הַדָּבָר הַזֶּה נָסָה אֲגָרִיפָס לַעֲשׂוֹת
 שְׁנֵי מַעֲשִׂים חֲשׂוּבִים מְאֹד, אֵךְ הָרוּמָאִים הִפְסִיקוּ אֶת שְׁנֵיהֶם

הנסיין לבצר את החומות באמצע. המעשה האחר היה שהתחיל
 לבצר את חומות ירושלים ולבנות חומה חדשה מצפון העיר,
 כי שם לא הייתה העיר בצורה כראוי. הדבר נודע לנציב
 50 סוריא, והוא הודיע לקלודיוס, וקלודיוס צנה מיד להפסיק
 את העבודה. המעשה השני היה עוד יותר חשוב. הוא הזמין
 אספת המלכים בטבריה אל ארמונו בטבריה (בירת הגליל) חמשה
 מלכים מן הארצות הסמוכות, כדי לזרז אתם ברית נגד
 הרומאים. אבל גם בפעם הזאת קלקל נציב סוריא. הוא מהר
 55 לבא לטבריה וצוה לאורחיו של אנריפס, כי ישובו איש לארצו.
 לו האריך אנריפס ימים, היה אולי מוצא לו דרך להסיר
 מעל עמו את הרומאים, אך הוא מת לפני זמנו. כי פעם,
 אנריפס מת פתאום בהיותו בקיסריה, הרגיש פתאום כאב
 גדול בבטנו, ואחרי ימים אחדים מת, אחרי מלכו ביהודה
 60 רק שלש שנים (26-29 לפ"ב"ש). חושבים, כי שונאיו מבני הנזכר
 בקיסריה הרעילו אותו. ואמנם, הנזכרים בקיסריה עשו משה
 של שמחה אחרי מות אנריפס והקריבו קרבנות תודה לאלילים.
 היהודים, להפך, התאבלו על מותו מאד, כאילו ידעו, כי במותו
 מתה גם תקותם האחרונה.

פֶּרֶק חֲמִשִּׁים וּשְׁמֹנֶה

הנציבים האחרונים (26-4 לפֶּתַח"ש)

אחרי מות אנריפס הראשון נתנו הרומאים לבנו, אנריפס השני את השם "מֶלֶךְ" בלבד, אבל את הממשלה בארץ יהודה עוד הפעם נציבים מקרו עוד הפעם בידי נציבי סוריא. עוד הפעם באו ליהודים ימים רעים ונוראים הנציבים החדשים עשקו את העם בלי חמלה, רצחו אלפי אנשים, וחללו את קדשי העם לעיני השמש. הנציבים בעצמם נתנו את ידם עם שוודים ורוצחים ועזרו להם להקים בארץ איסדרים ומבוכה. הנציבים בעצמם הקימו פה ושם מרידות קטנות ואחרי כן התנפלו על ערים שלמות, שרפו אותן באש, הכו את יושביהן ואת רכושם לקחו לשלל. 10

מקץ עשרים שנה של צרות באלה נזכח העם, כי נשארו לו רק שני דרכים: או לגרש את הרומאים מיהודה, או למות הנאמים ואוהבי השלום במלחמה. האכרים, הרועים, הדייגים ובעלי המלאכה העניים ראו, כי משנה לשנה הם הולכים ונדלים, ועוד מעט ויהיו צריכים או להמכר לעבדים, או להיות לגלגלים או למות ברעב הם ונשיהם וטפם. לכן החליטו האנשים האלה להלחם ברומאים ויהיה מה שיהיה. הם נקראו בשם "קנאים" כי קנאו לעמם וארצם. נגד הנאמים היו רב חכמי התורה וכל העשירים והגדולים. אלה קראו לעצמם בשם "אוהבי השלום". אוהבי השלום אמרו כי צריך להכניע לרומאים ולסבל את הכל כדי לשמר על השלום בארץ. חכמי 20

התורה חפצו לשמר על השלום כדי לשמר על התורה, והעשירים חפצו לשמר על עשרם ועל חייהם הנעמים.

הקנאים שנאו את אוהבי השלום וקראו להם "בוגדים".

25 הקנאים היו יוֹמְרֵי גְדוֹלִים אָמְרוּ, כִּי צְרִיכִים לְהַשְׁמִיד אֶת

הַסֵּקְרִים מִשְׁמִידִים הַ"בּוֹגְדִים" מִן הָאָרֶץ. הֵם הָיוּ מִסְתִּירִים

סָכִין קָצֵר מִתַּחַת לְבָגְדָם וּמִתְנַפְּלִים אֶת הַ"בּוֹגְדִים"

מִפֶּעַם לְפֶעַם עַל אֶחָד מֵאוֹהְבֵי הַשְּׁלוֹם וְהוֹרְגִים אוֹתוֹ. הַקִּנְאִים

הָאֵלֶּה הָיוּ מִן הָעֲנִיִּים שֶׁנֶּהֱפְכוּ לְרוֹצְחִים, וְנִקְרְאוּ בְּשֵׁם סֵקְרִים

30 עַל שֵׁם סָכִינָם הַקָּצֵר (סֵקֶר, בִּיּוֹנִית). רְצִיחוֹת הַקִּנְאִים-הַסֵּקְרִים

רַבּוּ מִשְׁנָה לְשָׁנָה, וְהַשְׁנָאָה וְהָרִיב בֵּין הַקִּנְאִים וְאוֹהְבֵי הַשְּׁלוֹם

הָלָכוּ וְגָדְלוּ. יָחַד עִם זֶה רַבּוּ גַם הַמְּבוּכָה וְאִי הַסִּדְרִים בָּאָרֶץ.

בִּימֵי הַנָּצִיב נִסְיוֹם פְּלוּרוֹם עָבַר כָּל הָעָם עַל צַד הַקִּנְאִים.

פְּלוּרוֹם עָלָה בְּרִשְׁעָתוֹ עַל כָּל הַנָּצִיבִים שֶׁקָּדְמוֹ לוֹ. מִלְּבַד

35 פְּלוּרוֹם וּמִשְׁפַּט מִיִּזְרְיָה שֶׁנִּזְל וְרָצַח בְּעֶצְמוֹ, עָזַר גַּם לְנִכְרִים לְגוֹל

וּלְרָצַח אֶת הַיְּהוּדִים. בְּקִיסְרִיָּה, לְמִשָּׁל, לָקַח פְּלוּרוֹם שֶׁחַד

רַב מִן הַיְּהוּדִים וְהִבְטִיחַ לָהֶגּוֹן עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי שִׁכְנֵיהֶם הַנִּכְרִים.

אָבֵל כְּאֲשֶׁר הִתְנַפְּלוּ הַנִּכְרִים עַל יְהוּדֵי קִיסְרִיָּה, יָצָא פְּלוּרוֹם

מִן הָעִיר וַעֲזַב אוֹתָם לְנַפְשָׁם, הַיְּהוּדִים שָׁלְחוּ אֵלָיו מְלָאכִים

40 לְהַזְכִּיר לוֹ אֶת הַבְּטָחָתוֹ, וּפְלוּרוֹם צָוָה לָשִׁים אוֹתָם בְּבֵית

הַכֶּלֶא. הַיְּהוּדִים שָׁלְחוּ מְלָאכִים אֲחֵרִים אֶל גִּירוֹן קִיסֶר, הַקִּיסֶר

הָרוֹצֵחַ וְהַמּוֹקִיּוֹן, אֲדָּה הוּא הוֹצִיא מִשְׁפָּט כִּי הַיְּהוּדִים זָרִים

בְּקִיסְרִיָּה בָּעִיר שֶׁנִּבְנְתָה עַל יְדֵי מֶלֶךְ הַיְּהוּדִים, וּבְכֶסֶף

הַיְּהוּדִים, וְעַל אֲדַמַּת הַיְּהוּדִים.

45 הָעוֹל הַנוֹרָא הִזָּה הִרְגִּיו אֶת נַפְשׁ כָּל הָעָם. אָבֵל תִּיכַף אַחֲרָיו

קָרוּ דְּבָרִים עוֹד יוֹמֵר נוֹרָאִים וְסִבְלָנוֹת הָעָם פִּקְעָה. פְּלוּרוֹם

הסטוריה עברית

פלורוס הקבצן ונקמתו שלח את אנשיו לקחת מבית המקדש שבָּעָה עֶשֶׂר כֶּבֶד זָהָב (לְעֶרֶךְ 220.000 דולר). היהודים השיבו את פניהם בדברי חרפה ולעג. אחדים גם קראו לנגבות 50 לטובת „פלורוס הקבצן”. אז בא פלורוס עם גודיו ירושלימה לעשות בה נקמות. הוא אסף לפניו ארמונו (ארמון הורדוס) את ראשי הכהנים וחשובי העם וצוה לרוש את בשרם בשוטים ולצללם על עצים. לחילוי צוה לפשט על העיר, ולגזל ולרצח באות נפשם. אחרי כל אלה צוה ליהודים לצאת לקראת 55 גודיו שהיו מחוץ לירושלים ולקבל את פניהם בכבוד והכנעה.

העם מאן למלא את הדרושה המחפירה הזאת, אבל הכהנים והשרים דברו על לבו להכנע, כדי להציל את העיר היהודים לשלום ואת בית המקדש. יושבי ירושלים יצאו 60 והרומאים למלחמה בכנדי חג לקראת הרומאים ובכרו אותם לשלום, אך הרומאים ענו להם בחרבותיהם. במבוכה וצערות התחילו היהודים להמלט העירה והרומאים רדפו אחריהם, הכו אותם בחרבות ורמסו אותם ברגלי הסוסים. בתוך העיר התחזקו היהודים והתחילו להגן על עצמם. מכל גנות הבתים ירד בָּרֶד שֶׁל חֲצִים וּבָבִיּוֹת עַל רֹאשֵׁי הָרֹמָאִים. גם אצל הר 65 הבית הכו הרומאים מכה בכה ופלורוס ברח מירושלים בחרפה גדולה וחזר לקיסריה.

כאשר נודע לאגריפס מה שקרה בירושלים, מהר שמה להשקיט את רוח העם. הוא עם אחותו, ביריגה היפה, אספו 70 אגריפס „משקים” את הָעָם לְפָנָיו וְהִתְחַנְּנוּ לְפָנָיו ודברו על לבו כי יחדל ממרד. בגאווה

הקנות למרד

אֶרֶץ הַשְּׂמֵדֵל אֲנִירִיפִס לְהוֹכִיחַ לָעָם כִּי אֵין לְקוֹוֹת לְנִצָּחוֹן עַל
הָרוּמָאִים, כִּי הֵם כָּבְשׁוּ אֶת כָּל הָעוֹלָם בְּגִבּוֹרָתָם, וְכָל עַמִּי
הָאֶרֶץ לֹא יָכְלוּ לַעֲמֹד בְּפָנֵיהֶם. הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נִכְנְסוּ אֶל לֵב
הָעָם, וְהַכֹּל הִסְפִּימוּ לְהַכְנֹעַ. אָבֵל כַּאֲשֶׁר דָּרַשׁ אֲנִירִיפִס לְהַכְנֹעַ ⁷⁵
גַּם לְפִלּוֹרוֹס הַבְּלִיעֵל וְאִישׁ הַדְּמִים, רָגַז הָעָם וְקִצְף מָאֵד. הַכֹּל
הִתְחִילוּ לְחַרֵּף אוֹתוֹ וּלְהַשְׁלִיךְ עָלָיו אֲבָנִים, וְהַמֶּלֶךְ מוֹג הַלֵּב
וְשָׁפַל הַנֶּפֶשׁ אָנוּס הָיָה לְבָרֵחַ מִירוּשָׁלַיִם מִפְּנֵי אֲחִיו בְּנֵי עַמּוֹ.
אֲזַי עָבְרוּ בְּמַעַט כָּל יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם עַל צַד הַמִּקְנָאִים וְהַכֹּל

80 נִשְׁבְּעוּ לַהֲלָחֵם עַל חֲרוֹת עַמָּם וְאַרְצָם עַד טַפַּת דָּמָם הָאֲחֵרוֹנָה. הַשְּׁבוּעָה וּבטוֹל הַקְּרָבָנוֹת בְּמַצָּנוֹת רֵאשֵׁי הַקְּנָאִים חָדְלוּ הַכֹּהֲנִים לְהַקְרִיב קְרָבָנוֹת לְשָׁלוֹם קִיסָר רֹמָא וּבָזָה הַחֲלָה הַמְרִידָה הַגְּדוֹלָה, בְּשָׁנָה הָרְבִיעִית לַפָּנִי חֲרָבָן בֵּית שְׁנִי.

פָּרֶק חֲמִשִּׁים וְתֵשְׁעָה

רֵאשִׁית יְמֵי הַמְרִידָה הַגְּדוֹלָה

בַּתְּחִלָּה נָסוּ עוֹד אוֹהֲבֵי הַשָּׁלוֹם לַהֲלָחֵם עִם הַקְּנָאִים וּלְבַטֵּל אֶת הַמֶּרֶד, וְאַגְרִיפַס שָׁלַח לְעֶזְרָתָם שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ. שְׁבָעָה אוֹהֲבֵי הַשָּׁלוֹם, הַקְּנָאִים עַד שֶׁבָּאוּ גִדּוּדֵי הַסִּקְרִים הָעִירָה וְהַקְּנָאִים וְהַסִּקְרִים נִבְּרוּ. רֵאשֵׁי אוֹהֲבֵי הַשָּׁלוֹם, הַכֹּהֲנִים, הַשָּׂרִים וְהַעֲשִׂירִים, נִחְשְׁבוּ לְבוֹגְדִים בְּעַמָּם וְהַסִּקְרִים הִתְחִילוּ לַהֲרֹג בָּהֶם וּלְבֹז אֶת בְּתֵיהֶם. הַגּוֹלּוֹת וְהַרְצִיחוֹת הָאֵלֶּה הִקְיֵמוּ מְבוֹכָה וְאִי־סְדָרִים בְּעִיר וּלְכֹן הִתְקוּמָמוּ הַקְּנָאִים הָאֲחֵרִים נֶגֶד הַסִּקְרִים וְהַכְרִיתוּ אוֹתָם מִירוּשָׁלַיִם. שְׂרִידֵי הַסִּקְרִים הִתְבַּצְּרוּ בַּמִּבְצָר הַחֹזֶק מַצְדָּה. כֹּאשֶׁר נֹדַע סָבִיב דְּבַר הַמֶּרֶד בִּירוּשָׁלַיִם הִרְיֵמוּ הַנִּבְּכִים 10 רֹאשׁ וּבָעָרִים רַבּוֹת עָרְכוּ שְׁחִיטוֹת נֹרְאוֹת בִּיהוּדִים שְׂכִינֵיהֶם. נִקְמַת הַנִּבְּכִים בְּאֵלֶּפְסֵנְדָרִיָּה שֶׁל מִצְרַיִם נִהְרְגוּ 50.000 הַמִּקְרָה בְּבֵית שֶׁאן אֲנָשִׁים, נָשִׁים, יְלָדִים וְטָף. בְּקִיסְרִיָּה 21.000, בְּדַמָּשֶׁק 10.000 וְעוֹד וְעוֹד. הַקְּנָאִים חָפְצוּ לְנַקֵּם נִקְמַת אֲחֵיהֶם וַיִּתְנַפְּלוּ גַם הֵם עַל עַרְי הַנִּבְּכִים, שֶׁרְפוּ אוֹתָן בָּאֵשׁ וְהָכּוּ 15 אֶת יוֹשְׁבֵיהֶן בְּלִי רַחֲמִים. בְּבֵית שֶׁאן כָּרְתוּ הַנִּבְּכִים בְּרִית עִם

הַתּוֹשָׁבִים הַיְּהוּדִים וּבַעֲזֶרֶת הַגָּבוֹר שָׁמְעוֹן בֶּן שְׂאוּל גָּרְשׁוּ אֶת
הַקְּנָאִים מֵעַל הָעִיר. כַּאֲשֶׁר עָבְרָה הַסִּפְּנָה הַתַּחֲלִילוֹ הַנִּכְרִים
לְהַשְׁמִיד אֶת הַיְּהוּדִים מִצִּילֵיהֶם. שָׁמְעוֹן בֶּן שְׂאוּל רָאָה כִּי לֹא
20 יוֹכֵל לַנִּכְרִים הָרַבִּים וַיִּקְרָא: "אֲזַרְחִי בֵּית שְׂאֹן! אֲנִי מִקְבֵּל
מִיָּדְכֶם בְּרָצוֹן אֶת הַגָּמוּל הָרְאוּי לִי עַל בְּגָדִי בְּאַחִי. וְלִכְּנֹן לֹא
מוֹת גְּבוּרִים בְּמִלְחָמָה נָמוּת, כִּי אִם מוֹת אַרְוָרִים". וְלַעֲיִנִּי
הַנִּכְרִים שָׁחַט שְׂאוּל אֶת כָּל בְּנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ וְאֶת עַצְמוֹ.

בֵּין כֹּה וְכֹה וְהַמֶּרֶד בִּיהוּדָה הָלַךְ וְחֹזֵק. צָסְטִיוֹס גָּלוּס, נָצִיב
25 סוּרִיָּא, עָלָה עִם מַחְנֵהוּ עַל יְרוּשָׁלַּיִם לְדַבֵּא אֶת הַמֶּרֶד וְהַכָּה
מִפְּלַת צָסְטִיוֹס גָּלוּס מִכָּה רַבָּה. בַּתְּחִלָּה סָר מֵעַל יְרוּשָׁלַּיִם
בְּמִנוּחָה וְסֹדֶר, אֲדָם הַיְּהוּדִים לוֹוֶהוּ בְּדַרְכּוֹ, וּמֵרָאשֵׁי הָהָרִים
נִלְחֲמוּ בוֹ, וַעֲשׂוּ בְּאַנְשָׁיו שְׁמוֹת. אֲזִי הַשְׂאִירוּ שְׂרִידֵי הָרוּמָאִים
אֶת כָּל הַעֲבוּדָה וְאֶת מַכּוֹנוֹת הַמָּצוֹר וְהַתַּחֲלִילוֹ לָנוֹס. הַנֶּצְחָחוֹן
30 הָיָה נָתַן רוּחַ גְּבוּרָה וְתִקְוָה בְּלִב כָּל הָעָם. הַמֶּרֶד הִתְפַּשֵּׁט
וַעֲבַר לְכָל עָרֵי הַגָּלִיל וַעֲבַר הַיַּרְדֵּן, וְגַם אוֹהֲבֵי הַשְּׁלוֹם
בִּירוּשָׁלַיִם נִשְׁתַּתְּקוּ. רַבִּים מֵהֶם, בְּיַחֲדוֹת תַּלְמִידֵי בֵּית שְׁמַאי,
עָבְרוּ עַל צֶד הַקְּנָאִים בְּלִב שְׁלֵם, וְהָאֲחֵרִים הִתְחַבְּרוּ אֶל הַקְּנָאִים
רַק לְמֵרָאִית עֵינָיו, כִּי יֵרְאוּ לְהִתְנַגֵּד לְרָצוֹן כָּל הָעָם.

35 הַכָּל הִבִּינוּ כִּי הַנֶּצְחָחוֹן עַל צָסְטִיוֹס גָּלוּס הָיָה רַק פְּתִיחָה
לְמִלְחָמָה קָשָׁה וְאֶרְכָּה, וּמִיד הַתַּחֲלִילוֹ לְהִתְכַּוֵּן אֵלֶיהָ בְּיָדִים
הַקְּנוּחַ לְמֶרֶד הַקְּנוּחַ הַמִּנְעִית
לִזְנוֹן אוֹתוֹ וּלְסֹדֶר, לְבַצֵּר אֶת הַמִּבְצָרִים
וְלַהֲכִין בָּהֶם צִידָה, לְמַנּוֹת שְׂרֵי צָבָא וּפְקִידִים עַל כָּל דָּבָר.
40 מִי יִנְהַל אֶת כָּל הָעֲבוּדָה הַזֹּאת? רָאשֵׁי הַקְּנָאִים הָיוּ, אֲמִנָּם,
נְאֻמָּנִים וּמְסוּרִים לְמֶרֶד בְּכָל נַפְשָׁם, אֲדָם בִּלְתִּי מִנְּסִים בְּסֹדְרֵי

הסטוריה עברית

מדינה ודרכי מלחמה. לכן קרה הדבר, שהממשלה הזמנית
עברה לידי השרים, ראשי הכהנים והסנהדרין. נשיא הסנהדרין
היה אז רבן שמעון השני בן רבן גמליאל הראשון וכך הלל
הזקן. רבן שמעון היה מסור לעבודתו בכל לבו אבל בין זקני
הסנהדרין היו רבים שהתחברו אל הקנאים רק למראית עין,
ולא עשו את עבודתם בלב שלם, ומזה יצאה אחרי כן רעה
גדולה גם להם וגם לעם.

הממשלה הזמנית הפקידה לשר צבאות הגליל את יוסף בן
מתתיהו פלויוס. הגליל היה המפתח לכל הארץ, כי רק דרך
הגליל יכלו הרומאים לבא אל ארץ
יוסף פלויוס
שהצבאות הגליל
יהודה, ויוסף פלויוס לא היה ראוי

שיפקידו בידו את המפתח הזה. יוסף פלויוס היה בן משפחת
כהנים רמה ונכבדה, ואיש עשיר וחכם. הוא למד הרבה
מחכמי הפרושים וידע היטב יונית ורומאית וכל דרכי
הרומאים. אכל הוא היה ערום ושפל
יוסף פלויוס
יוחנן מגוש חלב
נפש ובלתי נאמן לעמו ולא מסור

לעבודתו, כי חשב שאי אפשר לנצח את הרומאים העצומים.
באשר בא יוסף לגליל התחיל לסדר לו צבא, לבצר את
המבצרים ולעשות סדרים בכל דבר. אבל טובי הקנאים
הגליליים הכירו מיד כי הוא עושה בלב ולב. בין הקנאים
שהתנגדו ליוסף הצטין ביותר יוחנן מגוש
יוחנן מגוש חלב

חלב. הוא היה איש עני וחלש בגופו אבל אמיץ רוח מאין
במהו, ומסור לעמו בכל לבו ונפשו. יוחנן הודיע לממשלה
הזמנית כי אין לבטח ביוסף ויעץ לשלח איש אחר במקומו,
אבל עצתו לא נעשתה.

בְּחֻצֵי שָׁנָה אַחֲרֵי מַפְלַת צָסְטִיוֹס בָּאוּ אֶל הַגָּלִיל צְבָאוֹת
הַרֹמָאִים וּבְרֵאשָׁם שֶׁר הַצָּבָא טִיטוֹס פְּלוּוִיֹּס אֶסְפָּסִינוֹס (לְכָבוֹד
כְּגִיסַת אֶסְפָּסִינוֹס אֶל הַגָּלִיל אֶסְפָּסִינוֹס נִקְרָא יוֹסֵף אַחֲרֵי כֵן בְּשֵׁם
70 פְּלוּוִיֹּס). לְעֶזְרַת אֶסְפָּסִינוֹס בָּאוּ הַמַּלְכִּים הַקֶּטְנִים מִן הָאֲרָצוֹת
הַסְמוּכוֹת, וּבִינֵיהֶם גַּם אֲגְרִיפַס הַשֵּׁנִי. יוֹסֵף הָגַן עַל הַמִּבְצָרִים
הָרֵאשׁוֹנִים בְּיָדֵים רַפּוֹת וּבְלִי הַתְּנַדּוֹת רְאוּיָה נָתַן לְרֹמָאִים
לְגִשֵׁת עַד הַמִּבְצָר הַחֹזֵק יוֹדֶפֶת. שָׁם הִתְבַּצְּרוּ צְבָאוֹת הַגָּלִיל
וְהִתְחִילוּ לְהִגֹּן עַל עֲצָמָם כְּרֵאוּי לְגִבּוֹרֵי יְהוּדָה.

פָּרֶק שְׁשִׁים

מִצּוֹר יוֹדֶפֶת

הָעִיר יוֹדֶפֶת הָיְתָה בְּנוּיָה בְּרֵאשׁ סָלַע תָּלוּל, וּמוֹקֶפֶת מְשֻׁלָּשָׁה
צָדִידִים בְּתֵהוּמוֹת עֲמָקוֹת וּבְצוּרָה מִן הַצֵּד הָרְבִיעִי בְּחוּמָה
הַקָּמַת מְכוֹנוֹת הַקֶּלַע וּמִגְדָּלִים. נֶגֶד הַחוּמָה הַזֹּאת הִתְחִילוּ
הַרֹמָאִים לְבָנוֹת סוּלָלוֹת לְהַעֲמִיד עֲלֵיהֶן אֶת מְכוֹנוֹת הַמִּצּוֹר.
5 הַיְּהוּדִים הִשְׁלִיכוּ עַל הַבּוֹנִים אֲבָנִים וְחִצִּים, וּבְלִילוֹת הָיוּ
מִתְּנַבְּנִים אֶל מַחְנֵה הַרֹמָאִים וְשׁוֹלְחִים אֶת הַבְּנִינִים בָּאֵשׁ. אָבֵל
סוּף סוּף נִבְנוּ הַסּוּלָלוֹת וּמֵאָה וְשָׁשִׁים מְכוֹנוֹת קֶלַע הִתְחִילוּ
לִירוֹת אֲבָנִים גְּדוּלוֹת עַל הָעִיר וְעַל הַחוּמָה. הָאֲבָנִים עָשׂוּ
שְׁמוֹת בָּעִיר וּבַגְּבוּרִים הַמְּגִינִים עֲלֶיהָ, וְהַרֹמָאִים קִוּוּ כִּי בְּמִשְׁךְ
10 יָמִים אֲחָדִים תִּהְיֶה הָעִיר בִּידֵיהֶם.
אוּלָּם כְּאֲשֶׁר גָּדְלָה הַסִּפְכָּה כֵּן גָּדְלָה גַּם גְּבוּרַת הַיְּהוּדִים.
בַּעֲצַת יוֹסֵף תָּלוּ הַנְּצוּרִים עַל הַחוּמָה שְׁקִים מְלֵאִים תָּבָן

גְבוּרַת הַנְּצוּרִים לְהַחֲלִישׁ אֶת כַּחַּ מַּכַּת הָאֲבָנִים. בְּלִילוֹת
הַמְּשִׁיכּוֹ הַיְּהוּדִים לְהַתְנַפֵּל עַל מַחְנֵה הָאוֹיֵב וּכְפַעַם בְּפַעַם
15 הַפִּיצוּ סָבִיב מוֹת וְחָרָב. דּוֹמָה הָיָה שְׁלֹא הַיְּהוּדִים, כִּי אִם
הַרוּמָאִים נִמְצְאוּ בְּמָצוֹר. אָמֵנָּה, מִסְפַּר הַגְּבוּרִים הֵלָךְ וּמַעַט,
וְצָמָא נֹרָא עָנָה אֶת הַנְּשָׂאִים וְאִישׁנָה הַחֲלִישָׁה אֶת גּוֹפָם, אֲדָ
רוּחַ גְּבוּרָתָם לֹא עָזַב אוֹתָם אֶף לְרַגַע.

הַרוּמָאִים חָרְקוּ שָׁן מִבְּזִיוֹן וְקִצְף וְהִתְאַמְצוּ לָשִׁים קֶץ לַגְּבוּרַת
20 שְׂרִידֵי הַנְּצוּרִים. פַּעַם, צָנָה אֶסְפָּסְטִינוֹס לְהַטִּיל גִּשְׁרִים מִן
הַמִּלְחָמָה עַל הַגִּשְׁרִים הַסּוּלָלוֹת עַל הַחוּמָה, וַיִּשְׁלַח עַל פְּנֵיהֶם
אֶת גְּדוּדָיו הַנִּבְחָרִים לְכַבֵּשׁ אֶת הָעִיר בְּסַעְרָה. אֲדָ הַיְּהוּדִים
קָבְלוּ אֶת פְּנֵי הַרוּמָאִים בְּאִמְצָע הַגִּשְׁרִים וּמִלְחַמַּת־דָּמִים נֹרָאָה
הִתְחִילָה. הַיְּהוּדִים נִלְחְמוּ בְּנוֹאָשִׁים, וְהָכּוּ בְּרוּמָאִים מִכָּה רַבָּה,
25 אֲדָ בְּמָקוֹם הַרוּמָאִים הַנוֹפְלִים הוֹפִיעוּ מִיַּד אֲחֵרִים, אֲזִי הִתְחִילוּ
הַיְּהוּדִים לִיצֵק שְׂמֵן רוֹתַח עַל רֹאשֵׁי הַרוּמָאִים וּלְהַשְׁלִיד עַל
פְּנֵי הַגִּשְׁרִים קֶשׁ מִבָּשֶׂל בְּשֶׂמֶן. מֵאוֹת רוּמָאִים מָתוּ מִלֵּהט הַשְּׂמֵן
בְּבִשְׂרָם אוֹ בְּנִפְלָם מִן הַגִּשְׁרִים מִפְּנֵי הַקֶּשׁ הַחֲלַקְלָק, וְהָאֲחֵרִים
שָׁבוּ אֶל מַחְנֵם בְּבִשַּׁת פָּנִים.

30 אוֹלָם סוּף סוּף נִפְלָה יוֹדֶפֶת. פַּעַם לַפְּנוֹת בִּקְרָ נִפְלָה
תַּרְדֵּמָה עַל שׁוּמְרֵי הַחוּמָה הָעֵינִיפִים, וּבִגְדָ אֶחָד הוֹדִיעַ זֹאת
נִפְלֵת יוֹדֶפֶת לְרוּמָאִים וְהֵם הִתְפָּרְצוּ הָעִירָה. הַנְּצוּרִים
רָאוּ כִּי בָּא סוּפָם וַיַּהֲרֹגוּ אִישׁ אֶת אָחִיו, אוֹ קָפְצוּ אֶל הַתְּהוֹמוֹת
וּרְק 1.500 נָשִׁים וְיֻלְדִים נָפְלוּ בְּשָׁבִי. כֵּן אָבְדוּ יוֹתֵר מֵאַרְבָּעִים
35 אֲלָף גְּבוּרֵי מִלְחָמָה אֲחֵרֵי שֶׁהִגְנוּ עַל מִבְּצָרֵם אַרְבָּעִים וּשְׁבַעַה
יָוִם.

יוֹסֵף פְּלִנְיוֹס עָם עוֹד אַרְבָּעִים אִישׁ הִתְחַבְּאוּ בְּמַעְרָה אַחַת.

כַּאֲשֶׁר נֹדַע מְקוֹם מִחְבּוּאָם לְרוֹמָאִים שֶׁלַח אֶסְפָּסְיָנוֹס לְהַגִּיד
 עֲרַמַת יוֹסֵף פְּלִינְיוֹס לְיוֹסֵף כִּי יֵצֵא אֵלָיו וְיַעֲשֶׂה לוֹ כְּבוֹד גָּדוֹל.
 40 יוֹסֵף חָפֵץ הָיָה לֵצֵאת מִיָּד, אֲךָ חֲבָרָיו בְּמַעֲרָה הִרְמִימוּ עָלָיו
 חֲרָבוֹתֵיהֶם וְאָמְרוּ לוֹ: "אִם תִּבְחַר לָמוֹת אֶתְּנוּ, תָּמוֹת כְּרֹאשׁ
 צְבָאוֹת הַיְּהוּדִים, וְאִם תִּמָּאֵן, תָּמוֹת מוֹת בּוֹגְדִים". אִזּוֹ יַעַץ יוֹסֵף
 לְהַפִּיל גּוֹרֵל מִי יָמוֹת רֹאשׁוֹנָה וּמִי לְאַחֲרוֹנָה, וְאֵת הַגּוֹרֵל הָאֲחֵרוֹן
 לָקַח בְּעֶרְמָה לַעֲצֹמוֹ. כַּאֲשֶׁר נִשְׁאָר מִכָּל הָאֲרָבָעִים רַק אֶחָד
 45 פָּתָה אוֹתוֹ יוֹסֵף וּשְׁנֵיהֶם יָצְאוּ אֶל הָרוֹמָאִים. יוֹסֵף הוֹבִיֵּא אֶחָד
 כֵּן לְרוֹמָא, וְשָׁם יָשָׁב עַד יוֹם מוֹתוֹ. שָׁם גַּם כָּתַב אֶת שְׁנֵי סִפְרָיו
 הַחֲשׂוּבִים: "קְדֻמוֹנִיּוֹת הַיְּהוּדִים" וּ"מִלְחָמוֹת הַיְּהוּדִים".

פָּרָק שְׁשִׁים וְאַחַד הַמְּרִיבוֹת בִּירוּשָׁלַיִם

אַחֲרֵי כִּבְשָׁם אֶת יוֹדֶפֶת נָחוּ הָרוֹמָאִים בְּחֹדֶשׁ יָמִים וְהִלְכוּ
 לִכְבֹּשׁ אֶת יְתֵר עֲרֵי הַגָּלִיל. הַיְּהוּדִים נִלְחָמוּ בְּכָל מְקוֹם בְּגִבּוֹרָה
 חֲרִיבָה אֲרֵץ הַגָּלִיל נִפְלְאָה, אֲךָ הָרוֹמָאִים גָּבְרוּ כִּי עָלוּ עַל
 הַיְּהוּדִים בְּמַסְפָּרָם, בְּכָלֵי זֵינָם וְגַם בִּידֵיעָתָם אֶת טַכְסִיסֵי
 5 הַמִּלְחָמָה. רַבְבוֹת יְהוּדִים נָפְלוּ חָלָל, וְנִשְׁיָהֶם וְטַפָּם נִלְקְחוּ
 בַּשָּׁבִי, וְנִמְכְּרוּ לַעֲבָדֵי עוֹלָם. בְּמִשְׁךְ שָׁנָה אַחַת נִחְרַב כָּל הַגָּלִיל
 וְהָרוֹמָאִים עָבְרוּ לְאֶרֶץ יְהוּדָה.
 כָּל גְּבוּרֵי יְהוּדָה הִתְאַסְּפוּ אִזּוֹ לִירוּשָׁלַיִם, לְהִגָּן עַל עִיר
 קְדֻשָּׁם עַד נִשְׁימָתָם הָאֲחֵרוֹנָה. גַּם שְׂרִידֵי גְבוּרֵי הַגָּלִיל בָּאוּ
 שָׁמָּה, וּבִינֵיהֶם הָיָה הַגִּבּוֹר הַמְּהֻלָּל יוֹחָנָן
 10 מִלְחָמוֹת הַקָּנָאִים
 בְּגִדּוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם
 מְגוּשׁ חֵלֶב. כַּאֲשֶׁר סִפֵּר יוֹחָנָן לְאַנְשֵׁי

ירושל'ים, כי יוסף הבוגד אשם בחרבן הגליל, קמה בעיר
מהומה רבה. הקנאים התהלכו בחוצות ירושלים ועזרו את
העם נגד הממשלה הזמנית.

15 הם אמרו כי השרים וזקני

הסנהדרין הנם גם
הם אוהבי שלום
ובוגדים, ולכן
צריכים להוציא

את הממשלה
מידם ולתתה לידי
אנשים יוטר

20

נאמנים. כל שר וכל עשיר היו
בעיני הקנאים כיוסף פלוניוס.
אז פרצה מלחמה קשה ונוראה
בין גדולי ירושלים ובין הקנאים.
יושבי ירושלים הרגו זה את זה,
הפריעו את הסדרים בעיר,

25

שרפו את אוצרות הלחם שהכינו העשירים מתחלה והחלישו
את כח העם עד מאד.

30

באשר נשמדו כמעט כל גדולי ירושלים התחילו הקנאים
השונים להלחם זה בזה בעד הממשלה בעיר. בירושלים היו
אז שלשה מיני קנאים: קנאי ירושלים—
למנוחיהם 3000 איש; קנאי הגליל—6000 איש שהיו

חצות ירושלים

35 מִחַת פְּקוּדָתוֹ שֶׁל יוֹחָנָן מִגּוּשׁ חֶלֶב, וְהַקְנָאִים—הַסְּקָרִים שֶׁשָּׁבוּ
 אֶזְרָא לִירוּשָׁלַיִם בְּמִסְפַּר 10.000 אִישׁ. רֹאשׁ הַסְּקָרִים הָיָה אֶזְרָא שֶׁמְעוֹן
 בֶּרֶגְיָא, גָּבוֹר בַּגְּבוּרִים, שֶׁהָרָאָה נִפְלְאוֹת בַּמִּלְחָמָה עִם
 צִסְטִיוֹס גִּלּוֹס וְהָצִיק מְאֹד לְרוֹמָאִים בְּכָל יְמֵי הַמִּלְחָמָה. מִלֵּבֶד
 אֵלֶּה הָיָה בָּעִיר גַּם גָּדוֹד אֲדוּמִים שֶׁל 5000 אִישׁ. בְּיַחַד הָיוּ
 40 עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה אֲלָף אִישׁ, כָּלָם גְּבוּרִים מְרִי נֶפֶשׁ וְאִמִּיצֵי לֵב,
 וְכָלָם הָיוּ נְכוֹנִים לְמוֹת בְּעַד עַמָּם וְאַרְצָם. לוֹ הָיָה שְׁלוֹם בֵּין
 כָּל הַגָּדוּדִים לֹא הָיְתָה יְרוּשָׁלַיִם נְחֻרָבָת. אֲבָל רֹאשֵׁי הַגָּדוּדִים
 חֲשָׁדוּ אִישׁ בְּאַחִיו, וְנִלְחֲמוּ אִישׁ בְּאַחִיו בְּעֻקְשָׁנוֹת וְאִכְנָרִיּוֹת,
 וּבָנָה קֶרֶבֶן אֶת חֶרֶבֶן אֲרָצָם וְאֶת גִּלּוֹת עַמָּם.

45 וּבִאֲוֵתָה שְׁעָה שְׁאֲנֵשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם הָיוּ עֲסוּקִים כָּל כֹּךְ בַּמִּלְחָמָה
 הָאֲחִים, הִתְהַלְכוּ הָרוֹמָאִים בִּיהוּדָה, שָׂרְפוּ, גָּזְלוּ וְרָצְחוּ בְּאֵין
 מִפְּרִיעַ. אֲמָנָם, מִפְּעַם לִפְעַם יָצְאָה שְׁמֻעוֹן
 הָרוֹמָאִים בִּיהוּדָה וְשְׁמֻעוֹן בֶּרֶגְיָא
 הַנּוֹרָאִים וְעָשָׂה נִקְמוֹת בְּרוֹמָאִים. שֵׁם שְׁמֻעוֹן בֶּרֶגְיָא הָיָה
 50 לְחֶרֶדֶת הָרוֹמָאִים, וְחָרַב אֲנָשָׁיו הַפִּיצָה אֵימַת מוֹת מִקְרֹב
 וּמִרְחוֹק. אֲבָל גָּדוּדֵי הָרוֹמָאִים הָיוּ רַבִּים וְנִפְּלָצִים בְּכָל הָאָרֶץ
 וְלֹאט לֹאט, בְּמִשְׁךְ שָׁנָה נִחְצִי, הִחְרִיבוּ אֶת כָּל הָאָרֶץ.

אֶסְפִּסְטִינוֹס לֹא מָהָר לַעֲלוֹת עַל יְרוּשָׁלַיִם מִפְּנֵי שְׁנֵי טַעְמִים:
 רִאשִׁית מִפְּנֵי שִׂידַע מִפִּי מְרַגְלָיו, כִּי אֲנָשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם נִלְחָמִים זֶה
 בָּזֶה וְלָכֵן הִחְלִיט לְחַבּוֹת עַד שִׁיחְלִישׁוּ
 55 אֶסְפִּסְטִינוֹס מוֹלֶךְ וְשִׁטּוֹס בֶּאֱמַקוֹמוֹ
 הַיְּהוּדִים אֶת עַצְמָם בַּמִּדָּה מְרָבָה. שְׁנִית,
 מִפְּנֵי שֶׁנִּירוֹן קִיסָר מֵת וְאֶסְפִּסְטִינוֹס חָפֵּה שִׁימְלִיכוֹ אוֹתוֹ בַּמְּקוֹמוֹ,
 וְלֹא יָכוֹל אֶזְרָא לְתַת אֶת לְבוֹ לַעֲנִינֵי מִלְחָמָה. וְאֲמָנָם, אֶסְפִּסְטִינוֹס
 נִבְחַר לְמֶלֶךְ, וּמִידַע עֹב אֶת יְהוּדָה וְהֶלֶךְ רוֹמָאָה. אֲבָל הוּא

60 מִסֵּר אֶת מַחְנֵהוּ בְּיַד טִיטוֹס בְּנוֹ וְצִוָּה לּוֹ לֵאמֹר אֶת הַמִּלְחָמָה
 בִּיהוּדָה. בְּחֵיל כְּבֹד עָלָה טִיטוֹס עַל יְרוּשָׁלַּיִם וְעָמְדָה עָלָיו
 אֲגָרִיפָס הַשֵּׁנִי, אֲחוֹתוֹ בִּירִינִיקָה הַיְּפֹהֶפֶה וְיוֹסֵף פְּלוֹנְיוֹס.
 בִּירִינִיקָה לֹא חָפְצָה לַעֲזֹב אֶת טִיטוֹס אֲהוּבָה בְּשָׁל תַּקְנֹת הַשָּׂא,
 כִּי טִיטוֹס יָקַח אוֹתָהּ לְאִשָּׁה, וְאֲגָרִיפָס וְיוֹסֵף פְּלוֹנְיוֹס חָפְצוּ לְדַבֵּר
 65 עַל לֵב יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַּיִם שְׂמִימָסְרוּ אֶת הָעִיר בְּרָצוֹנָם הַטּוֹב.

פָּרָק שְׁשִׁים וּשְׁנַיִם

מַצּוֹר יְרוּשָׁלַּיִם

בַּחֹג הַפֶּסַח בָּא טִיטוֹס לִפְנֵי חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַּיִם. מִיַּד חָדְלוּ
 הַקְּנָאִים לָרִיב, וְנִשְׁבְּעוּ שֶׁלֹּא יִנְיָחוּ אֶת נִשְׁקָם מִיְּדֵיהֶם עַד נִצָּחֻם
 אִיד קָבְלוּ הַיְּהוּדִים אוֹ עַד מוֹתָם. עוֹד לֹא הִסְפִּיקוּ הָרוֹמָאִים
 אֶת פְּנֵי הָרוֹמָאִים לְהַקִּים וּלְסַדֵּר אֶת מַחֲנֵם, וְהַיְּהוּדִים
 5 הִתְפָּרְצוּ מִן הָעִיר וְהִתְנַפְּלוּ עֲלֵיהֶם בְּגִבּוֹרָה נֹרָאָה. חָרְדָּת
 אֱלֹהִים נָפְלָה עַל הָרוֹמָאִים וְהֵם הִתְחִילוּ לָנוּס. בָּרַב עָמַל
 הַצָּלִיחַ טִיטוֹס לְהַשִּׁיב אֶת חֵילָיו אֶל שְׂדֵה הַמִּלְחָמָה, וְהַיְּהוּדִים
 מָהְרוּ לָשׁוּב הָעִירָה.

טִיטוֹס נֹכַח לְדַעַת, כִּי הַמַּצּוֹר יִהְיֶה אַרְדָּךְ וְקִשָּׁה וּלְכֹן צָוָה
 10 לְשַׁפֵּד סוֹלָלוֹת נֶגֶד חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַּיִם. הַחוֹמוֹת הָיוּ שְׁלֹשׁ: הַחוֹמָה
 הַשְּׂנֵי, הַחוֹמָה הַשְּׁלִישִׁי וְהַחוֹמָה הַחֲדָשָׁה
 כַּבּוּשׁ הַחוֹמָה הַחֲדָשָׁה וְהַשְּׂנֵי
 שֶׁנִּבְנְתָה בְּחֶפְזוֹן בִּימֵי הַמֶּרֶד. הַנִּצְוֹרִים
 הִשְׁתַּדְּלוּ בְּכָל כֹּחַם לְהַפְרִיעַ אֶת בְּגִזֵּן הַסּוֹלָלוֹת אֲךֹּ לֹא הִצְלִיחוּ.
 מְכוֹנוֹת הַמַּצּוֹר הִתְחִילוּ לָנֹחַ אֶת הַחוֹמָה הַחֲדָשָׁה וְעַד מָהְרָה

הסטוריה עברית

15 הִבְקִיעוּ אוֹתָהּ. חֲמֵשֶׁה יָמִים אַחֲרֵי כֵן פָּרְצוּ הָרוּמָאִים פָּרֻצָה
צָרָה גַם בַּחוּמָה הַשְּׁנִיָּה, וּבִתְרוּעַת נֶצְחֹן הַתְּפָרֶצוּ אֶל הָעִיר.
הַיְּהוּדִים הִתְחִילוּ לַחֲמֹטִיר עָלֵיהֶם אֲבָנִים וְחֲצִים מִכָּל הַגּוֹזֹת,
וְהָרוּמָאִים הִתְחִילוּ לִבְרֹחַ. אָבֵל הַפָּרֻצָה הָיְתָה צָרָה וְרַק חֵלֶק
קָטָן מֵהֶם הִסְפִּיק לָצֵאת בְּשָׁלוֹם. בַּחֲמַת נָקַם הִתְחִילוּ הָרוּמָאִים
20 עוֹד הַפַּעַם לַגָּחַם אֶת הַחוּמָה הַשְּׁנִיָּה וּבְשִׁלְשָׁה יָמִים הָרְסוּ אֶת
כָּלָהּ.

אֲחֵרֵי כְּבוֹשׁ שְׁתֵּי הַחוֹמוֹת שֶׁלַח טִיטוֹס אֶת יוֹסֵף פְּלָוְיוֹס בִּי

יִדְבַּר עַל לֵב הַיְּהוּדִים שִׁיבְנֵעוּ. הַיְּהוּדִים קִבְּלוּ אֶת פְּנֵי יוֹסֵף
 שְׂרֵפֶת אַרְבַּע הַסּוּלָלוֹת בְּדַבְרֵי חֶרְפָּה וּקְלָלוֹת וַיִּגְרְשׁוּהוּ בְּאַבְנִים.
 25 אַז נִגְשׁוּ הָרוּמָאִים לְשַׁפֵּךְ אַרְבַּע סוּלָלוֹת גְּדוּלוֹת נֹגֵד הַחוּמָה
 הַשְּׁלִישִׁית וַיִּנְגֹּד מִבְּצָר אֲנִטּוֹנִיָּה שֶׁהָיָה בְּצִפּוֹן הַר הַבֵּית. שְׁלֹשָׁה
 שְׁבוּעוֹת עָבְדוּ הָרוּמָאִים עֲבוֹדָה קָשָׁה וּמָרָה עַד שֶׁהִקִּימוּ אֶת
 הַסּוּלָלוֹת הַהֵן, אָכַל כָּל עֲבוֹדָתָם הָיְתָה לֶשׁוֹא. יוֹחָנָן מִגּוֹשׁ
 הַלֵּב חָמַר מִחַת הַסּוּלָלָה הָאֶחָת וּשְׂרָפָה, וְאַחֲרָיו יָצָא שִׁמְעוֹן
 30 בֶּר גִּיּוֹרָא עִם גְּבוּרָיו וְשְׁלֹשָׁה יָמִים נִלְחֲמוּ בְּרוּמָאִים עַד שֶׁשְּׂרָפוּ
 נָם אֶת יִתְרֵי הַשֵּׁלֶשׁ. אַז נֹאֵשׁ טִיטוּס מִלִּכְבֹּשׁ אֶת יְרוּשָׁלַיִם עַל
 יְדֵי סוּלָלוֹת וּמִכּוֹנוֹת מְצוֹר, וְהִחְלִיט לְהַכְרִית אֶת גְּבוּרֵי יְהוּדָה
 בְּרָעַב. הוּא צִוָּה לְהַקִּיף אֶת יְרוּשָׁלַיִם בְּחָל וְהַפְקִיד עָלֶיהָ
 שׁוּמְרִים שֶׁלֹּא יִתְּנוּ לַנִּצְוֹרִים לְהִבָּא לָהֶם מִזֶּן.
 35 הַחֵל הָיָה הִבִּיא אֶת הַנִּצְוֹרִים בְּמִצָּב נוֹרָא. רָעַב כָּבֵד וְאַכְזָרִי
 הִתְחִיל לַעֲשׂוֹת שְׁמוֹת בְּעִיר. אֲנָשִׁים וְנָשִׁים, זְקֵנִים וְיֻלְדִים
 שְׁמוֹת הָרָעַב בִּירוּשָׁלַיִם הִתְהַלְכוּ בְּרַחוּבוֹת כְּצִלָּיִם, בְּפָנִים
 חֹרִים וְנָדָלִים וּבְעֵינִים דוֹלָקוֹת. אֲלֹפֵי יָדִים רוֹעֲדוֹת הִפְכוּ
 בְּאַשְׁפָּה אֶחָת לְמִצָּא דָּבָר מִה לֶאֱכֹל-וְאִין. אִם מִצָּא מִי שֶׁהוּא
 40 חֲתִיכַת עוֹר יִשֶּׁן וְיִבֵּשׁ הִתְנַפְּלוּ עָלָיו הָאֲחֵרִים לְגוֹל אוֹתוֹ מִפְּיוֹ.
 מִסְפָּרִים עַל אִשָּׁה אֶחָת שֶׁיָּצְאָה מִדַּעְתָּה וְשִׁחְטָהּ אֶת בְּנָהּ לְהַשְׁקִיט
 בְּבִשְׂרוֹ אֶת עֲנוּיֵי רַעֲבוֹנָה. אֲלֹפֵי אֲנָשִׁים גִּוְעוּ בְּרַחוּבוֹת וִידֵי
 הָאֲחֵרִים לֹא עָצְרוּ כַח לְקַבֵּר אוֹתָם. הַפְּגָרִים רָקְבוּ מִחֲתָם
 וְהִפְצִיזוּ בְּעִיר מִחֲלוֹת רַבּוֹת. הַמִּחֲלוֹת הָרַבּוּ פְּגָרִים וְהַפְּגָרִים
 45 הָרַבּוּ מִחֲלוֹת, וּמִסְפָּר מְגִינֵי יְרוּשָׁלַיִם הֵלָךְ וּמָעַט.

יֹאשׁ נוֹרָא תִקַּף אֶת שְׂרִידֵי הַקְּנָאִים אֶדְ לְהַכְנִיעַ לֹא חֶפְצוֹ
 בְּשׁוּם אִפְּן. אַז חָתְרוּ הָרוּמָאִים מִחַת חוֹמַת מִבְּצָר אֲנִטּוֹנִיָּה

כבוש מבצר אנטוניה והפילוה. אבל מאחוריה הספיקו כָּבֵר
 היהודים להקים חומה אחרת. בחמה עזה התנפלו הרומאים
 50 להבקיע גם את החומה הזאת ולא יכלו. אבל אחרי ימים
 אחרים הצליחו הרומאים לעלות חֶרֶשׁ על החומה וכבשו את
 כל מבצר אנטוניה. יוחנן ואנשיו בָּרְחוּ אֶל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
 והרומאים רודִּפֵּיהֶם נִכְנְסוּ אַחֲרֵיהֶם. אִזּוֹ הִתְחִילָה מִלְחַמַת
 דָּמִים נֹרְאָה שְׁנִמְשְׁכָה עֶשֶׂר שָׁעוֹת רְצוּפוֹת וְהַרְוֵמָאִים הָכּוּ
 55 אַחֲרָיו.

מגדל דוד

גבורת היהודים הנפלאה, ומסירות נפשם בַּעַד קִדְשֵׁיהֶם הָיוּ
 לְפֶלֶא בְּעֵינֵי רַבִּים. רומאים רבים עָזְבוּ אֶת דִּגְלָם, אֶת הַנֶּשֶׁךְ
 גְּרִי הַצֶּדֶק הַטּוֹרֵף, נָפְלוּ אֶל מַחְנֵה הַיְּהוּדִים
 וְהִתְיַהֲדוּ. הֵם בָּחְרוּ בְּחַיֵּי רָעַב, בְּלִבְד שְׂיוֹכְלוּ לָמוֹת יָחִיד עַם
 60 גְּבוּרֵי יְהוּדָה. הַיְּהוּדִים קָבְלוּ אֶת גְּרֵי הַצֶּדֶק הָאֵלֶּה בְּאַהֲבָה

רָבָה וּבְכָבוֹד. הֵם מָנְעוּ מֵעֲצָמָם אֶת לַחֲמֵם הַצָּר וּכְלָכְלוּ אֶת הַגִּזְרִים כַּאֲשֶׁר הִשְׁגִּיהָ יָדָם.

פָּרָק שְׁשִׁים וּשְׁלֹשָׁה

הַחֲרָבָן

אַחֲרֵי כַּבוּשׁ מִבְּצָר אֲנִימוּנִיָּה הִתְחִילוּ הָרוֹמָאִים לְצוֹר עַל חוֹמוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. יוֹמָם וְלַיְלָה נָגְחוּ אוֹתָן הַמְּכוֹנוֹת וְלֹא יָכְלוּ לְהִבְקִיעֶן. פְּעָמִים רַבּוֹת נָסוּ הָרוֹמָאִים לְעֵלוֹת עָלֶיהֶן בְּסֻלְמוֹת, אֲדָה הַנְּצוּרִים

5 הַמַּעֲטִים וְהָרַעֲבִים הָיוּ אוֹתָם אַחֲזָר מְדֵי פַעַם בְּפַעַם. אִזּוֹ שָׂרְפוּ הָרוֹמָאִים כַּאֲשֶׁר אֶת שְׁעָרֵי הַחוֹמָה וְהַתְּפָרָצוֹ אֶל חֲצַר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. הַיְּהוּדִים נִלְחָמוּ בְּיָאוֹשׁ מֶר, וְכָל צָעֵד וְצָעֵד קָדִימָה עָלָה לְרוֹמָאִים בְּנִחְלֵי דָם. וְהִנֵּה לָקַח רוֹמָאִי אֶחָד לְפִיד אֵשׁ וַיִּזְקֶנּוּ דֶּרֶךְ הַחֲלוֹן אֶל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ פְּנִימָה. הָאֵשׁ אֶחָדָה מֵהָר 10 בְּכָלִי הָעֵץ וּבַמִּסְכִּים וְאַחֲרֵי שָׁעָה קָלָה הִקִּיפוּ הַלֵּהָבוֹת אֶת כָּל הַבַּיִת. צָעָקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה הַתְּפָרָצָה מִפִּי הַיְּהוּדִים. רַבִּים מֵהֶם נָפְלוּ עַל חֲרָבָם, רַבִּים קָפְצוּ אֶל הָאֵשׁ וְאֵת יִתְרָם שָׁחְטוּ הָרוֹמָאִים. גַּם אֶת אֱלֹפֵי הַנָּשִׁים וְהַיְלָדִים שֶׁחָדְרוּ מִן הָעִיר לְמָקוֹם הַשְּׂרָפָה, שָׁחְטוּ הָרוֹמָאִים בְּלִי חֲמֵלָה, וְנִחְלִי דָמָם 15 הַתִּגְבְּרוּ בְּמִקְוֵמוֹת רַבִּים עַל לֵהָבוֹת הָאֵשׁ.

בַּיּוֹם הַתְּשִׁיעִי וְהָעֲשִׂירִי לַחֹדֶשׁ אָב נִשְׂרַף בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְנִהַפְּדָה לַעֲרַמַת אֶפֶר. בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהָיָה לְגֵאוֹן וּלְתַפְאֶרֶת לְכָל הַסּוּף הַנּוֹרָא הַיְּהוּדִים כָּשָׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, לֹא הָיָה עוֹד. יְרוּשָׁלַם חֲרָבָה. יוֹשְׁבֶיהָ נָפְלוּ בְּרַעֲב וּבַחֲרָב. רַבּוֹת שְׁבוּיִים

20 נמכרו לעבדים בכל שוקי מצרים ואסיה. ארץ ישראל היתה לשממה ועם ישראל יצא בגולה.

טיטוס שב רוממה ושם חגג את חג נצחונו בשמחה רבה. לבוש ארגמן ועטור בזהר דפנים עבר המנצח ברחובות רומא שמחת המנצחים ואלפי רומאים עלוים הריעו לקראתו

25 בקולי קולות. לפניו נשאו את שלל בית המקדש: את מנורת הזהב, ואת שלחן הזהב, וספר תורה. אחריו הלכו השבויים:

300 בחורי יהודה, מצינים בגבורתם ויפים, ובראשם יוחנן מגוש חלב ושמעון בן גיורא. את שמעון דן טיטוס להתיז את ראשו,

את יוחנן—למאסר עולם ואת 300 הגבורים השליך לפני החיות הטורפות על זרת הקרקוס. הרומאים הקימו לכבודו של

30 טיטוס שער נצחון וקראו לו בשם "שער טיטוס". השער הזה נמצא ברומא עד היום הזה, ועליו חקוקה תמונת כלי בית

המקדש ושבויי יהודה. לזכר הנצחון יצקו הרומאים מטבעות של כסף וזהב וחקקו עליהן תמונת אשה יהודית יושבת על

35 הארץ ובוכיה, ומתחתה חקקו את המלים: "judaea capta" יהודה השבויה.

אבל בארץ יהודה עוד היו גבורים מרי נפש שלא חפצו לפל בשבי. אלעזר בן יאיר, ממשפחת חזקיה הגלילי התבצר

גבורי מצדה עם שרידי הסקרים במבצר מצדה.

40 הרומאים צרו על המבצר הזה שלש שנים תמימות וכשנכנסו לשם מצאו בחיים רק שתי נשים וחמשה ילדים. אלה היו שבויי

יהודה האחרונים.

ודממה של חרבן ושממה פשטה על כל ארץ יהודה. הארץ הפוריה נהפכה למדבר; השדות והכרמים עמדו כאבלים;

ਪੰਜਾਬੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ

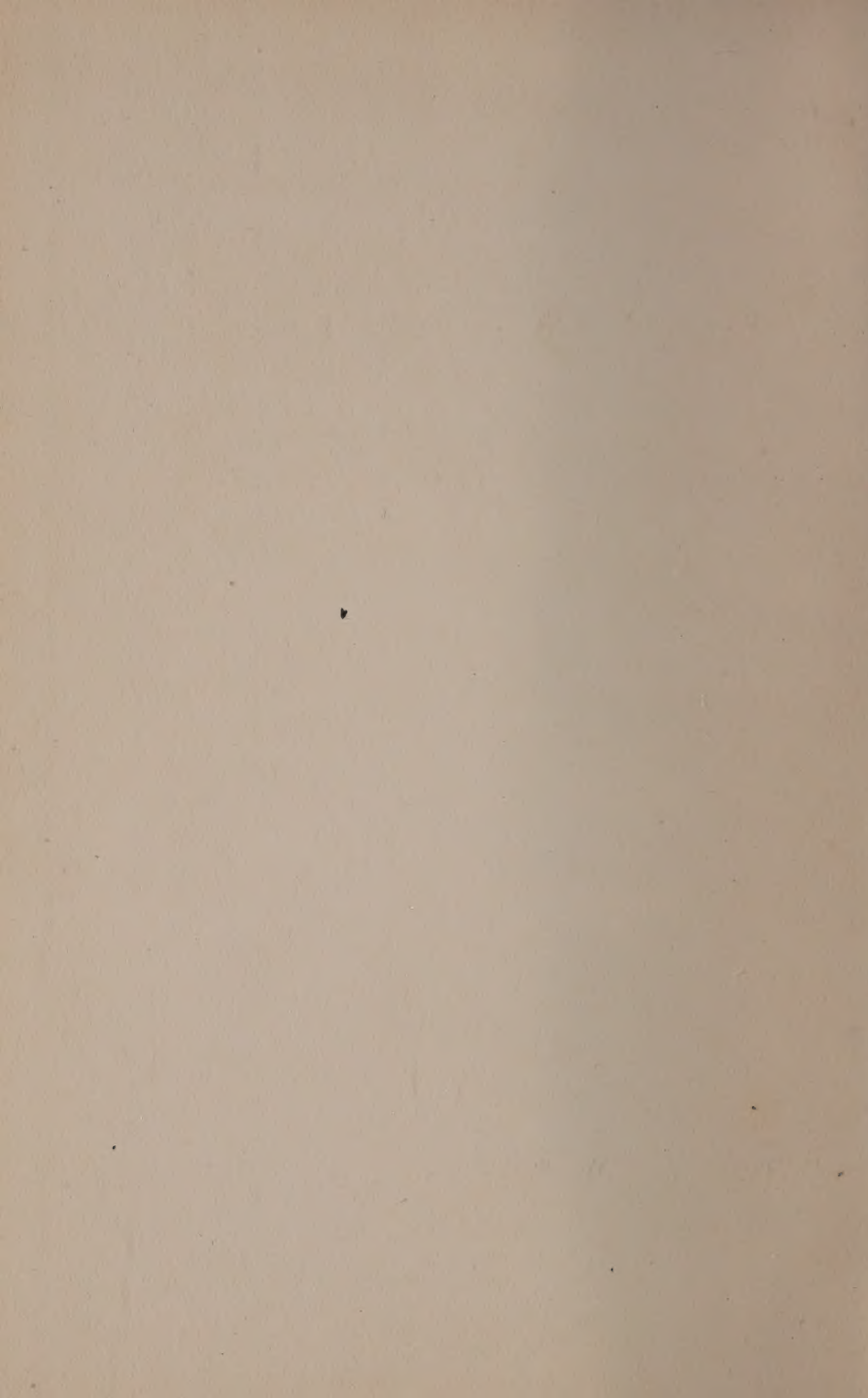

45 הדרכים שָׁמְמוּ מֵאֵין עוֹבֵר; כְּפָרִים וְעָרִים שְׁלֵמוֹת הָיוּ לְתֵלִי

חֲרָבֹן וְשִׁמְמָה

תָּלִים שֶׁל אֲבָנִים, וּבָהָר הַבַּיִת הִתְהַלְכוּ שׁוֹעָלִים. פְּלִיטֵי יְהוּדָה
הָיוּ מְסֻתּוֹבְבִים כְּצִלִּים עַל חֲרָבוֹת יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ וּבּוֹכִים
בְּמִסְתָּרִים עַל שֹׁבֵר בֵּת עַמָּם.

Ch. 4. - 8756
1954

Div.Sch.
296.09
K84
H673
1925
v. 1